Joc crud

Robert Silverberg

Motto:

Camilla: „Va trebui să-ţi scoţi masca, stăpâne!”

Străinul: „Într-adevăr?”

Camilla: „Momentul a sosit: toată lumea, cu excepţia domniei tale, şi-a abandonat deghizarea.”

Străinul: „Nu am mască...”

Camilla (îngrozită, încet, către Cassilda): „Nu are mască?! Nici o mască?!”

Regele în galben — actul I, scena II

Cântecul neuronilor

— Orice durere ne învaţă câte ceva! gâfâi Duncan Chalk.

Urca treptele de cristal ale peretelui dinspre apus al cabinetului. Undeva, foarte departe, deasupra, se afla biroul lucios şi pupitrul de comandă, încrustat cu pietre preţioase, cu ajutorul căruia îşi controla imperiul. Ar fi putut să efectueze ascensiunea fără nici un efort, apelând la serviciile gravitronului personal. Cu toate acestea, în fiecare dimineaţă se chinuia să realizeze această escaladă.

Era înconjurat de o întreagă escortă: Leontes d'Amore, cu trăsăturile mobile, ca ale unui cimpanzeu, Bart Aoudad, Tom Nikolaides, cunoscut datorită umerilor săi laţi, şi mulţi alţii.

Totuşi, centrul atenţiei grupului era Chalk, cel atât de interesat de lecţiile furnizate de durere.

Cărnurile-i tremurătoare se mişcau neîncetat. Armătura albă a scheletului care le susţinea se încovoia sub efort. Trei sute de kilograme de carne, iată ce reprezenta Duncan Chalk. Uriaşa sa inimă, năclăită de grăsime, izbea cu sălbăticie în coşul strâmt al pieptului, insuflând viaţă muşchilor greoi. Chalk îşi continuă încet urcuşul. Drumul ce-l ducea către tronul aflat la doisprezece metri mai sus cotea brusc, în nenumărate meandre chinuitoare, punctat din loc în loc de ciuperci termoluminiscente, stele de aur stropite cu roşu ce răspândeau lumină şi căldură.

Afară era iarnă. Zăpada proaspătă se aşternea pe străzi în jerbe uşoare, cerul plumburiu începea să reacţioneze la ionizarea matinală produsă de pilonii înalţi.

Chalk horcăia, dar nu încetinea ritmul.

— Idiotul va sosi în unsprezece minute, domnule! anunţă Aoudad. Ca să-şi facă numărul, bineînţeles.

— Acum chiar că nu mai puteam din cauza lui, mormăi Chalk. N-are importanţă, oftă, o să-l examinez.

— Am putea încerca să-l torturăm, sugeră insidios d'Amore, cu vocea sa catifelată. Poate că talentele-i matematice vor câştiga astfel în strălucire.

Chalk scuipă scârbit şi Leontes d'Amore se feri speriat, de parcă l-ar fi ameninţat jetul unui acid.

Ascensiunea îşi urma cursul imperturbabilă. Mâini palide încleştându-se de barele scânteietoare de protecţie, muşchi tremurânzi, protestând sub straturile de grăsime care îl acopereau, Chalk urca treptat de-a lungul zidului, oprind numai arareori, pentru a-şi trage răsuflarea.

Mesajele dureroase pe care i le cauza ameţeala îl umpleau de neaşteptate delicii. De obicei, prefera să guste suferinţa prin intermediul altora, dar dimineaţa şi zidul constituiau o permanentă sfidare pe care nu o putea depăşi.

Urca, urca întruna către sediul puterii sale absolute. Se căţăra gâfâind zgomotos, din treaptă în treaptă. Inima i se

revolta, măruntaiele i se învălmăşeau în mantia de carne caldă, rinichii fremătau, oasele ţâşneau pocnind sec din articulaţiile prinse în cartilagii elastice.

În jurul lui, şacalii cu priviri pofticioase ajungeau treptat în culmea disperării: dacă se întâmplă să cadă? Ar fi fost nevoie de zece oameni ca să poată fi ridicat şi readus la piciorul scării. Sau dacă inima, supusă unui efort extenuant, se oprea brusc şi refuza să-şi mai facă datoria? Ori dacă ochii i s-ar fi înceţoşat? Oare s-ar bucura văzând cum i se topeşte puterea? Ar jubila văzând cum i se înmoaie pumnul de oţel cu care-i strunea?

Bineînţeles. Bineînţeles. Un surâs îngheţat înflori pe buzele îngheţate ale lui Chalk. Erau buzele unui slăbănog, buze de beduin uscat de soare. De ce oare nu erau moi şi grele?

Ajunse la înălţimea celei de-a şaisprezecea scări, se agăţă de balustradă, cu sudoarea ţâşnindu-i prin toţi porii. Rămase preţ de o clipă în echilibru instabil, sforţându-se în mod penibil să-şi mute greutatea corpului de pe piciorul stâng pe călcâiul celui drept. A fi piciorul lui Duncan Chalk nu se dovedea lucru uşor. O fracţiune de secundă, asupra gleznei drepte se exercită o presiune extraordinară, în fine, se aplecă în faţă, prinse ultima porţiune a balustradei în palmă, cu un gest de o brutalitate sălbatică — şi tronul îl acceptă cu un oftat de fericire.

Chalk se aşeză şi fotoliul îl luă în primire, desfăcându-se ca petalele unei flori. Mâini activate de micropile, ascunse în adâncimile pufoase, se închiseră şi se deschiseră liniştite. Invizibile filamente spongioase se insinuară prin ţesătura veşmântului pentru a opri transpiraţia care îi umezea adânciturile şi protuberanţele cărnii. Ace ascuţite străpunseră dermul, scuipându-şi jeturile de lichide calmante. Tumultul inimii surmenate se domoli, ajungând un simplu murmur regulat. Muşchii noduroşi şi contractaţi de oboseală se relaxară.

Chalk surâse. Începuse o nouă zi şi totul mergea bine.

— Sunt uluit de uşurinţa cu care aţi realizat ascensiunea, îl felicită Leontes d'Amore.

— Crezi că sunt prea gras pentru atâta mişcare, nu?

— Domnule, eu...

— Fascinaţia dificultăţii! lăsă să-i scape Chalk. Ea determină mişcarea lumii.

— Mă duc să-l caut pe idiot, anunţă d'Amore.

— Pe savantul idiot, îl corectă Chalk. Simplii idioţi nu mă interesează.

— Bineînţeles. Pe savantul idiot... bineînţeles.

D'Amore dispăru dincolo de gura căscată a diafragmei ce se întindea pe zidul din fund.

Chalk se înfundă şi mai tare în scaun şi îşi încrucişă braţele pe rotunjimea mătăsii brobinţoase ce-i acoperea pieptul şi pântecul. Mătură cu privirea încăperea uriaşă şi prăpastia adâncă în care pluteau viermi lucitori. Avea o mai veche aplecare către organismele luminiforme. Nu-şi dorea decât să fie lumină... lumină... lumină...

Dacă ar fi vrut, poate că ar fi găsit mijlocul să devină el însuşi luminos.

Foarte departe, în adâncimea sălii în care Chalk îşi începuse ziua de lucru cu căţărarea cotidiană, siluete aferate executau un permanent du-te-vino, încrucişându-se cu toatele, în slujba sa. La stânga şi la dreapta se succedau o serie de birouri, ţesând parcă o pânză de păianjen ce strălucea în interiorul edificiului octogonal, al cărui centru era biroul său. Construise o remarcabilă organizaţie, îşi croise un confortabil regat personal în imensitatea unui univers indiferent. Într-adevăr, lumea persista în a-şi găsi plăcerea în suferinţă. Desigur, morbidele şi delicioasele frisoane distilate din masacrele colective, războaiele şi accidentele de avion, aparţineau de acum încolo trecutului său aproape. Totuşi, Chalk era în stare să le procure amatorilor acestui gen de delectări înlocuitori mai puternici, mai dincolo de limite, mai direcţi. Chiar şi acum, nu îşi precupeţea eforturile pentru a face rost de plăcere unui număr cât mai mare de persoane, în a-i condamna la suferinţă pe alţii, în a juca el însuşi jocul plăcerii şi al durerii.

Întâmplarea, domnind asupra combinaţiilor genetice, îl

desemnase pentru această misiune unică. Răspundea solicitării durerii şi se hrănea cu durere. Să absoarbă spaima din altcineva, în stare brută, îi era la fel de necesar cum erau pâinea sau carnea pentru alţii. Personificare supremă a gusturilor imensului său public, era cel mai în măsură să satisfacă din plin nevoile profunde ale acestuia. Dar, cu toate că de-a lungul anilor capacitatea îi slăbise constant, nu se blazase încă. În prezent, îşi croia propriul drum, de-a lungul orgiilor emoţionale, al căror organizator era, savurând de ici o gură de senzaţii, de colo o înghiţitură însângerată, dar străduindu-se să-şi păstreze suficient de multă poftă pentru cele mai groteşti permutări de răutate, mereu în căutare de senzaţii, în aceleaşi noi şi extraordinar de vechi.

Se răsuci către Aoudad:

— Nu cred că acest savant idiot ne va fi foarte folositor. Îl mai supravegheaţi pe astronautul Burris?

— În fiecare zi, domnule.

Aoudad era un individ sec şi tranşant, cu ochii cenuşii, mereu posomorâţi, încarnarea însăşi a loialităţii. Cartilajele urechilor îi erau aproape ascuţite.

— Îl observ fără pauză, adăugă.

— Şi dumneata, Nick? Ce se aude cu fata?

— E proastă. Dar nu mă dau bătut, răspunse Nikolaides.

— Burris şi ea... murmură visător Chalk. Conjuncţia dintre două stupidităţi. Ne trebuie un nou proiect. Poate mai mult decât... mai mult decât...

D'Amore ţâşni din irisul zidului opus şi înţepeni pe cornişă. Alături, se iţi chipul calm al savantului idiot. Când Chalk se aplecă în faţă, burta imensă i se răsuci. Se prefăcu a fi interesat de ceea ce vedea.

— Acesta este David Melangio, îl prezentă d'Amore.

Melangio avea circa 40 de ani, însă nici cel mai mărunt rid nu îi încreţea fruntea, iar privirea-i nevinovată era aceea a unui copil. Era palid şi avea pielea umedă. S-ar fi putut spune că nu aparţinea acestei lumi. D'Amore îl îmbrăcase într-o elegantă

tunică sclipitoare, împodobită cu numeroase paiete metalice. Rezultatul de ansamblu îl făcea însă grotesc pe Melangio. Graţia şi nobleţea acestor somptuoase podoabe se disipa, iar hainele ridicole nu făceau altceva decât să pună în evidenţă infantilismul şi inocenţa absolută a miraculosului socotitor.

Inocenţa nu era o marfă prea grozavă. Să procuri publicului ceea ce-şi doreşte, asta era meseria lui Chalk; totuşi, asociată cu ceva diferit, inocenţa ar fi putut satisface majoritatea nevoilor ce se manifestau.

— Bună ziua, David, zise Chalk, mişcându-şi degetele pe tastele calculatorului din stânga sa. Cum te mai simţi astăzi?

— Azi-noapte a nins. Îmi place zăpada...

— Nu va întârzia să dispară. Maşinile au început deja să o topească.

— Mi-ar place să mă joc în zăpadă, murmură Melangio cu tristeţe.

— Mai bine nu, ai îngheţa. Spune-mi, în ce zi a căzut 15 februarie 2002, David?

— Într-o vineri.

— Şi 20 aprilie 1968?

— Într-o sâmbătă.

— De unde ştii?

— Aşa, pur şi simplu, răspunse liniştit Melangio.

— Cum se numea cel de-al treisprezecelea preşedinte al SUA?

— Fillmore.

— Ce face preşedintele?

— Locuieşte la Casa Albă.

— Da, ştiu. Dar ce atribuţii are?

— Să locuiască la Casa Albă. Din când în când, e lăsat să iasă.

— În ce zi a săptămânii a picat 20 noiembrie 1891?

— Vinerea.

Răspunsul fusese şi de astă dată instantaneu.

— Care au fost lunile anului 1811, ale căror fiecare a

cincea zi a căzut într-o luni?

— Nu a fost decât una: luna august.

— Când va cădea următorul 29 februarie, într-o zi de sâmbătă?

Melangio izbucni în râs:

— E prea simplu: 29 februarie nu cade decât din patru în patru ani. În consecinţă...

— Foarte bine. Ce reprezintă anii bisextili, David?

Tăcere.

— Nu ştii de ce există, David?

D'Amore interveni.

— David vă poate furniza orice dată cuprinsă între anul Unu si Nouă mii, dar nu poate să vă explice absolut nimic. Cred că ar fi mai bine să-l testaţi la meteorologie.

Un rânjet uşor înflori pe buzele lui Chalk.

— Vorbeşte-mi despre ziua de 14 august 2031, David.

— În zori, temperatură destul de coborâtă. Către orele 14 a atins 39,4°C pe coasta de Est, înainte de intervenţia sistemului termic. Către orele 19, ajunsese la 27,7°C şi s-a stabilizat în jurul acestei cifre până după miezul nopţii. Apoi a început să plouă.

— Unde te aflai în acea zi?

— Acasă, împreună cu fratele, sora, mama şi tata.

— Erai fericit?

— ?!

— Ţi-a făcut cineva ceva rău în acea zi?

Melangio aprobă încet.

— Fratele meu mi-a tras un bombeu în fluierul piciorului, iar sora mea şi-a înfipt mâinile în părul meu. Mama mi-a pus prafuri în mâncare la micul dejun. Apoi am ieşit să mă joc şi un băiat a aruncat cu pietre după câinele meu. După asta...

Nu se distingea nici o urmă de emoţie în vocea lui Melangio. Recita trista litanie a suferinţelor sale din copilărie pe un ton la fel de neutru ca şi cum ar fi furnizat data în care picase cea de-a treia marţi a lunii septembrie 1794. Şi, totuşi, o durere autentică se găsea ascunsă dincolo de suprafaţa lustruită a

acestei copilării prelungite. Chalk o simţea. Îl lăsa pe Melangio să-şi urmeze cursul povestirii, cu vocea sa monotonă, neîntrerupându-l decât din când în când, pentru a-i pune câte o întrebare care să-l readucă pe drumul cel bun.

Chalk îşi izbea pleoapele simultan: era mai uşor aşa, să-şi activeze receptorii, să atingă şi să aspire stratul de suferinţă prezent sub spiritul deformat al lui David Melangio. Fărâme de dureri străvechi ardeau fâşâind ca nişte egrete electrice, de la un capăt la celălalt al camerei. Moartea unui peşte roşu, un săpun dăruit de tatăl său, o fată goală cu sânii grei care se răsucea ca să-şi scuipe cuvintele tăioase. Totul era acolo, accesibil, sufletul brut şi mutilat al lui David Melangio, de 40 de ani, insulă omenească, perfect izolată în mijlocul mării tumultuoase ce-l înconjura.

Tăcu, în sfârşit. Acum, Chalk era suficient de satisfăcut. A continua să apese pe butoanele care-l făceau pe Melangio să funcţioneze, era deja obositor. Ca s-o scurteze, reveni la strania facultate a memoriei acestuia.

— David, reţine, te rog, aceste cifre: 96748759.

— Da.

Apoi: 32807887.

— Da.

— Continuu: 333141187698.

Melangio aştepta.

— Poţi să-i dai drumul, David, îl încurajă Chalk.

Melangio înşiră dintr-o suflare:

— 9674875932807887333141187698.

— David, cât fac 7 înmulţit cu 12?

După un timp:

— 64?

— Nu.

— Dar 16 minus 9?

— 10?

— Cum se face că poţi să-ţi aminteşti toate datele din calendar în ambele sensuri, dar nu eşti în stare să efectuezi o

simplă operaţie de aritmetică?

Melangio surâse amabil, dar nu răspunse nimic.

— David, ţi s-a întâmplat vreodată să te întrebi pentru ce eşti aşa cum eşti?

— Şi cum sunt?

Chalk nu era mulţumit. Singurele plăceri care se puteau obţine de la David Melangio erau de calitate inferioară. În ceea ce îl privea, era sătul. Mulţimile anonime s-ar fi mulţumit, pesemne, şi cu o distracţie fugară, privind la acest fenomen, capabil să debiteze date, cifre şi buletine meteorologice, dar recolta aşteptată era slabă.

— Îţi mulţumesc, David. Poţi să te retragi.

D'Amore părea vexat. Protejatul său nu reuşise să-l impresioneze pe şef. Or, pentru ca să-şi poată asigura prosperitatea şi viitorul era absolut necesar să marcheze adeseori puncte în acest meci. În general, cei care nu reuşeau să o facă, nu rămâneau prea mult în serviciul lui Chalk. Cornişa se retrase în peretele în spatele căruia dispărea d'Amore însoţit de Melangio.

Chalk îşi admira inelele împodobite cu pietre preţioase, împrăştiate cu dărnicie pe pachetele de grăsime ale degetelor. Închise ochii şi se sprijini de spătarul fotoliului. Dintr-o dată, îi năvăli sub pleoape imaginea propriului său timp. Era alcătuit din mai multe straturi succesive, întocmai ca o ceapă, şi fiecare dintre aceste suprafeţe era despărţită de vecinele sale printr-o peliculă subţire de mercur. Toate aceste straturi alunecau unele peste altele, se încălecau încet, fără şocuri sau izbituri. Mercurul aluneca, ceda, se scurgea în necunoscute canale...

— Va trebui să-l studiem şi mai atent pe astronaut, i se adresă lui Bart Aoudad.

Acesta aprobă în tăcere. Apoi spuse:

— Voi supraveghea trasoarele, domnule.

Acelaşi lucru şi în ceea ce o priveşte pe fată. Pe această fetiţă sinistră. O să încercăm un experiment. Sinergie şi cataliză. Puneţi în contact. Cine ştie? Poate ajungem, astfel, să creăm, din

sentimente umane, o suferinţă. Durerea este un adevărat profesor, Nick.

— Acel Melangio nu părea să fi încercat vreo durere, observă Aoudad. O înregistrează, o gravează în spiritul său, dar nu o resimte.

— Exact, se arătă de acord Chalk. Sunt de aceeaşi părere cu tine. E incapabil să simtă ceva. E ca o bandă magnetică care nu face altceva decât să înregistreze şi să redea. Durerea este în el, dar dincolo de capacitatea sa intelectuală.

— L-am putea elibera? propuse Aoudad cu un surâs nelinişţit.

— E prea târziu. Acum, dacă ar intra în contact cu durerea, ar exploda. Nu. Să-l lăsăm în ale lui, Bart. Inutil să-l distrugem. Îşi va face numărul de fiecare dată, toată lumea va aplauda şi apoi îl vom arunca înapoi în mlaştina sa. Astronautul însă... e altceva.

— Şi fata? îi reaminti Nikolaides.

— Da. Astronautul şi fata. Ar putea să fie ceva foarte interesant. Am putea să învăţăm câte ceva din chestia asta.

Pe pământ ca şi în ceruri

Mai târziu, mult mai târziu, când sângele proaspăt îi va fi stropit mâinile, iar agitaţia unei noi vieţi ar face să-i bată inima, poate că asta ar începe să nu-i mai producă mai mult rău decât un vis oribil şi odios. Dar, înainte de a ajunge acolo, ar trebui să treacă mai întâi de podul strălucitor al lui Heimdall. Pe moment, suferinţa se manifesta continuu şi nimic nu se schimbase de când se petrecuse lucrul acela.

Minner Burris îşi simţea inima prinsă în ghearele unui vârtej de spaimă.

Şi, totuşi, nu era tipul de om care să se sperie prea uşor. Dar tot ceea ce se întâmplase — înaltele siluete uleioase

învârtindu-se împrejurul astronavei, mânuţele de aur, trusa chirurgicală deschisă, pregătită de utilizare, toate la un loc constituiseră mai mult decât putuse el să îndure.

— „...”, spusese vocea îngheţată a monstrului ce se găsea în stânga sa.

— „...”, răspunsese monstrul din dreapta, cu nişte intonaţii de un farmec aparte în voce.

Şi îşi începuseră munca, adică se apucaseră să-l facă bucăţi pe Minner Burris. Trecuse mult timp de atunci şi toate acestea aparţineau trecutului, dar Burris rămânea încă prăbuşit sub greutatea unei suferinţe şi a unei însingurări care-i aduceau mereu aminte, fie că dormea, fie că se afla în stare de veghe, de ceea ce suferise sub vălul inconştienţei, dincolo de frigul fără îndurare al planetei Pluton.

Trecuseră trei săptămâni de când revenise pe Pământ. Acum trăia într-una dintre încăperile turnului Martelet, beneficiind de pensie guvernamentală. Numai rezistenţa sa interioară îi permisese să supravieţuiască, pentru că a fi fost transformat într-un monstru de către nişte monştri nu era un lucru prea uşor de acceptat. Însă Burris reuşise să treacă peste asta.

Numai dacă n-ar fi suferit atât de înspăimântător...

La început, medicii care îl examinaseră se străduiseră să întreprindă ceva pentru a-i calma durerile. Nimic nu părea complicat pentru tehnologia medicală modernă.

— ...să-i blocăm scurgerea senzorială ...

— ...să-i administrăm o doză minimă de drog, care să-i blocheze canalele aferente, urmate de o ...

— ...operaţie chirurgicală corectivă...

Dar liniile de comunicare între Burris şi corpul său erau întrerupte pentru totdeauna. Chirurgii extratereştri îl transformaseră în ceva ce scăpa complet înţelegerii omologilor lor pământeni. În ceea ce-l privea, posibilităţile ştiinţei medicale moderne erau neputincioase. Calmantele obişnuite nu făceau altceva decât să-i intensifice percepţia. În fluxul său nervos

manifesta procese neobişnuite: senzaţiile îi erau deviate, deturnate, falsificate. Medicii se dovediseră incapabili să-i remedieze stricăciunile anatomice, iar Burris, hărtănit, mutilat şi nefericit, îi părăsise în cele din urmă pentru a se retrage în această încăpere obscură din uriaşa reşedinţă părăginită.

Cu şaptezeci de ani mai înainte, turnul Martelet fusese una dintre clădirile cele mai moderne din domeniul imobiliar: un ansamblu de edificii înalte de 15 metri, urcând în rânduri strânse pe pantele înverzite pe vremuri ale muntelui Adirondacks, la doi paşi de New York. Dar 70 de ani reprezintă un timp îndelungat dacă îl raportăm la durata medie de viaţă a construcţiilor contemporane. În prezent, turnurile erau deteriorate, parţial prăbuşite sub muşcăturile timpului. Somptuoasele apartamente de altădată fuseseră împărţite în încăperi mai mici — un adevărat labirint de intrări şi ieşiri fără nici o logică. O ascunzătoare perfectă, apreciase Burris când vizitase locul. Aici ar putea să se ascundă fără grijă, în micul univers al unei încăperi, asemenea unui polip în scobitura unei stânci. Să se odihnească, să reflecteze, să lupte împotriva teribilei impuneri de a se acomoda cu înfăţişarea metamorfozată la care îl condamnaseră.

De pe culoar ajungeau până la el tot felul de zgomote, dar nu încerca să afle despre ce era vorba. Să fi fost melci marini şi creveţi adaptaţi la viaţa terestră de misterioase mutaţii genetice, care încercau să pătrundă înăuntru prin crăpăturile zidurilor? Urechelniţe în căutarea căldurii bâjbâind prin mucegaiul în putrefacţie de pe pereţi? Jucării stricate, aparţinând unor copii cu priviri rătăcite? Orice ce ar fi bântuit prin exterior, putea să o facă în linişte: Burris nu îşi părăsea niciodată încăperea. Adeseori îl cuprindea dorinţa de a ieşi în timpul nopţii şi de a rătăci de-a lungul coridoarelor, ca o fantomă, ca propria sa fantomă, să se rotească prin întuneric, gata să lovească mânat de groază, să lovească pe oricine i s-ar fi ivit în cale. Totuşi, nu mai pusese piciorul în afara celor patru pereţi din ziua în care închiriase — prin intermediul unei terţe persoane — acest golf de linişte în

mijlocul furtunii.

Se culcase. O lumină verzuie izvora din pereţi. Şi, pentru că era imposibil să întorci oglinda încorporată în perete, puteai cel puţin să o neutralizezi. Aşa că Burris îi întrerupse alimentarea cu energie şi acum nu mai era decât un dreptunghi întunecat şi mat, înfipt în zid. Din când în când o activa şi examina cu atenţie imaginea. O făcea mânat de disciplina căreia îi rămăsese fidel.

Poate chiar şi azi va încerca alt exerciţiu, se gândi.

Când mă voi trezi.

Dacă mă voi trezi!

De ce să mă trezesc?

O tijă îi fusese implantată în creier, crampoane îi cotrobăiau prin viscere, cuie invizibile îi străpungeau călcâiele. Pleoapele îi scrijeleau globii oculari ca nişte pânze de păianjen. Suferinţa îi era nesfârşită. Începea chiar să-i facă impresia că îi era o veche prietenă.

Burris deschise ochii. Mişcarea membranelor ce îi serveau drept pleoape nu era verticală, acestea alunecând dinspre centru către exterior. Din ce cauză, pentru ce chirurgii extratereştri se dedaseră la astfel de experimente? Cu toate străduinţele, nu reuşise să-şi dea seama la ce anume ar fi putut sluji o asemenea operaţie. Pleoapele cu mişcările verticale erau perfecte, cele noi nu aduceau nici o îmbunătăţire funcţionării ochiului. Păreau să nu aibă altă funcţiune aparentă decât să interzică în mod ostentativ orice comunicare semnificativă între Burris şi rasa omenească. Fiecare din clipirile lor îşi striga însingurarea anatomică.

Mătură încăperea cu privirea. Ochiul uman se deplasează făcând o serie de minuscule mişcări succesive, pe care intelectul le sintetizează apoi şi le recombină într-o unitate abstractă. Ochii lui Burris se mişcau precum obiectivul unei camere de filmat ideal asamblate, ce realiza o panoramare, în mod regulat, fără întreruperi si fără zgâlţâieli.

Ceea ce vedea nu era de natură să-i suscite entuziasmul. Patru pereţi, un tavan scund, oglinda neutralizată — nimic

altceva decât banalele accesorii ale unei camere simple şi ieftine, concepută astfel încât ocupantul să poată trăi în deplină izolare.

Fereastra nu încetase să rămână opacă încă de când fusese amenajată. Nu ştia ce oră era, ce vreme era, nici chiar în ce anotimp se afla. Când sosise aici era iarnă şi nu avea senzaţia că s-ar fi făcut deja primăvară. Lumina era slabă. Ici şi colo, numai reflexe de iluminare indirectă. Burris se afla într-o perioadă de slabă recepţie a luminii. Zile întregi, în plină amiază, lumea întreagă se afla cufundată într-o penumbră chihlimbarie, de parcă s-ar fi găsit pe fundul unei bălţi lămâioase şi ar fi privit cerul prin oglinda ceţoasă a apei. Şi, brusc, cu totul pe neaşteptate, ciclul se inversa şi erau de-ajuns atunci numai câţiva fotoni pentru a-l orbi.

Noaptea, uneori, ţâşnea din neştiut imaginea propriului spirit împrăştiat. Un Minner Burris şters, în picioare, îl privea dintr-unul din unghiurile rotunjite ale încăperii.

Urma un dialog straniu între spirit şi trup:

— Iată-te din nou, infamă iluzie!

— Nu te voi părăsi niciodată!

— Asta-i tot ce mi-a mai rămas, nu-i aşa? Ei bine, fii binevenit! Un coniac mic? Te rog să primeşti umila-mi ospitalitate. Ia loc! Ia loc!

— Prefer să rămân în picioare. Cum îţi mai merge, Minner?

— Mai degrabă prost. Poţi să-ţi râzi în voie de altfel.

— Nu cumva îţi plângi singur de milă, prietene?

— Şi dacă ar fi adevărat?

— Ce voce îngrozitoare! Nu te-am învăţat asta niciodată.

Din această clipă, Burris se simţi incapabil să transpire, deşi un nor de aburi se forma deasupra fiecăruia dintre noii săi pori respiratori. Îşi privea fix fostul eu.

— Ştii ce îmi doresc? întrebă încet. Să te prindă şi să te facă să suferi ceea ce am suferit eu. Numai atunci ai să poţi înţelege...

— Minner, Minner, am suferit deja toate astea! Ecce

homo! Prezenţa mea aici o dovedeşte.

— Nu. Faptul că tu te afli aici în picioare, în faţa mea, demonstrează contrariul. Faţa ta, pancreasul, ficatul şi ochii tăi. Pielea ta. Eu sufăr, nu tu.

Arătarea surâse blând.

— De când ai început să-ţi plângi de milă? E ceva nou, Minner.

Burris se întunecă.

— Poate că ai dreptate. Din nou, privirile măturară camera, cu o mişcare uniformă, de la un zid la celălalt. Mă supraveghează. Asta mă stresează, murmură.

— Cine?

— De unde să ştiu? Nişte ochi. Teleobiective ascunse în pereţi. Le-am căutat, însă fără succes. Sunt prea mici: abia două molecule în diametru. Cum aş putea să dau de ele? Stau fixate asupra mea.

— Ei, şi! Să se uite! Nu are de ce să-ţi fie ruşine. Nu eşti nici frumos, nici urât. Nu există nici un punct de referinţă în ceea ce te priveşte. Cred că a sosit timpul să ieşi de-aici.

— Uşor de zis! exclamă Burris, strâmbându-se. Pe tine nu te priveşte nimeni.

— Minner, dar este exact ceea ce te pregăteşti să faci.

— Într-adevăr. Ştii şi tu de ce.

În mod deliberat, declanşă faza inversă şi ochii prinseră să capteze lumina. Nu mai aveau retine, ci lamele de acomodare montate direct în creier le ţineau locul cu eficienţă maximă. Îşi scrută fostul eu.

Un flăcău înalt, cu umeri largi, bine făcut, cu muşchi puternici şi păr blond, stufos. Omul care fusese cândva el însuşi. Şi care mai era încă. Chirurgii extratereştri îi lăsaseră intactă structura interioară.

Tot restul era însă diferit.

Faţa eu-lui său era aproape la fel de lungă pe cât era de lată, cu pometi proeminenţi, cu urechi mici şi ochi negri, larg deschişi. Genul de buze care au tendinţa de a se strânge,

nervoase. Pielea presărată cu o mulţime de pete pigmentate. Şi fire de păr blond, subţiri, cam peste tot. Imaginea clasică a virilităţii: se găsea acolo un bărbat care poseda o anumită energie, o anumită inteligenţă, anumite talente; care, atunci când se afla într-un grup, domina cu autoritate, nu în virtutea cutăror sau cutăror trăsături pozitive, dar trecând neobservate. Succesul la femei, succesul la bărbaţi, succesul profesional — toate lucrurile care se învârt în jurul acestui tip de seducţie triumfătoare, fără nimic spectaculos.

Din toate acestea nu mai rămăsese nimic.

— Nu vreau să dau impresia că-mi plâng de milă, zise calm Burris. Dacă măi voi mai plânge, loveşte-mă. Îţi mai aminteşti însă ce reacţie aveam la vederea unui cocoşat? A unui bărbat fără nas? A unei fete fără gât şi numai cu o jumătate de braţ? Exemplare de bâlci sau victime? Ne întrebam ce trebuie să simţi când eşti respingător.

— Nu eşti respingător, Minner. Numai deosebit.

— Mai slăbeşte-mă cu subtilităţile tale semantice! Acum, eu sunt în centrul atenţiei tuturor privirilor. Sunt un monstru. Am fost smuls cu brutalitate din lumea voastră şi proiectat în aceea a cocoşaţilor. Cocoşaţii ştiu foarte bine că sunt incapabili să scape de privirile ce se agaţă de spinarea lor. Nu au o viaţă a lor, ci se confundă cu diformitatea care îi marchează.

— Astea sunt numai idei fără fundament, Minner. De unde poţi să ştii că este chiar aşa?

— Pentru că exact asta mi s-a întâmplat şi mie. În prezent, întreaga mea viaţă s-a concentrat asupra a ceea ce mi-au făcut EI. Nu mai am alt mod de a trăi. Este cel mai important lucru, unicul lucru. Oare suntem în stare să facem distincţia între dansator şi dansul său? Eu unul, nu. Dacă aş ieşi vreodată de aici, aş fi un spectacol continuu pentru ceilalţi.

— Un cocoşat are toată viaţa la dispoziţie ca să se obişnuiască cu înfăţişarea sa fizică. Sfârşeşte prin a-şi uita diformitatea. Pentru tine, e încă un lucru nou. Răbdare, Minner, vei ajunge să te acomodezi. Vei ajunge să ierţi acei ochi care se

vor holba la tine.

— Dar când? Când asta?

Dar arătarea se risipise. Cu toate că scotoci cu privirea fiecare colţişor din cameră, modificându-şi mereu câmpul de vedere, Burris nu o mai descoperi. Era, din nou, singur.

Se aşeză pe pat şi aşteptă încordat: milioane de ace îi înnebuneau nervii. Nu putea să facă nici o mişcare fără să fie asaltat de furnicături dureroase. Corpul nu îl lăsa să-şi uite condiţia niciodată.

Se ridică de pe pat, cu o mişcare elastică şi suplă, şi îşi zise: acest corp nou mă face să sufăr, dar este eficient. Trebuie să sfârşesc prin a mi-l însuşi.

Ajuns în mijlocul încăperii, se întinse cu grijă.

A-şi plânge de milă seamănă a sinucidere, îşi repetă. Să ne oprim din plâns. Este absolut indispensabil să găsesc o manieră de acomodare, să mă adaptez cumva.

Trebuie să ies!

Eram puternic. Şi nu numai în plan fizic. Forţa mea — acea forţă teribilă — să se fi pietrificat?

În interiorul corpului său, tubulaturi răsucite asupra lor însele se puneau în mişcare şi se desprindeau unele de altele. Supape infime îşi scuipau misterioşii hormoni. Cavităţile inimii se dedau la un menuet complicat.

Sunt pe cale să mă observe. Ei bine, să mă supravegheze! Ei bine, să mă supravegheze! Să-şi clătească privirile!

Cu un gest brutal, activă oglinda şi se cufundă în contemplarea nudităţii sale.

Rumori subterane

— Dar dacă am face un schimb? sugeră Aoudad. L-ai putea supraveghea pe Burris, iar eu pe fată. De acord?

— Nix! Nikolaides accentuă în mod ostentativ pe ultima silabă. Chalk mi-a încredinţat mie fata, iar pe astronaut ţi l-a dat în grijă ţie! De altminteri, nu e deloc plăcut să o supraveghezi, pot să te asigur. La ce bun să facem schimb?

— Mi s-a acrit de el, asta e tot.

— Ai face bine să te stăpâneşti! A duce la capăt o muncă neplăcută înseamnă a-ţi căli caracterul.

— A cam trecut ceva timp de când îţi aplecai urechea la maximele emise de Chalk.

— Nu e un adevăr valabil pentru fiecare dintre noi?

Cei doi bărbaţi zâmbiră. Status quo-ul era menţinut. Aoudad atinse o tastă şi vehiculul, trecând cu brutalitate de la o reţea la alta, se avântă către nord cu 250 k/h.

Aoudad concepuse el însuşi maşina destinată folosinţei personale a lui Chalk. Era, într-un fel, matriţa capitonată a unei saltele călduţe şi moi, realizată din fibre spongioase de culoare roz, dotată cu toate accesoriile posibile de confort, cu excepţia gravitronilor. Dar Chalk se cam săturase de el si îl lăsase pe mâna subordonaţilor. Aoudad şi Nikolaides îl foloseau cel mai frecvent. Fiecare se considera colaboratorul cel mai apropiat al lui Chalk şi vedea în celălalt un servitor obişnuit — dublă iluzie, extrem de necesară.

Viclenia era să-şi aranjeze aşa încât să fie, cât mai mult posibil, independenţi de Duncan Chalk. Acesta avea pretenţia să i se consacre cea mai mare parte a timpului şi, uneori, nu ezita să-şi cheme oamenii chiar şi în timpul orelor consacrate somnului. Totuşi, întotdeauna existau şi momente în care atacurile de obezitate îl blocau la pat şi fiecare se putea considera ca o fiinţă umană autonomă. Nikolaides îşi găsea libertatea în efortul fizic: înota în lacuri, se căţăra pe vulcani al căror crater arunca nori de vapori sulfuroşi, practica skiul de fond şi marşul forţat prin deşert. În ceea ce-l privea pe Aoudad, acesta îşi alesese o metodă mai plăcută de a se defula: dacă s-ar fi prins de mână una pe alta, amantele sale s-ar fi întins de-a lungul mai multor continente. D'Amore şi ceilalţi îşi găsiseră şi ei diverse

forme de evadare. Chalk îi devora, pur şi simplu, pe toţi cei care nu aveau o astfel de portiţă de scăpare.

Reîncepuse să ningă. Fulgi mărunţi dispăreau de îndată ce atingeau pământul, dar calea rulantă începuse să alunece. Servomecanismele uruiau înfundat, în timp ce reechilibrau cu rapiditate blocurile de ghidaj, pentru ca maşina să-şi păstreze direcţia. Cei doi pasageri îşi omorau timpul fiecare în felul său: Nikolaides se excita gândindu-se la riscurile potenţiale ce îi pândeau, indiferent cât de mici erau, în vreme ce Aoudad se gândea cu jind la toate coapsele înfierbântate ce l-ar aştepta dacă ar supravieţui călătoriei.

— Apropo de schimbarea asta... reluă cel dintâi.

— Să nu mai vorbim. Dacă e nu, să rămână nu.

— Voiam numai să-ţi pun o întrebare. Spune-mi, Bart, cum ţi-a plăcut corpul tipei?

— Aoudad se trase puţin înapoi şi întrebă pe un ton de nevinovăţie ultragiată:

— Doamne Sfinte, drept cine mă iei?!

— Nu sunt singurul care îţi cunoaşte năravul. Sunt numai curios, atâta tot. Îţi închipui că dacă, din întâmplare, am face acest schimb, ai putea-o expedia pe Lona.

— Există şi femei de care nu mă ating! se bâlbâi Aoudad. Nici măcar n-am încercat vreodată să mă dau la ea. E prea periculoasă, înţelegi, Nick? O târfă de 17 ani, care a turnat deja vreo sută de ţânci. Nici vorbă de dezvirginare. Chiar crezi cu adevărat că aş putea să fac asta?

— Nu, deloc.

— Atunci în ce scop m-ai întrebat?

Nikolaides ridică din umeri şi-şi concentră privirile în exterior, asupra fulgilor de zăpadă.

— Chalk ţi-a încredinţat misiunea să-l informezi, nu-i aşa? gâfâi Aoudad. Îi e frică să nu o violez, nu? Nu-i aşa?

Nikolaides nu-i răspunse. Brusc, Aoudad simţi că începe să tremure. Dacă îl bănuiau că are astfel de dorinţe, asta însemna că Chalk nu mai avea încredere în el. O parte din viaţa sa era

consacrată muncii, cealaltă femeilor şi, până în prezent, nu le amestecase niciodată. Chalk ştia asta. Ce Dumnezeu nu mergea? Unde greşise? Pentru ce sacul de grăsime îşi retrăsese încrederea?

— Nick, reluă el cu voce albă, jur că nu în scopul ăsta ţi-am propus să facem schimbul. Sexual vorbind, fata asta nu mă interesează deloc. Chiar deloc! Doar nu ţi-ai imaginat, totuşi, că m-aş simţi atras de o puştoaică atât de grotescă. Pur şi simplu, obosisem să tot privesc la trupul anarhic reconstituit al lui Burris. Iar tu...

— Ajunge, Bart!

— ...tu dai la toate astea interpretări sinistre şi perverse.

— Absolut deloc.

— Dacă nu tu, atunci Chalk, prin intermediul tău. Despre ce e vorba? De o maşinaţie? Cine-mi doreşte dizgraţia?

Nikolaides apăsă cu arătătorul un buton şi un platou cu sedative ţâşni din bord. Îi întinse, nepăsător, lui Aoudad un ac subţire, de culoarea fildeşului, iar tovarăşul său îi apăsă capătul pe antebraţ. Câteva secunde mai târziu, încordarea îl părăsi. Se trase de vârful urechii stângi. Era neliniştitor acest acces brusc de suspiciune, această tensiune neaşteptată. Şi erau din ce în ce mai dese crizele de genul ăsta. Se temea să nu devină victima vreunei stări ameninţătoare şi se întreba dacă nu cumva chiar Duncan Chalk nu se folosea de asta pentru a-i absorbi sentimentele care-l bântuiau în vreme ce se îndrepta spre astenia catatonică, trecând succesiv prin stadiul de paranoia, apoi prin cel de schizofrenie, după un program predeterminat.

Nu, aşa ceva nu se va întâmpla, nu vreau să se întâmple, hotărî el. Chalk să-şi soarbă fericirea de unde vrea, dar nu-l voi lăsa să-şi înfigă colţii în gâtul meu!

— O să ne vedem fiecare de ale lui, atâta vreme cât Chalk nu-şi va schimba decizia, de acord?

— De acord, oftă Nikolaides.

— Vrei să le aruncăm o privire, fără să ne oprim?

— N-am nimic împotrivă.

Maşina tocmai intra în tunelul Appalachia. Ziduri înalte şi oarbe o închideau din toate părţile în cercul lor de bezne. Panta prinse să-şi mărească unghiul şi, când vehiculul porni la asalt cu acceleraţie maximă, o luminiţă de aprobare, ca o pată de senzualitate, se aprinse în ochii lui Nikolaides, care se sprijini cât putu mai confortabil de spătarul uriaşului fotoliu destinat să aibă grijă de muntele de carne al lui Chalk. Aoudad declanşă consola de transmisie şi ecranele se luminară.

— Iată-ţi subiectul. Uite-l şi pe al meu.

Aoudad se uită cu atenţie la Minner Burris. Nu se mai cutremura când îl privea, dar mai constituia încă un spectacol halucinant. Burris se afla în picioare, în fata unei oglinzi, aşa încât Aoudad avea parte de două imagini de-ale sale, simultan.

— Ce-ai zice să fi păţit la fel? murmură el, scuturându-şi fruntea.

— M-aş sinucide pe loc, se strâmbă Nikolaides. Mi se pare însă că, în ceea ce o priveşte pe fată, e încă şi mai rău. O vezi de unde te găseşti?

— Ce face? E-n pielea goală?

— Se îmbăiază. Doamne, o sută de copii! Şi nici un bărbat nu a atins-o vreodată. Priveşte, Bart!

Ecranul arăta o tânără goală sub un vibrojet. S-ar putea, totuşi, se încrâncena Aoudad, ca Chalk să se mai afle cuplat la fluxul său emoţional. Într-adevăr, în fata corpului gol al Lonei Kelvin nu încerca nici un fel de sentiment. Absolut nimic. Nici cea mai măruntă vibraţie de senzualitate.

Nu cântărea mai mult de 50 de kilograme. Avea umerii lăsaţi, tenul palid şi o privire lipsită de strălucire. Sâni mici, talie fină, şolduri înguste, ca de adolescent. Când se răsuci ca să oprească vibrojetul îi dezvălui lui Aoudad o pereche de fese plate, care nu aveau aproape nimic feminin în ele. Apoi începu să se îmbrace. Mişcările-i erau încete şi expresia morocănoasă.

— Îmi fac tot felul de gânduri pentru că mă ocup de Burris. Aoudad îşi trecu limba peste buza de jos. Am impresia însă că, în ce te priveşte, e cu mult mai complicat. Nu-i decât o nenorocită

de retardată, care a cunoscut clipe pline de suferinţă. Ce o vedea la ea?

— O fiinţă omenească, rânji Nikolaides. Chiar şi atât şi ar fi de ajuns. Poate în tot cazul, merită să-i punem în legătură unul cu altul.

— Cât umanitarism din partea ta! rânji batjocoritor Aoudad.

— Nu-mi place să-i văd pe oameni suferind.

— Nimănui nu-i place, în afara lui Chalk. Dar cum ar fi posibil să te emoţionezi pentru ăştia doi? Sunt prea altceva decât noi. Fiinţe groteşti şi baroce. Nu prea văd cum va ajunge Chalk să suscite exaltarea publicului.

— Luaţi fiecare în parte, este adevărat că sunt înspăimântători. Pune-i la un loc însă şi vei avea un Romeo şi o Julieta. Chalk are un fel de intuiţie genială în acest domeniu.

Aoudad îşi lăsă privirea să treacă, pe rând, de la faţa fără expresie a fetei pe masa informă care era Minner Burris. Dădu din cap. Maşina aluneca fără nici o tresărire, ac străpungând ţesătura neagră a nopţii. Stinse ecranul şi închise ochii. O întreagă horă de femei prinse să-i joace dincolo de cortina pleoapelor. Femei adevărate, femei adulte, cu trupuri dulci şi bine făcute.

Zăpada cădea din ce în ce mai abundent. Chiar şi în interiorul cald al vehiculului protejat, Bart Aoudad simţea o vagă senzaţie de frig.

Copilul furtunii

Lona Kelvin se îmbrăca: două desuuri, încă două haine pe deasupra, cenuşiu peste cenuşiu, şi încheie. Se apropie de fereastra micii încăperi. Afară ningea. Fulgi albi pluteau graţios în noapte. O dată ajunsă pe sol, zăpada era înlăturată cu iuţeală,

dar nu putea fi împiedicată să coboare din nori. Nu încă. Se hotărî să se întoarcă la Arcade. Apoi se va culca şi cu asta se va mai fi petrecut o zi.

Se strecură fremătând de nerăbdare în vestă şi aruncă o privire fugitivă în jur. Fotografii de bebeluşi acopereau pereţii într-o anumită ordine. Nu erau chiar o sută. Cel mult 60 sau 70. Şi nu erau ai săi. Dar între 60 şi 100 de fotografii diferenţa era ca şi inexistentă. Şi, pentru o mamă ca Lona, orice copii puteau să fie ai săi.

Copiii semănau cu toţi ceilalţi copii. Figuri grăsune şi pline de salivă, lucitoare, năsucuri cârne, buze umede şi ochi goi de expresie. Urechiuşe cizelate la perfecţie. Mâini lacome, cu unghii incredibil de mici. O piele netedă. Lona plimbă un deget pe fotografia cea mai apropiată de uşă, închipuindu-şi că mângâie pielea catifelată a unui bebeluş. Apoi îşi pipăi propriul corp, pântecele plat, sânul tare şi mic, şoldurile în care se ascunsese şi nu se ascunsese o întreagă armată de prunci. Scutură din cap, într-un gest care ar fi putut să pară că-şi plânge de milă, dar capacitatea sa de a se emoţiona era aproape pierdută. Nu mai supravieţuia încă decât restul uscat al unui vag sentiment de confuzie şi de gol.

Ieşi şi uşa se închise fără zgomot în urma-i.

Ascensorul o conduse într-o clipită la parter. Vântul sufla cu furie prin trecătorile strâmte care separau clădirile înalte. Deasupra, strălucirea artificială a nopţii alunga tenebrele. Sfere colorate alunecau ici-colo, iluminând dansul haotic al fulgilor. Şoseaua era caldă. Clădirile care se înălţau de-o parte şi de alta a Lonei erau strălucitor iluminate. Paşii o purtară către Arcadă. Arcada unde ar dori să rătăcească o clipă în îmbrăţişarea şi căldura acestei nopţi de zăpadă. Nimeni nu ar recunoaşte-o.

Nu mai era decât o fată ce se plimba singură. Părul moale îi mângâia urechile. Un gât subţire, umeri lăsaţi, un corp parcă neisprăvit. Ce vârstă avea? 17 ani. Sau, poate, 14. Nimeni nu o întreba. O fată obişnuită.

Obişnuită.

„În perioada prevăzută pentru declanşarea ovulaţiei, prin acţiunea hormonilor, şoarecii-femele, din familia celor pătaţi cu negul C3H-HEJ, au fost mutaţi într-o cuşcă cu şoareci masculi, fertili, din specia albinos BALB-C sau CAL-A (în original, A-CRGL-2). După un interval cuprins între nouă şi douăsprezece ore, după împerecherea scontată, ouăle au fost extrase din ovare. S-au identificat acelea care fuseseră fecundate în prezenţa celui de-al doilea corp polar sau prin observarea nucleelor” (Dr. TEHPING LIU, San Francisco, 1966).

Fusese o muncă edificatoare pentru doctor. Chiar dacă în acea perioadă microinjecţiile celulelor vii nu constituiau o noutate, operaţia dăduse mereu greş cu celulele mamiferelor, experimentatorii fiind incapabili să salveze integritatea structurală şi funcţională a ovulului.

Nimeni nu o informase pe Lona Kelvin că ovulul mamiferelor este, cel puţin aparent, mai greu de injectat decât celelalte celule, din cauza apropierii foarte mari dintre zona pellucida şi membrana vitellina, a cărei elasticitate deosebită rezistă la străpungerea cu microinstrumente, mai cu seamă când ovulul nu este încă fertilizat.

Ca de obicei, grupul de băieţi era îngrămădit în vestibulul Arcadei. Unii erau însoţiţi de fete. Lona îi privi cu timiditate. Iarna era interzis să staţionezi în vestibul, dar fetele îşi scoseseră blănurile termice şi se expuneau cu mândrie privirilor. Una avea vârful sânilor fosforescent, o alta îşi răsese părul pentru a-şi pune mai bine în evidentă delicateţea structurii craniene. O roşcovană ademenitoare, în ultimele săptămâni de sarcină, se sprijinea de braţele a doi tineri viguroşi şi, râzând în hohote, striga obscenităţi cu o voce răguşită.

Lona o vedea din profil. Privirea i se fixă pe pântecele debordant: oare putea să-şi vadă degetele de la picioare? Sânii îi erau parcă umflaţi cu aer. O dureau, oare? Fătul fusese conceput după metoda tradiţională. Lona îşi mişcă pleoapele. O gâfâială şi împingere, o împingere, pântecul care palpita şi iată un prunc

gata fabricat. Un prunc? Poate doi. Lona înălţă din umeri până la refuz, făcând să i se mişte sânii, iar obrajii supţi i se colorară uşor.

— Mergi la Arcadă? Hai cu mine!

— Hai, cinteza mea mică, cântă-ne ceva.

— Nu vrei oleacă de companie, tipeso?

Vârtej de conversaţii. Zgomotele surde ale invitaţiilor. Dar nu pentru ea. Niciodată pentru ea!...

Sunt o mamă.

Sunt mama.

„Aceste ovule fertilizate au fost depuse într-un mediu compus din trei părţi soluţie Locke modificată, dintr-o parte sare citrică de sodiu de concentraţie până la 2,9% şi din 25 mg de globule gamma de origine bovină (BCG, Armour) la mililitrul de soluţie. În centrul culturii, care la temperatura de 22°C avea o vâscozitate de 1,1591 cp şi un pH de 7,2, a fost adăugată penicilină (100 de unităţi/mililitru) şi streptomicină (50 mg/mililitru). Ovulele au fost conservate în vederea micromanipulării şi a injectării lor în mijlocul unei picături din soluţia Locke, modificată prin adăugarea de gamma globulină şi de sare de sodiu citrică, picătură acoperită cu ulei mineral şi depozitată pe o plăcută unsă cu vaselină, pentru observaţie microscopică.”

Înserarea îi rezerva o mică surpriză Lonei: unul dintre vagabonzi se apropia de ea. Era beat? Sau, poate, atât de privat de sex în ultima vreme încât se simţea atras de ea? Sau ştia cine era şi voia să împartă celebritatea împreună? Dintre toate, această ultimă ipoteză era cea mai improbabilă. Nu avea de unde să o cunoască, iar celebritate nu deţinea de nici un fel.

Cu toate că nu era frumos ca un Napoleon, flăcăul nu era totuşi respingător. De înălţime medie, avea părul tuns breton pe frunte, aproape atingându-i sprâncenele, a căror linie, puţin modificată de o operaţie estetică, desena un „V” răsturnat, care îi conferea o expresie sceptică. Ochii cenuşii luceau stins, ascunzând în apele lor adânci o viclenie abia sesizată. Bărbia îi

era foarte uşor conturată, iar nasul avea o linie ascuţită şi obraznică. Vârsta? să zicem 19 ani... Piele mată, vag bronzată, marcată de striaţii subepidermice, sensibile la soare, care se iluminau de o strălucire orbitoare la prânz. Părea înfometat. Respiraţia răspândea un iz compozit de vin ieftin şi de prăjitură de ovăz.

— Salut, scumpo! Facem o lipitură, ce zici? Sunt Tom Piper, fiul lui Tom Fumătorul de Pipă. Ţie cum îţi zice?

— Nu... te rog, murmură Lona.

Încercă să se îndepărteze, dar individul îi tăie calea.

— Eşti deja cuplată? Te-ai şi întâlnit cu vreunul din interior?

— Nu.

— Atunci, de ce nu mă accepţi? În fond, ai putea să faci afaceri şi mai proaste...

— Lasă-mă! gâfâi ea.

O privi pofticios, cu ochii mici nedezlipiţi de pupilele ei.

— Sunt astronaut şi tocmai am încheiat o lungă aventură în spaţiu. Să ne aşezăm mai întâi şi apoi îţi voi povesti despre planetele exterioare. Nimeni nu respinge un astronaut.

Lona se încruntă. Astronaut?! Planete exterioare?! Saturn şi inelele sale, sorii verzi de dincolo de bezne, creaturi livide cu braţe nenumărate? Nu, hotărât lucru, nu era astronaut! Spaţiul însemnează sufletul, dar fiul lui Tom Fumătorul de Pipă nu era însemnat. Chiar şi Lona îşi dădea seama de asta.

— Nu este adevărat!

— Ba da. Îţi voi vorbi despre stele: Ophiucus, Rigel, Aldebaran... Am fost pe-acolo. Vino, floricico, vino cu Tom!

Minţea. Se împăuna cu vorbele altora, ca să-şi sporească şarmul. Lona se cutremură. În spatele umărului masiv al băiatului se zăreau luminile Arcadei. Se apropie de ea... Se apropie de ea... Mâna i se coborî până pe pulpă, o mângâie cu lascivitate, apoi o ciupi.

— Şi cine ştie? murmură răguşit. În noaptea asta se poate întâmpla orice. Poate chiar îţi voi turna un copil. Pariez că ai să fii

încântată. Mai ai vreun puşti?

Unghiile Lonei i se înfipseră în obraz şi lăsară urme prelungi. Surprins de gest şi cu fata însângerată, striurile subcutanate se aprinseră atât de tare încât luminile Arcadei păreau artificiale, iar o sclipire feroce îi licări în ochi. Lona se răsuci pe călcâie, făcu o fandare şi se pierdu în mulţimea din vestibul.

Îşi croi drum către Arcadă, folosindu-şi coatele din plin. „Tom, Tom fiul Fumătorului de Pipă îţi va face un copil înainte ca...”

„301 ouă proaspăt fertilizate au fost conservate pe lame unse cu vaselină şi fiecare căpătă una din cele 5 trăsături experimentale: 1) Nici o picătură prin pipetă şi nici prin injecţie; 2) înţepătură fără injecţie; 3) Injecţie de 180 mg^3 cu o soluţie conţinând aproximativ 5 unităţi farmaceutice de gamma globulină bovină; 4) Injecţie 770 mg^3 cu o soluţie conţinând 20 de unităţi farmaceutice de GGB Sam; 5) O injecţie 2730 mg^3 cu o soluţie conţinând 68 up de GGB.”

Arcada îşi aprinsese miile de focuri extraordinare. Acolo, sub acelaşi acoperiş transparent, fuseseră strânse toate distracţiile vulgare.

Închizând uşa, Lona apăsă pe butonul de trecere. Dreptul de intrare nu era suspendat. Dar avea bani. Avea bani. Avuseseră grijă de asta.

Proţăpindu-se bine pe picioare, ridică ochii, pipăind cu privirea scările care urcau până sub boltă, 60 de metri mai sus. Zăpada cădea, dar nu se aşternea. Ventilatoare puternice o împiedicau să atingă domul şi fulgii sortiţi unei morţi cleioase se topeau pe asfaltul cald.

Descifră nivelurile la care se putea juca orice fel de joc pentru orice fel de miză. Acestea din urmă erau, în general, mici. Era doar punctul de întâlnire al tinerilor, al pungilor goale, al celor nevoiaşi. Dar puteai pierde şi foarte mult, dacă doreai cu înverşunare, şi nu rare au fost cazurile de acest tip. Ruletele se învârteau, luminile sclipeau, jetoanele clincheţeau. Lona nu

pricepea nimic din jocurile de noroc.

Ceva mai departe se aflau labirinturile de galerii în care carnea omenească era propusă spre vânzare celor care aveau nevoie sau poftă. Se vindeau femei bărbaţilor, bărbaţi femeilor, băieţi fetelor, fete băieţilor şi, în general, erau admise toate combinaţiile posibile. Şi de ce nu? În schimb, o fiinţă umană era liberă să dispună de propriul său corp, din moment ce aceasta nu aducea vreun prejudiciu cuiva. Nimeni nu-i forţa la asta pe cei ce se ofereau spre vânzare. Puteau, la fel de bine, să-şi deschidă o prăvălie. Lona dispreţuia magazinele de carne vie.

Nivelul principal al Arcadei era rezervat standurilor micilor meseriaşi. Cu un pumn de mărunţiş îţi puteai oferi, dacă aveai poftă, o surpriză agreabilă. Sincer nu te-ar ispiti un minuscul filament de lumină mişcătoare, care să te înveselească în zilele sumbre? Sau, poate, un mic camarad, adus din lume? Căci, dacă ar fi să ne luăm după ceea ce se spune, brotacii cu ochi de topaz au fost sintetizaţi în laboratoarele din Brazilia. Ori, de ce nu, vreo casetă cu versuri care să te adoarmă, îngânându-ţi melodii de leagăn? Sau fotografii de persoane celebre, pe care un mecanism subtil le face să zâmbească şi să vorbească la comandă?

Lona rătăcea ici şi colo, privind. Nu atingea şi nu cumpăra nimic. „Ca să li se încerce viabilitatea, ovulele au fost transplantate pe receptacule de acelaşi sânge, din rădăcina genealogică a albinoşilor BALB-C sau CALA, sub anestezic. Femelelor li se făcuse o injecţie cu hormoni, aşa încât ovulaţia să fie simultană şi fuseseră împerecheate cu masculi fertili din aceeaşi linie genetică.”

Într-o zi, copiii mei vor veni aici şi se vor fugări prin mulţime.

... şi ei înşişi vor forma o mulţime.

Simţi o răsuflare caldă pe gât. O mână îi mângâie fesele. Să fi fost tot Tom? Se răsuci înnebunită. Oftă: era doar un puşti cu ochii ieşiţi din orbite, a cărui privire pasionată era fixată pe linia îndepărtată a gheretelor vânzătorilor de carte. Lona îl ocoli

şi se ascunse în viermuială.

„Întreaga procedură, din clipa în care ovulele experimentale au fost extrase din uterul donatoarelor şi până în aceea în care au fost transplantate în canalul-pâlnie al purtătoarelor, solicită cam 30-40 de minute. În timpul acestei perioade, în care au fost menţinute *in vitro*, la temperatura camerei, un mare număr dintre ele s-au contractat.”

Lona ajunse în dreptul grădinii zoologice. Animalele se roteau în curţi, aruncând priviri furişe în jur, cu un aer implorator. Stătu o clipă în cumpănă, apoi intră. Acesta să fi fost ultimul refugiu al animalelor? Şi în rest? O lume care şi-a exterminat fauna.

Se opri în faţa furnicarului uriaş. Unde era bolul, unde era coada? Un leneş îşi trăgea cu voluptate ghearele prin scoarţa unui trunchi uscat. Lincşi se învârteau nervoşi în adăposturi. Mirosurile fetide, provenite de la menajerie, erau aspirate în permanenţă de pompele ce mormăiau sub dalele pardoselii.

„... ovulele care-şi vor fi pierdut din volum, reuşeau, în general, să supravieţuiască, fiind considerate ca, fundamental, normale...”

Animalele sfârşiră prin a o speria pe Lona, care părăsi Grădina Zoologică şi îşi reluă plimbarea fără ţel de-a lungul galeriei centrale a Arcadei. La un moment dat avu impresia că îl zăreşte pe Tom căutând-o. Un fior rece îi străbătu pântecele rigid.

„... s-au examinat, de asemenea, făcându-se autopsia purtătoarelor, embrionii degeneraţi şi sitele de resorbţie...”

Încet-încet, îşi dădu seama că nu mai dorea deloc să rămână aici. Voia să fie acasă, în siguranţă şi singură. Nu ştia ce anume îi producea mai multă frică: mulţimea sau singurătatea.

„... un număr important de ovule au supravieţuit micromanipulării şi injectării cu substanţe străine...”

Vreau să plec, se hotărî Lona.

Ieşirea... unde-o fi ieşirea?! Ieşirile nu erau marcate. Nu voiau să o lase să plece. Şi dacă ar fi izbucnit un foc? Roboţi

ascunşi în nişe disimulate în ziduri ar fi ţâşnit imediat să-l stingă. Dar eu vreau să plec!

„... dispunem astfel de o metodă utilă...”

„... presiunea de supravieţuire a elementelor prenucleare, după aceste tratamente diferite, este indicată în tabelul 1...”

„... fetuşii apăruţi din ovulele microinjectate erau, în linii generale, mai mici decât omologii lor naturali, dar, în afară de asta, nu a mai fost constatată nici o altă anomalie...”

Mulţumesc Dr. Teh Ping Lin din San Francisco.

Lona îşi luă picioarele la spinare. Alergă disperată de-a lungul întregii Arcade, în cerc. Fără să realizeze, trecu la un moment dat chiar pe lângă Tom, care strigă ceva în urmă-i, întinzând braţele. Lona înghiţi în sec, continuându-şi goana cu disperare: e un tip drăguţ; precis nu are intenţii rele; e numai un om singur, poate că e, cu adevărat, un astronaut.

Sfârşi prin a găsi un evacuator şi se îndreptă înspre stradă. Zumzetul Arcadei încetă brusc. În întuneric îşi regăsi, cât de cât, calmul, în timp ce sudoarea secretată din cauza fricii se evapora în permanenţă, răcorindu-i pielea.

Se cutremură. O luă către casă, întorcând de mai multe ori capul în urmă. Purta la centură un întreg arsenal de natură a descuraja un eventual agresor: sirenă, lansator de fum, laser cu impulsuri luminoase orbitoare. Nu putea să fie însă sigură de nimic: acest Tom putea să fie oriunde şi părea în stare de orice.

Ajunse în faţa blocului. Copiii — se gândi dintr-o dată. Vreau să-mi văd copiii!

Uşa se închise în urma ei şi lumina o învălui. Şaizeci-şaptezeci de fotografii ale copiilor erau prinse pe pereţi. Lona le mângâie cu privirile. O fi fost nevoie să le schimbe scutecele? Scutecele reprezentau o realitate veşnică. Ori poate că aveau urme de lapte pe obrăjorii îmbujoraţi? Era nevoie să le perie buclele? Capete fragede cu oase flexibile şi năsucuri cârne. Copiii mei.

Lona mai pipăi o vreme pereţii cu mâinile, apoi se dezbrăcă şi după câteva clipe o cuprinse somnul.

În care apar Chalk şi servitorul său

De trei zile, Duncan Chalk studia înregistrările făcute cu cuplul. Aproape întreaga atenţie îi era absorbită de proiect. Simţea că acum îi cunoştea pe Minner Burris şi pe Lona Kelvin atât cât era posibil să fie cunoscuţi şi se gândea că ideea de a-i face să fie împreună nu era chiar atât de proastă.

Presimţise asta încă de la început, însă oricâtă încredere ar fi avut în intuiţia sa, era greu de crezut că va judeca lucrurile numai în funcţie de ea. În general, îşi făcea timp pentru investigaţii mai cerebrale. Aoudad şi Nikolaides, pe care îi însărcinase să se ocupe de etapele preliminare ale afacerii, îi prezentaseră înregistrările supravegherii pentru care optaseră. Chalk, care nu avea prea multă încredere în judecata lor, ordonase şi altor subordonaţi să vizioneze benzile, pentru a stabili, la rândul lor, o selecţie personală a episoadelor relevante.

Legănându-se în fotoliul pneumatic, marcă pe un ecran poziţia actuală a situaţiei, în vreme ce în jurul său organizaţia pe care o construise cu atâta trudă fremăta şi zbârnâia în plină activitate.

Un proiect, o întreprindere îndrăzneaţă: să-i pună în legătură pe cei doi oameni care sufereau. Mai era însă vorba de oameni? În orice caz, fuseseră cândva. Materia de bază fusese umană: un spermatozoid, un ovul, un cod genetic şi apoi un sugar scâncind. Foarte drăguţ din partea lor! În fiecare zi, Burris descoperea, în acelaşi mod, câte un aspect necunoscut până atunci al noii sale anatomii. Gândul i se opri în treacăt asupra lui Malcondotto şi Prolisse, apoi se fixă pe imaginea lui Aoudad. Cum să-şi închipuie că acest Aoudad ar putea să-i fie de vreun ajutor?

Îl întinseseră pe o masă - sau, cel puţin, pe ceea ce părea a fi echivalentul manipoolien-ean al unei mese, ceva neregulat şi

nesigur. Apoi îl măsuraseră. Ce stări fiziologice îi vor fi verificat? Temperatura, frecvenţa pulsului, tensiunea, contracţiile peristaltice, dilataţia pupilară, concentraţia în iod a anabolismului, funcţiunile capilare şi... mai ce altceva? Îi măsuraseră globii oculari cu compasul, îi calculaseră cantitatea de celule pe care o puteau conţine canalele seminale. Îi detectaseră traseul nervilor purtători de impulsuri excitante, ca să-i poată inhiba.

Anestezia. Reuşită. Apoi operaţia chirurgicală.

Desprinderea epidermei. Căutarea hipofizei, a hipotalamusului şi a tiroidei. Oprirea mişcărilor ventriculare. Introducerea minusculelor, incredibilelor de fine scalpuri, de-a lungul canalelor. „Pe vremuri, medicul Galieu crezuse că trupul nu era nimic altceva decât un sac umplut cu sânge. Poseda el un sistem circulator? Exista, oare, vreo circulaţie sangvină?”

Pe Manipool, descoperiseră cu uşurinţă secretele structurii corpului omenesc. Nu fusese nevoie decât de trei şedinţe de experimentare practică: Malcondotto, Prolisse şi Burris. Primii doi nu rezistaseră; al treilea însă, da.

Masa cenuşie şi mătăsoasă a creierului, acest nodul era Chaucer. Acolo se afla sediul agresivităţii. Cel al declanşării crimei. Cel al percepţiei senzoriale. Cel al milei. Cel al încrederii. Această măruntă sclipire, gata mereu să ţâşnească, îi adăpostea pe Proust şi Hemingway, pe Mozart, pe Beethoven. Chiar şi Rembrandt se afla aici.

„Uitaţi-vă, uitaţi-vă, sângele lui Christos se prelinge pe firmament.”

Aşteptase ca să se pună pe treabă ştiind însă că zelul lor îl ucisese pe Malcondotto. Prolisse murise, la rândul lui, jupuit şi îmbucătăţit.

„Opriţi-vă din mişcare, globuri cereşti, înainte ca timpul să înţepenească şi ca miezul nopţii să nu mai vină niciodată.”

Dar miezul nopţii venise. Bisturie agere îi scotociră prin creier. Deşi era absolut sigur că nu-i vor face nici un rău, se temea totuşi de durere. Corpul său era unic, iar eul de neînlocuit.

Nu le făcuse nici un rău, venise la ei cu gânduri absolut nevinovate.

Îşi aminti că atunci când era copil se tăiase la picior, jucându-se: o rană adâncă, care lăsa muşchiul la vedere. „O tăietură, îşi zisese uluit, m-am tăiat!” Sângele i se uscase pe picior. Fusese îngrijit vreme îndelungată, pe atunci rănile nu se cicatrizau aşa de repede ca astăzi şi, contemplându-şi marginile cusute, se gândise la transformările care începuseră să intervină. Gamba de acum nu va mai semăna niciodată cu aceea de dinainte, deoarece va purta mereu urma rănii. Avea 12 ani pe atunci şi o schimbare anatomică atât de profundă şi permanentă îl tulburase profund. Tocmai la asta se gândea în momentul în care EI începuseră să se ocupe de el.

„Veniţi, munţi şi dealuri, veniţi, prăvăliţi-vă peste mine şi ascundeţi-mă, apăraţi-mă de mâna lui Dumnezeu! Nu! Nu! Pământ, deschide-te ca să mă înghiţi!”

„Nu, ea nu-mi va fi sălaş!”

Răsuciri tăcute ale bisturiului. Nucleele măduvei spinării primind stimulările expediate de cavitatea vestibulară a urechii amputate. Şi ganglionii cranieni. Şanţurile şi canalele cerebrale. Canalele bronhiale şi inelele lor cartilaginoase. Aceşti teribili bureţi care sunt alveolele pulmonare, epiglota, canalul deferent, vasele limfatice, dendritele şi axonii. Mare era curiozitatea chirurgilor. Cum funcţionează această minunată creatură? Din ce era alcătuită?

L-au jupuit, l-au cloroformizat şi l-au îmbucătăţit. Mai trăia încă? Fascicule de nervi şi încâlceli de maţe.

„Acum, trupule, evaporă-te, dacă nu Lucifer te va azvârli în Infern de îndată! O, suflete, transformă-te în picături fine de apă, ce vor cădea în ocean, unde se vor pierde pentru totdeauna!”

Îl refăcuseră cu răbdare, îl reclădiseră, perfecţionând neîncetat modelul iniţial. Şi, fără nici o îndoială, l-au înapoiat rasei sale cu o mare mândrie.

„Nu mai veni, Lucifer!”

„Mergi şi caută-l pe Aoudad”, îl sfătuise arătarea. Aoudad? Aoudad?

Moartea e cea care mă trage de urechi

Camera puţea. Peste tot plutea un miros greţos şi fetid. În timp ce se întreba dacă locatarul ei îşi asuma din când în când misiunea de a o aerisi, Bart Aoudad îşi administra cu discreţie o doză de olfacto-depresiv. Creierul îi funcţiona cu subtilitatea obişnuită - avea tot interesul! -, dar nările încetaseră, în mod provizoriu, să-i mai transmită toate senzaţiile odorifice pe care le înregistrau.

Împuţiciune sau nu, exista o oarece şansă ca el să se afle acolo şi înţelegea să profite de acest lucru.

— Poţi să te uiţi la mine? întrebă Burris.

— Şi încă cum! Ca să fiu sincer, mă fascinezi. Ai cumva impresia că figura ta îmi inspiră repulsie?

— Asta se petrece cu majoritatea oamenilor.

— Majoritatea oamenilor este formată din imbecili.

Aoudad se feri să-i spună că-l observa de mai multe săptămâni, că-l supraveghea de atât de mult timp încât avusese răgazul să se înarmeze cu multă voinţă pentru această întrevedere. Cu siguranţă că înfăţişarea lui Burris era surprinzătoare şi, indiscutabil, respingătoare. Bart nu avea nici cea mai mică dorinţă de a suferi acelaşi gen de tratament estetic, dar era de acum înainte insensibil la diformităţile lui Burris.

— Poţi să faci ceva pentru mine?

— Cred că da.

— Cu condiţia să vreau să mă ajuţi.

— Presupun că vrei.

Celălalt ridică din umeri.

— Nu ştiu nimic. S-ar putea spune că încep să mă obişnuiesc cu starea mea actuală. În câteva zile, sau chiar mai repede, voi ieşi, poate, afară.

Minţea şi Aoudad o ştia. Pe cine încerca să înşele? Pe el însuşi sau pe oaspetele său? Imposibil de răspuns cu certitudine. Totuşi, oricare ar fi fost îngrijorarea pe care Burris încerca să o ascundă sub o înfăţişare degajată, Aoudad ştia că îl rodea ranchiuna. Astronautul nu are decât un singur gând în minte: să evadeze din propriu-i corp.

— Sunt în serviciul lui Duncan Chalk, lăsă să-i scape Aoudad. Bănuiesc că ai auzit de el...

— Nu.

— Dar... Aoudad sughiţă surprins. Bineînţeles! Am uitat că te-ai întors de curând pe Terra. Chalk este un antreprenor de distracţii publice. Poate că ai mers la Arcadă şi chiar vei fi vizitat Luna Tivoli?

— O cunosc.

— Ei bine, îi aparţine. Nu sunt, de altfel, decât două dintre afacerile sale. Distrează mulţimile. Lumea din sistemul nostru solar. Nu-mi mai rămâne să adaug decât că doreşte să-şi extindă activităţile şi în alte sisteme solare.

Există, fără îndoială, putină exagerare în cuvintele sale, dar nu era nevoie să o afle şi Burris.

— Şi atunci?

— E un om bogat, dublat de un filantrop. O excelentă combinaţie de care ai putea profita şi tu. Burris se aplecă în faţă şi îşi înlănţui cele două tentacule exterioare ale mâinilor.

— Îmi dau seama de asta, spuse cu o voce albă. Vrei să mă angajezi pe post de fenomen atractiv, ca să fiu expus în circurile lui Chalk. Îmi veţi da opt milioane de unităţi pe an şi toţi amatorii de senzaţii tari din întregul sistem se vor îngrămădi să mă vadă. Chalk îşi va face suma, eu voi deveni miliardar, voi muri fericit, iar curiozitatea mulţimii va fi satisfăcută. E bine aşa?

— Ba nu! exclamă Aoudad, alarmat de perspicacitatea lui Burris. Sunt sigur că glumeşti. Nu mă îndoiesc că îţi dai seama.

Este de neînchipuit ca domnul Chalk să-ţi exploateze ăă... nefericirea în felul acesta.

— De ce crezi că sunt chiar atât de nefericit? Fii fără grijă, chestia asta îmi asigură o eficacitate extremă. De acord, este dureros, însă pot, de exemplu, să rezist un sfert de oră sub apă. Ai fi în stare de aşa ceva? Ştiind asta, te mai îngrijorează încă soarta mea?

Trebuie să fiu foarte atent şi să nu mă las dominat. Îşi zise Aoudad. Omul ăsta e diabolic. Va face o pereche grozavă cu Chalk.

— Vrei să mă faci să cred că situaţia ta actuală nu este chiar aşa de grea. Voi fi însă sincer: ceva îmi spune că nu doreşti nimic altceva decât să-ţi recapeţi forma umană.

— Crezi?

— Sunt sigur.

— Dai dovadă de o remarcabilă perspicacitate, domnule Aoudad. Ţi-ai adus cumva şi bagheta magică?

— Nu e vorba de nici un fel de vrăjitorie, ci, să zicem, de un serviciu în favoarea altuia. Dacă vei fi de acord, Chalk va putea să te transfere într-un trup mai acceptabil.

Aceste cuvinte reuşiră să-l facă pe Burris să iasă din imobilitate. Îşi părăsi obişnuita atitudine dezinvoltă şi indiferentă, acea detaşare sfidătoare pe care o afişa şi care, în mod evident, îl chinuia. Începu sa tremure ca un fir de floare în bătaia vântului de primăvară. Timp de câteva secunde nu-şi mai putu controla muşchii: gura prinse a se lărgi în surâsuri convulsive, în vreme ce pleoapele i se zbăteau neîncetat.

— Cum s-ar putea una ca asta ?

— O să-ţi explice chiar el.

Degetele lui Burris se înfipseră în pielea lui Aoudad, care nu se clinti la această atingere metalică.

— Să fie posibil? întrebă cu o voce răguşită.

— Poate! Dar metoda nu este încă pusă la punct.

— Va trebui deci să fiu utilizat încă o dată drept cobai.

— Linişteşte-te. Nici nu se pune problema ca Chalk să te

supună unui nou martiriu. Se vor face cercetări suplimentare înainte să aplice acest procedeu în cazul tău. Vrei să ai o întâlnire cu el?

Burris ezită. Din nou, ochii şi gura i se mişcară independent de voinţă. În sfârşit, se stăpâni. Îşi recăpătă morga şi îşi încrucişă mâinile şi picioarele.

Câte rotule poate să aibă? se întrebă Aoudad. Interlocutorul său păstra tăcerea: reflecta. Electronii trasau dâre luminiscente prin reţeaua neuronală a straniului său creier.

— Dacă Chalk poate să-mi facă cadou un alt corp...

— Da?!

— Ce câştig ar avea el din asta?

— Este un filantrop, ţi-am mai spus-o. Ştie că suferi şi doreşte să-ţi vină în ajutor. Trebuie să-l vezi pe Chalk. Acceptă-i ajutorul...

— Cine eşti tu, Aoudad?

— Un nimeni. Braţul lui Duncan Chalk.

— Îmi întinzi o cursă?

— Eşti prea neîncrezător. Avem cele mai bune intenţii din lume.

Tăcere. Burris se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Mersul său avea o elasticitate cu totul particulară. Aoudad aştepta crispat.

— Fie, murmură într-un târziu astronautul. Ne-am înţeles. Condu-mă la Chalk.

Stabat mater dolorosa

În întuneric era mult mai uşor pentru Lona să facă pe moarta. Îşi plângea adeseori de milă. Îi plăcea să se închipuie pe un deal, într-un pătrat de iarbă verde, înaintea unei plăci comemorative de foarte mici dimensiuni: „Aici odihneşte...

victimă... asasinată de către savanţi”. Se înveli mai bine în pături, strângând tare din pleoape, ca să-şi stăpânească lacrimile: „Odihneşte în pace... În aşteptarea izbăvirii”.

Ce făceau azi cu cadavrele? Le aruncau în cuptor. O lumină strălucitoare, o ultimă mângâiere a razelor soarelui şi, apoi, ţărână. Ţărâna se va întoarce în ţărână. Somnul cel lung.

Trecuseră şase luni de atunci. Vara era înăbuşitoare. Un anotimp numai bun pentru a muri, se gândi Lona. Copiii i se născuseră în eprubete. Nu avuseseră nevoie de 9 luni ca să fie procreaţi. Ci numai de şase. Întregul experiment durase un an. Şase luni de emoţii. Şi acum această publicitate insuportabilă – sinuciderea ratată...

De ce-o aleseseră tocmai pe ea?

Pentru că era acolo. Pentru că fusese disponibilă. Pentru că nu putea să se revolte. Pentru că purta în pântecele ei de sfântă ovule fecundate care nu-i slujeau absolut la nimic.

— Ovarele femeii conţin sute de mii de ovule, domnişoară Kelvin. În mod normal, în cursul unei vieţi, circa patru sute dintre ele vor ajunge la maturitate. Celelalte sunt de figuraţie. Exact pe acestea dorim să le folosim. Avem nevoie de câteva sute...

— În numele ştiinţei...

— Va fi o experienţă crucială...

— Aceste ovule sunt absolut inutile. Poţi să ni le cedezi fără nici un păcat.

— Analele medicinei... numele dumitale... pentru eternitate...

— Nu va avea nici o repercusiune asupra fecundităţii tale viitoare. Vei putea să te măriţi şi să ai o duzină de copii normali.

A fost o experienţă complexă, prezentând multiple aspecte. Aproape un secol de cercetări permisese punerea la punct a unei metode şi toate tehnicile au fost mobilizate în slujba unui singur proiect: ovogeneza naturală, asociată maturizării artificiale a ovulelor. Inducţia embrio-genetică. Fecundarea externă. Incubaţia extramaternă, apoi reimplantarea ovulelor fecundate. Vorbe! Numai vorbe! Dezvoltarea extrauterină a

fătului. Simultaneitatea materialului genetic. Copiii mei! Copiii mei!

Lona nu îl cunoştea pe cel destinat să fie „tatăl”. Tot ce ştia era faptul că întreaga cantitate de spermatozoizi era furnizată de un singur donator, la fel cum o singură donatoare furniza ovulele. Asta o pricepuse. Doctorii avuseseră obligaţia să-i explice operaţia punct cu punct. Îi vorbiseră aidoma unui copil. Şi Lona sesizase esenţialul. Se dovediseră înţelegători cu ea pentru că era neinstruită şi pentru că îi venea greu să prindă ideile complicate, dar era indiscutabil faptul că poseda o inteligenţă primitivă deosebită.

Co-participarea sa era simplă si trebuia să se încheie o dată realizată prima fază a proiectului. Îi extrăseseră din ovare mai multe sute de ovule fertile, dar nematurizate.

Începând din această clipă, subiectul nu mai oferea interes pentru ei. Dar Lona ţinea cu îndârjire să ştie şi urmărise cu atenţie desfăşurarea etapelor ulterioare.

Ovulele fuseseră plasate cu multă grijă în ovare artificiale până la maturizare. O femeie nu poate să hrănească decât două sau trei ovule simultan în căuşul cald din măruntaiele sale: aparatele puteau să îngrijească cu sutele. Apoi urmase studiul de probă, care nu aducea însă nimic nou – cel al microinjecţiei menite să întărească rezistenţa ovulelor. Urmase studiul fecundării. Spermatozoizii se îndreptaseră contorsionându-se către ţintele lor.

Un singur donator, o singură explozie la vremea secerişului. Multe ovule muriseră în timpul etapelor anterioare. Multe erau nefertile şi multe nu fuseseră fecundate. Totuşi, procesul avusese loc cam cu vreo sută dintre ele. Minusculul gamet fremătător reuşise să găsească direcţia către obiectivul propus. Apoi se inserase în adăpostul cald şi umed.

Următoarea fază: reimplantarea ovulelor fertilizate. La început se plănuise recrutarea a o sută de femei care să poarte cei o sută de zigoţi, fetuşi deschizători de drumuri ce îşi vor face cuiburile de cuci în vintre străine, dar într-un târziu realizaseră că

erau prea multe. Douăsprezece femei se oferiseră voluntare. Celelalte ovule fecundate fuseseră încredinţate uterelor artificiale.

Douăsprezece pântece palide, goale sub lumina orbitoare a becurilor. Douăsprezece perechi de pulpe netede deschizându-se pentru a primi nu un amant, ci o teacă de aluminiu mat. O împingere domoală, o împroşcare spumoasă – şi gata cu implantarea. Mai multe încercări se soldaseră cu eşecuri. Opt pântece din douăsprezece începuseră deîndată să se îngroaşe.

— Mă ofer voluntară, le spusese Lona. Şi adăugase, atingându-şi pântecele plat: Lăsaţi-mă să-mi port unul dintre copii.

— Nu.

Nu fuseseră chiar atât de brutali. Îi explicaseră că, în cadrul experimentului, se dovedea cu totul inutil ca ea să suporte inconvenienţele graviditătţii. Se demonstrase de mult timp că este posibil să extragi un ovul din ovarele unei femei, să-l fecundezi în exterior şi să-l reimplantezi, pentru ca el să-şi regăsească mediul hrănitor natural. La ce bun să reîncepi experienţa? Faptul fusese de atâtea ori verificat şi confirmat. Nu, o puteau scuti de această neplăcută misiune. Ceea ce îi interesa era să afle cum o mamă umană ar putea purta un embrion străin şi, pentru asta, nu era nevoie de Lona.

Cine mai avea nevoie de Lona acum?

Nimeni.

Nimeni. Steagul ei se înclinase.

Opt dintre purtătoarele benevole îşi duseseră cu bine misiunea până la capăt. Creşterea embrionilor fusese accelerată în mod artificial. Organismul lor îi acceptase pe intruşi, îi irigase cu sângele lor, îi învăluise în căldura membranelor placentare. Era un adevărat miracol medical.

Dar să scurtcircuitezi în întregime maternitatea se dovedea a fi încă şi mai pasionant.

Un şirag de receptacole sclipitoare. În fiecare, un zigot care se diviza. Celulele se multiplicau cu o viteză incredibilă.

Lona ameţea numai când îşi amintea. Dezvoltarea era inserată în citoplasma corticală a zigotului în etapa segmentării, apoi în principalele organe axiale.

„Când intervine gastrulaţia, cotorul mezodermic al membranei primitive a embrionului se desfăşoară şi marginea sa anterioară întâlneşte faţa posterioară a viitoarei creşteri care va fi inima. Dincolo de deschizătura plăcii neuronale, viitoarele celule de creştere ieşite din această anexă sunt localizate în două regiuni ale epidermei situate de o parte şi de alta a plăcii cerebrale anterioare. Când aceasta se curbează pentru a forma un tub, viitoarele celule retiniene ale viitorului creier se curbează unele peste altele şi formează cavitatea optică.”

Şi, şase luni mai târziu, o sută de copii tremurători apăreau pe lume.

Un neologism se întipări atunci pe toate buzele: centupli.

De ce nu? O mamă, un tată... restul nu erau decât peripeţii. Femeile-vectori, vintrele metalice îşi dăruiseră căldura embrionilor şi le asiguraseră hrana, dar nu erau totuşi mamele acestor copii.

Cine era mama?

Tatăl nu prezenta nici o importanţă. Însămânţarea artificială era deja o chestie banală. Un singur mascul putea – cel puţin în mod statistic – să fecundeze toate femeile din lume în numai două zile. Faptul că sperma unui bărbat reuşise să procreeze o sută de copii simultan nu prezenta absolut nici un interes.

Dar mama... Era de la sine înţeles ca identitatea sa să rămână secretă. Şi să rămână în analele medicinei sub denumirea de „donatoare anonimă”. Şi, totuşi, se iviseră o serie de probleme. Cu atât mai mult cu cât subiectul nu împlinise încă 17 ani, era celibatară şi virgină, din punct de vedere anatomic – doctorii erau categorici.

La numai două zile însă de la naşterea simultană a centuplilor, numele şi „afacerea” Lonei ocupau pagina întâi a ziarelor.

A trebuit să facă faţă, fragilă şi tremurătoare, exploziilor intermitente ale flash-urilor.

— Tu vei fi aceea care le vei alege numele copiilor?

— Ce sentimente ai trăit atunci când ţi-au recoltat ovulele?

— Ce senzaţie încerci gândindu-te că eşti mama celei mai numeroase familii care a existat vreodată în istoria omenirii?

— Ai vrea să te căsătoreşti cu mine?

— Hai să trăim împreună şi să fim amanţi!

— O jumătate de milion de unităţi, ca să ne acorzi exclusivitatea asupra viitoarelor tale „Memorii”.

— Nu te-ai culcai niciodată cu un bărbat?

— Cum ai reacţionat când ti s-a explicat scopul experienţei?

— L-ai întâlnit vreodată pe „tatăl” copiilor?

— ...

Calvarul durase o lună. Proiectoarele îi inflamau pielea delicată. Avea ochii injectaţi şi faţa surmenată. Un adevărat bombardament de întrebări. Doctorii stătuseră tot timpul cu ea, ca s-o ajute la răspuns. Fusese clipa sa de glorie: niciodată nu trăise ceva mai aiuritor şi mai înnebunitor. Iar doctorii fuseseră aproape la fel de furioşi ca şi ea – numele ei nu ar fi trebuit, cu nici un chip, făcut public. Fusese suficient ca un singur ochi să arunce o privire cercetătoare dincolo de zid, pentru ca torentul curiozităţii, să spargă digul tăcerii impuse şi al tainei necesare. Dar ceea ce se întâmplase se întâmplase, iar rolul oamenilor de ştiinţă se mărginise la efortul de o supraveghea pe Lona, pentru a o împiedica să comită alte gafe. De fapt, nu era prea vorbăreaţă. Mutismul i se datora, în acelaşi timp, fricii şi neştiinţei. Ce putea să spună ea lumii? Şi ce aştepta lumea de la ea ?

O bună bucată de vreme, Lona se transformă în a opta minune a lumii. Toţi cântăreţii la modă fredonau cântecul compus în onoarea sa – trista plângere a mamei celor o sută, pe fundalul muzical al bateriei. Îl introduceau la toate orele posibile,

pe toate posturile, încât Lona ajunsese să nu-l mai suporte. „Hai să facem un copil împreună, mămică dragă! Hai să facem încă o sută.” Prietenele, înţelegând că a discuta despre lucrul acela o făcea să se simtă nelalocul ei, vorbeau în mod deliberat despre orice altceva, până când, într-un târziu, încetară să o mai întâlnească.

De la un timp, Lona nu mai frecventa pe nimeni. O mulţime de necunoscuţi năvăleau mereu peste ea cu întrebări, dorind să ştie cum era când aveai atâţia copii. Ce-ar fi putut să le răspundă? Nu ştia, ca să spunem aşa, aproape nimic. Ce ar fi putut să spună? Nu ştia. De ce scriseseră acel cântec despre ea? De ce toate aceste răutăţi, toată această adevărată inchiziţie? Ce voiau de la ea?

Unii considerau că acceptul ei fusese o blasfemie, iar preoţii tunau şi fulgerau în amvoane. Câteodată, Lona simţea, speriată, în nări, mirosul de pucioasă al focurilor iadului. Copilaşii strigau, se legănau şi râgâiau. Într-o bună zi se duse să-i vadă. Emoţia îi înecă ochii în lacrimi când îl ridică pe unul în braţe. O infirmieră apăru ca din pământ, i-l luă cu severitate şi îl aşeză din nou în mediul său aseptic. Din acel moment, i s-a interzis cu desăvârşire să mai revină acolo.

Centupli – o sută de feţi posedând acelaşi patrimoniu genetic. Cu cine vor semăna? Cum vor creşte? Era cu putinţă să trăiască în aceeaşi lume 50 de fraţi şi 50 de surori? Era o experienţă care urma să se întindă de-a lungul unei întregi generaţii. Cei mai interesaţi de problemă se arătau psihologii. Se ştiau o mulţime de lucruri despre cvintupli. Sextuplii, la rândul lor, fuseseră studiaţi, însă nu prea mult şi, în ultimii 30 de ani, se aflase câte ceva şi despre ei. Era un domeniu de cercetare absolut virgin şi fără de margini.

Dar Lona nu mai era implicată cu nimic. Participarea sa la marea experienţă se încheiase încă din prima zi. O infirmieră surâzătoare îi introdusese între pulpe ceva răcoros care înţepa. Apoi, trecuseră pe lângă pat o mulţime de bărbaţi, care îi priviseră corpul cu indiferenţă. O înţepătură. Un fel de ceaţă,

care nu a împiedicat-o însă să se simtă penetrată. În rest, nici o altă senzaţie. Şi, brusc, totul se sfârşise. „Mulţumim, domnişoară Kelvin. Treci pe la casierie pentru a-ţi încasa cecul.” Contactul pielii cu rufăria de curând spălată. În acest timp, într-o altă zonă a clădirii, ovulele recoltate începeau să fie supuse experienţelor.

Copiii mei, copiii mei!

Toate aceste lumini îmi rănesc ochii!

Chiar şi momentul sinuciderii fusese ratat. Doctorii, care erau în stare să insufle viaţă până şi unei neînsemnate grăunţe de materie, nu aveau nici o problemă când era vorba să păstreze în viaţă creatura care se dovedea a fi izvorul acestui grăunte. O repuseră pe picioare, fără prea multă vorbă, şi o uitară de îndată.

Cea care fusese timp de nouă zile idolul întregii lumi, alunecă în uitare în cea de-a zecea. Îşi regăsise penumbra, dar nu şi pacea. Pacea nu se dăruieşte. Trebuie să o cucereşti, s-o găseşti în tine însuţi şi asta e cel mai greu.

Reîntoarsă în anonimat, Lona nu mai putea însă să fie aceeaşi femeie de altădată, fie şi numai pentru că, undeva, o sută de bebeluşi creşteau şi se dezvoltau.

Nu îi fuseseră smulşi numai din ovare, ci chiar din ţesătura cea mai intimă a sufletului său şi, pentru asta, se simţea profund răvăşită.

Se cutremură în întuneric.

Într-o zi o voi lua de la capăt, îşi promise. În curând. Şi, de astă dată, nimeni nu va şti. De astă dată mă vor lăsa în pace. Voi dormi pe vecie.

La început era verbul

Pentru Burris, era niţel asemănător unei renaşteri. De atâta vreme stătuse închis între cei patru pereţi, încât camera îi devenise, într-un fel, un azil definitiv.

Totuşi, Aoudad făcu tot posibilul ca reintrarea în lume să fie cât mai puţin penibilă cu putinţă. Ieşiră la miezul nopţii, la ora la care oraşul dormea. Burris se îmbrăcase pe deasupra hainelor cu un capişon, care crea atât de mult impresia că se joacă de-a conspiratorii, încât nu se putu împiedica să surâdă, cu toate că ştia că acest travesti îi era necesar. Capişonul îi ascundea destul de bine faţa şi, dacă avea grijă să-şi ţină capul plecat, se afla la adăpost de eventualele priviri. Îndreptându-se către tubul de coborâre, se rugă în şoaptă ca nimeni altul să nu-l folosească în acele momente. Dorinţa îi fu ascultată, dar în momentul în care trecea peste prag, un lumiglob care trecea pe acolo îl ilumină în fugă exact în clipa în care ieşea din cameră un alt locatar. Străinul încremeni şi privi atent către figura de sub capişon. Faţa lui Burris rămase ca de piatră. Celălalt clipi uluit în faţa spectacolului neaşteptat ce i se oferea ochilor.

Această mască răvăşită, deformată, această privire îngheţată... Îşi continuă drumul. O să aibă parte de coşmaruri în noaptea asta. Minner oftă şi-şi zise în sine că e preferabilă o asemenea noapte unui coşmar real, de zi cu zi, amestecat cu însăşi derularea destinului său.

Un vehicul îi aştepta înaintea intrării în clădire.

— Chalk nu obişnuieşte să primească vizite la ora asta, zise Aoudad. E vorba însă de ceva cu totul special, te rog să mă înţelegi bine. Aşteaptă să-ţi manifeşti întreaga consideraţie.

— Minunat, răspunse întunecat Burris.

Intrară în maşină. Avea senzaţia că părăseşte un adăpost sufocant, pentru ca să se înfunde în altul încă şi mai strâmt, dar mult mai confortabil. Se aşeză pe o banchetă suficient de largă pentru a îngădui mai multor persoane să se simtă în largul lor, destinată însă, în mod evident, să fie umplută de o singură dar uriaşă pereche de fese. Aoudad se instală alături, pe un scaun mai normal şi automobilul porni, în uruitul slab al turbinelor. Captatoarele recepţionară semnalele celei mai apropiate autostrăzi. Părăsiră de îndată străzile oraşului şi apucară pe o şosea particulară.

Lucru bun, geamurile erau opacizate şi Burris îşi lăsă capişonul pe spate. Încerca să se obişnuiască astfel, cu paşi mărunţi, să se arate celorlalţi. Aoudad, care părea indiferent la mutilările sale, era un subiect excelent pentru antrenament.

— Doreşti ceva? îl întrebă. Vreo băutură, vreo ţigară sau vreun stimulent?

— Nu, mulţumesc.

— Poţi să bei sau să fumezi în starea în care te afli?

Buzele lui Burris se încreţiră într-un surâs lugubru.

— În linii mari, metabolismul meu este asemănător cu al vostru. Sistemul interior de transport este diferit. Mănânc şi beau aceleaşi lucruri ca şi voi, dar, pentru moment, nu vreau nimic.

— Te întrebam numai din simplă curiozitate. Te rog să mă scuzi.

— Te-am scuzat.

— Şi în ceea ce priveşte funcţiile corporale...

— Mi-au ameliorat sistemul excretor. În privinţa funcţiei de reproducere, habar n-am dacă s-au atins de ceva. Organele respective constat că sunt la locul lor. Dar nu am nici cea mai mică idee dacă funcţionează... nu am avut încă tentaţia de a face experienţa.

Un tic spasmodic încreţi obrazul stâng al lui Burris şi Aoudad îi înregistră reacţia. Pentru ce se interesează atât de mult de viaţa mea sexuală? Lubricitate naturală? Sau altceva?

— Te rog să-mi ierţi indiscreţia.

— E-n ordine.

Când se lăsă să alunece pe spătarul fotoliului, acesta se comportă ciudat. Poate să încerce să-l maseze. Burris se afla, fără îndoială, într-o stare de mare încordare, iar supusul instrument îşi dădu toată silinţa ca să-l reconforteze. Din nefericire, fusese programat pentru o persoană mult mai corpolentă şi acum bâzâia, ca şi cum ar fi fost supraîncărcat. Îl punea în încurcătură diferenţa de talie? se întrebă Minner. Sau noua structură anatomică a ocupantului îl făcea să-şi piardă simţul controlului?

Când îi atrase atenţia lui Aoudad asupra acestui lucru, acesta schimbă brusc subiectul şi Burris surâse, felicitându-se pentru calmul de care dăduse dovadă. Nu rostise nici măcar un singur cuvânt mai tare decât celălalt de la sosirea lui Aoudad. Era la fel de calm, precum ochiul de linişte din mijlocul furtunii. Perfect! Rămăsese prea mult timp răsucit asupra lui însuşi şi, în marea-i singurătate, lăsase frica să-l slăbească. Acest imbecil de Aoudad era un adevărat înger al milei, venit cu misiunea de a-l elibera de propriile-i fantasme.

Îi sunt dator cu o lumânare, se amuză Burris, frecându-şi palmele.

— Am ajuns. Biroul lui Chalk este acolo.

Clădirea era destul de scundă. Nu părea să aibă mai mult de două-trei etaje, dar stilul îi era pus în valoare de turnurile ce o înconjurau. Lungimea suplinea lipsa de înălţime. Construcţia se dezvolta şi spre stânga şi spre dreapta, într-o succesiune de unghiuri obtuze. Folosindu-se de viziunea periferică, cu care îl înzestraseră prin operaţie, Burris o examină cu atenţie şi ajunse la concluzia că era de formă octogonală. Faţada se dovedea, la o cercetare de aproape, o suprafaţă de metal mat, bine întreţinută şi perfect fasonată. Nu se zărea sclipind nici o lumină în interior, dar era adevărat că nu avea nici o fereastră.

O intrare, ascunsă până atunci, apăru brusc, fără cel mai mic zgomot, în peretele cel mai apropiat. Maşina rulă încet înăuntru şi se opri. Uşa automată culisă într-o parte. Burris percepu în obscuritate prezenta unui bărbat scund, care scruta interiorul vehiculului, cu ochii aţintiţi asupra sa.

Tresări la început, deoarece nu se aştepta să se trezească nas în nas cu un necunoscut, însă reuşi să se stăpânească, îşi supraveghe senzaţiile şi îşi încrucişă privirea cu a celuilalt. Trebuie spus că acesta din urmă, un personaj scund, avea, la rândul său, ce să ofere privirilor. Deşi nu trecuse prin mâinile teribililor extratereştri, era de o urâţenie respingătoare: un gât practic inexistent, părul negru şi des, în şuviţe răzvrătite în jurul gâtului, un nas cu nări înguste şi buze incredibil de întinse şi de

subţiri, pentru moment strânse într-o respingătoare expresie de fascinaţie. Nu, în mod limpede, nu era ceea ce s-ar putea chema un Adonis.

Aoudad făcu prezentările:

— Minner Burris... Leontes d'Amore, unul dintre colaboratorii lui Chalk.

— S-a trezit şi vă aşteaptă.

Chiar şi vocea îi era neplăcută. Şi,totuşi, gândi Burris, înfruntă lumea exterioară în fiecare zi.

Îşi puse capişonul şi se lăsă, pur şi simplu, aspirat de o adevărată reţea de tuburi pneumatice. Într-un târziu, fu azvârlit într-o încăpere uriaşă, care, în mod normal, trebuia să geamă de activitate. La acea oră însă, birourile erau pustii şi ecranele stinse. Era luminată de ciuperci termoluminiscente ce degajau o lucire slabă. Burris zări un lanţ de bare din cristal, pe care le urmări din priviri, până ce ochii i se opriră pe un monstruos sac de carne, răsturnat ca într-un tron, aproape de tavan. Nu putea fi altcineva decât Chalk.

Hipnotizat de vederea acestui hopa-Mitică, Minner uită pentru moment înţepăturile fără de număr care îl acompaniaseră în permanenţă. Ce gabarit! Câtă masă de carne! Ca să atingă o asemenea circumferinţă, batoza asta trebuie să fi înghiţit turme întregi!

Aoudad îl invită să înainteze, fără să îndrăznească, totuşi, să pună mâna pe braţele astronautului.

— Apropie-te, ca să te pot vedea, făcu Chalk. Urcă până la mine, Burris.

Vocea îi era plăcută. În fine, avu loc marea întrevedere. Burris îşi abandonă şi mantia. N-are decât să mă privească! De ce să-mi fie ruşine în faţa unui asemenea monstru de grăsime?

Expresia placidă de pe faţa lui Chalk rămase neclintită. Îl studie cu atenţie pe Burris, cu un viu interes şi fără nici o urmă de dezgust. Îşi ridică mâna grasă. Ascultând de acest ordin mut, Aoudad şi d'Amore se făcură nevăzuţi, iar Chalk şi Burris rămaseră singuri în uriaşa sală, scăldată într-o lumină

mătăsoasă.

— Te-au cârpit cam idiot. De ce? Ai idee care le-or fi fost motivele?

— Simplă curiozitate, răspunse Burris. Şi, de asemenea, dorinţa de a aduce o îmbunătăţire modelului original. Sunt destul de umani în felul lor de a fi, neomenesc.

— Cu ce seamănă?

— Au o piele pergamentoasă şi brăzdată de cute. Prefer însă să vorbim despre altceva.

— Cum doreşti.

Chalk rămăsese aşezat. Burris stătea în picioare înainte-i, cu mâinile încrucişate. Micile-i tentacule exterioare se încolăceau şi se desfăceau fără încetare. În stânga se afla un scaun – se aşeză fără să mai aştepte să fie invitat.

— Văd că ai o mulţime de facilităţi aici.

Chalk surâse fără să-i răspundă.

— E dureroasă?

— Ce?

— Transformarea suferită.

— Este extrem de neplăcută. Calmantele din farmacopeea pământeană nu au aproape nici un efect. Mi-au scurtcircuitat circuitele nervoase şi nimeni nu ştie exact cum să îmi blocheze senzaţiile. E suportabil, însă. Pe vremuri, se părea că ologii simt dureri la picioare ani de zile după ce le-au fost amputate. Presupun că este aproape acelaşi lucru.

— Ţi s-au tăiat membrele?

— Mi-au fost înlăturate toate. După care mi le-au pus la loc. Dar cu totul altfel. Doctorii care m-au examinat, şi-au exprimat încântarea în faţa articulaţiilor mele. Mâinile sunt cele originale, numai puţin modificate. La fel şi picioarele. În privinţa celorlalte membre, nu ştiu prea bine ce îmi aparţine şi ce mi-au pus de la ei.

— Şi organele interne?

— Un adevărat haos. Scriu un raport cu privire la acest subiect. Nu m-am întors de foarte mult timp pe Terra. Doctorii m-

au examinat o perioadă, după care nu i-am mai lăsat s-o facă.

— De ce?

— Pentru că mi se părea că deveneam, din ce în ce mai mult, un obiect de studiu. Şi asta nu numai în ochii lor, ci şi în ai mei. Or, la urma-urmei, nu sunt un lucru, ci o fiinţă umană care a fost restructurată. În sufletul meu am rămas întotdeauna om. Dacă m-ai înţepa cu un ac, mi-ar curge sânge. Ce poţi să faci pentru mine, Chalk?

Chalk ridică o mână moale.

— Ai puţină răbdare. Vreau să cunosc mai multe despre tine. Ai fost ofiţer în flota spaţială?

— Da.

— Ai făcut şcoala superioară de astronautică?

— Da.

— Trebuie să fi fost un elev extraordinar, de vreme ce ţi-au încredinţat o misiune atât de delicată. Să cobori în premieră pe o planetă necunoscută, populată cu fiinţe inteligente, nu-i o joacă. Câţi oameni au fost la bord?

— Am fost trei şi toţi trei am ajuns pe masa de operaţie. Prolisse a murit cel dintâi, Malcondotto al doilea. Am avut noroc.

— Nu-ţi place actualul corp?

— Are unele avantaje. După părerea doctorilor, ar trebui să trăiesc până la vreo cinci sute de ani. E însă dureros. Şi neplăcut. Nu am chemare pentru a fi monstru.

— Nu eşti chiar atât de hidos precum crezi. Sigur, copiii or să fugă când te vor vedea... e un inconvenient. Dar copiii sunt reacţionari: le e groază de nou. În ce mă priveşte, găsesc că ai o faţă seducătoare în felul ei şi sunt convins că multe femei nu ar cere altceva decât să ţi se arunce la picioare.

— Nu ştiu. Nu am încercat niciodată.

— Grotescul îşi are şi părţile lui atrăgătoare, Burris. La naştere, cântărim mai bine de 20 de livre. Greutatea nu mi-a fost niciodată o povară. Cred, mai degrabă, că obezitatea îmi e un fel de atu.

— Ai avut o viaţă întreagă la dispoziţie ca să te obişnuieşti

cu corpolenţa. Ai mii de feluri să i te adaptezi. Şi, la urma urmei, ai ales singur să fii aşa cum eşti. În ce mă priveşte, sunt victima unui capriciu de neînţeles. Un adevărat vid. Da, Chalk, am fost violat.

— Şi ai vrea să desfaci ceea ce a fost făcut?

— La ce te gândeşti?

Chalk clătină uşor din cap. Pleoapele i se închiseseră, lăsând impresia că adormise brusc. Burris aştepta, debusolat. Se scurse o clipă nesfârşită.

Într-un târziu, fără să se mişte, Chalk vorbi rar:

— Chirurgii noştri sunt capabili să transplanteze cu succes creierul dintr-un corp în altul.

Burris tresări şi fu apucat de o surescitare febrilă, un adevărat acces de epilepsie. Un organ nou, implantat pe Manipool, dădu drumul unui jet de hormoni necunoscuţi, care îi creară o stare de ameţeală.

— Detaliile tehnice ale operaţiei te interesează? continuă Chalk cu voce calmă. Tentaculele lui Minner tresăriră, imposibil de controlat. Chalk continuă leneş:

— Se izolează chirurgical creierul în interiorul craniului, extirpând ţesuturile alăturate. Calota se conservă pentru a asigura menţinerea şi protecţia encefalului. Homeostazia loială se impune, natural, de-a lungul întregii perioade de anticoagulare. Există metode care permit închiderea membranei de la baza craniului şi partea frontală înainte de împiedica scurgerea sângelui. Funcţiile cerebrale sunt preluate de electrozi şi de termosonde. Obturând arterele maxilare şi carotidele interne se menţine circulaţia sangvină. Altfel spus, se creează derivaţii vasculare. Nu am să insist asupra metodelor mulţumită cărora creierul supravieţuitor este detaşat de corpul subiectului. Odată secţionat cordonul medular, obiectivul final se realizează prin izolarea totală a creierului, care nu mai este alimentat decât prin carotide. În acest timp, receptorul a fost deja pregătit. Se extirpă carotida şi jugulara. Grefa, amplasată într-o soluţie antibiotică în tot acest timp, este pusă la locul ei. Arterele

carotide ale creierului izolat sunt suturate din nou cu ajutorul unui furtun tratat cu siliconi la carotidele receptorului. Acelaşi lucru este valabil şi pentru jugulare. Operaţia se efectuează la o temperatură scăzută, pentru a limita la minim eventualele deteriorări. După ce arterele circulaţiei sangvine ale creierului grefat au fost legate corect la cele ale receptorului, temperatura se ridică, în mod treptat, până când redevine normală. Şi abia atunci pacientul intră în faza postoperatorie. Este necesară o perioadă prelungită de reeducare înainte ca grefa cervicală să-şi asume controlul organismului receptor.

— Este cu totul remarcabil.

— Faţă de ceea ce ţi-au făcut, e totuşi prea puţin. Experienţa a reuşit însă pe mamiferele superioare. A fost experimentată cu succes chiar şi pe primate.

— Dar pe fiinţele umane?

— Nu.

— În acest caz...

— S-a încercat asupra bolnavilor incurabil în stadiu final, folosindu-se creierele celor morţi de curând. Dar factorii abatori erau prea numeroşi. Totuşi, în anumite cazuri, s-au obţinut unele rezultate. În cel mult trei ani, Burris, vom transplanta creiere la fel de uşor precum o facem astăzi cu braţele şi picioarele.

Starea de excitare care fremăta în Minner îi provoca senzaţii dezagreabile. Temperatura pielii îi crescuse şi găsea că asta era penibil. Simţea tremurături până şi în gât.

— Facem o copie după trupul tău, reproducându-i, atât cât putem, aparenţa originară, continuă Chalk. Un golem reconstituit pe baza elementelor furnizate de banca de date. Dar, fără creier. Aici îl vom transplanta pe al tău. Vor exista, desigur, unele diferenţe, dar îţi vei regăsi integritatea fundamentală. Ce zici, te interesează?

— Încetează cu tortura, Chalk!

— Îţi dau cuvântul meu că sunt foarte serios. Ne împiedicăm de două probleme de ordin tehnologic. Trebuie, pe de o parte, să stăpânim tehnica asamblării globale a receptorului

şi, pe de alta, pe aceea a menţinerii în viaţă a acestuia până în momentul în care transplantarea ar putea fi efectuată cu toate şansele de succes. Ţi-am spus deja, trei ani ne vor fi necesari pentru a depăşi primul obstacol. Să mai adăugăm doi ani, pentru a construi golemul. În cinci ani vei putea fi, iarăşi, o fiinţă umană, Burris!

— Şi cam cât va costa chestia asta?

— Nu ştiu exact, poate o sută de milioane de unităţi, poate mai mult...

Burris izbucni într-un râs aspru, iar limba – care semăna acum incredibil de mult cu aceea a unui şarpe – îi ţâşni din gură.

— Sunt dispus să iau pe socoteala mea toate cheltuielile reumanizării tale, zise Chalk.

— O nebunie completă!

— Îţi cer să apelezi cu încredere la resursele mele financiare. Ai fi de acord să te desparţi de corpul tău actual dacă aş fi în măsură să-ţi fac rost de un altul, mai apropiat de standardele umane?

Niciodată Burris nu-şi închipuise că cineva i-ar putea pune o asemenea întrebare, iar propria-i ezitare îl ului. Detesta acest nou trup si mulţimea serviciilor cărora le căzuse victimă îl subjuga. Totuşi, nu ajunsese oare să se lege prea mult de „stranietatea” sa?

— Cu cât voi putea să mă debarasez mai repede de porcăria asta, cu atât mai bine, răspunse el într-un târziu.

— Perfect! Problema care se pune acum este de a te ajuta să traversezi această perioadă de cinci ani. Iată ce-ţi propun: vom încerca să-ţi modificăm niţel fizionomia, aşa încât să poţi stabili contacte sociale, până în clipa în care transferul va fi realizabil. Ce crezi?

— E imposibil! Am studiat deja această posibilitate cu doctorii care m-au examinat la întoarcere. Sunt plin de anticorpi şi, din cauza asta, resping orice grefă.

— Chiar i-ai crezut? Nu cumva doctorii ăştia ţi-au debitat nişte minciuni care îi aranjau la vremea respectivă?

— Acum, încep s-o cred.

— Ei bine, lasă-mă să te expediez într-o clinică. Îţi vor face câteva teste, ca să-ţi confirme verdictul. Dacă se dovedeşte exact, nu vom mai vorbi despre asta. În caz contrar, vom încerca să-ţi facem existenţa puţin mai uşoară. De acord?

— De ce faci asta? Ce doreşti în schimb?

Colosul se răsuci în jurul propriei axe şi se aplecă înainte. Ochii îi ajunseseră până la câţiva centimetri de faţa lui Burris, de buzele al căror model era de o surprinzătoare delicateţe, de nasul fin, de obrajii masivi, de pleoapele adipoase.

— Preţul meu este exorbitant, spuse Chalk cu voce scăzută. O să te facă să te cutremuri până în cele mai ascunse profunzimi ale sufletului. Şi o să refuzi târgul pe care ţi-l propun.

— Ce târg?

— Meseria mea este aceea de antreprenor de jocuri şi divertismente publice. Nu voi putea să recuperez decât o parte infimă a investiţiei pe care o voi face şi, totuşi, vreau să-i recuperez integral.

— Ce preţ doreşti?

— Totalitatea drepturilor de exploatare comercială a nefericirii tale. Întreaga poveste. Capturarea ta de către extratereştri, revenirea pe Terra, maniera în care te-ai chinuit să te adaptezi modificărilor corporale suferite şi toată perioada de readaptare ulterioară. O lume întreagă ştie deja că trei oameni au coborât pe o planetă numită Manipool, că doi dintre ei au murit şi că al treilea s-a întors după ce a fost transformat prin multiple manipulări chirurgicale. După ce ştirea a fost difuzată, ai dispărut. Cam asta ar fi povestea. Ceea ce vreau eu este să apari din nou la lumina zilei. Vreau să te arăţi lumii, redescoperindu-ţi natura umană, reînnodând contactul cu oamenii. Vreau să te vadă cum ieşi din infern, cum triumfi, în cele din urmă, asupra experienţei catastrofale care ţi-a fost impusă şi cum, din toate astea, ieşi un om nou. Purificat. Asta va cere să suporţi numeroase atentate la viaţa ta particulară şi sunt convins că vei refuza. După tot ce-ai suferit, e de aşteptat să...

— E o nouă formă de tortură, nu?

— Într-un anume fel, poate că da, recunoscu Chalk.

Transpiraţia îi lucea pe frunte. Era roşu ca racul, încordat, ca şi cum ar fi fost aproape de un paroxism emoţional.

— Purificat, repetă, murmurând, Burris. Îmi oferi purgatoriul.

— Numai dacă doreşti asta.

— Mă ascund de mai multe săptămâni şi acum va trebui să mă arăt, în toată goliciunea mea înspăimântătoare, lumii întregi, timp de cinci ani. Aşa e?

— Toate datoriile se plătesc...

— Toate datoriile se plătesc. Da. Da! Accept tortura. Sunt jucăria ta, Chalk. Numai o fiinţă umană ar fi în stare să-ţi respingă propunerea. Dar eu o accept. O accept!

O livră de carne

— Este la clinică, zise Aoudad. Au început examinările.

Trase de hainele femeii.

— Aruncă astea, Eliza.

Eliza Prolisse respinse mâna, nervoasă.

— Chalk o să-i dea, cu adevărat, un corp omenesc?

— Nu m-am îndoit nici măcar o singură.clipă.

— Atunci, dacă Marco s-ar fi reîntors viu, i-ar fi putut face şi lui rost de un corp omenesc?

— Sunt cam prea mulţi de „dacă”, răspunse el cu prudenţă. Marco e mort. Obişnuieşte-te cu ideea.

— O clipă. Aş putea să-i fac o vizită lui Burris la clinică?

— Cred că da. Ce doreşti de la el?

— Să-i vorbesc, asta-i tot. E ultima persoană care l-a văzut trăind pe soţul meu. Ar putea să-mi spună cum a murit Marco.

— Cred că ar fi mult mai bine dacă nu ai şti nimic. A murit

atunci când încercau să-l transforme în monstrul care a ajuns cel care a supravieţuit. Dacă l-ai vedea pe Burris, ţi-ai da seama că e mai bine că Marco a murit.

— Totuşi...

— Ar fi mult mai bine să nu ştii nimic, repetă Aoudad.

Mâinile-i lunecară de-a lungul corpului femeii, căutând închizătorile magnetice, pentru a le depolariza. Haina Elizei se desfăcu, dezvăluind vederii sânii grei, de o albeaţă cadaverică, cu mameloane violacee. O poftă aproape dureroasă îl sfâşia pe Aoudad. Eliza îi prinse pumnii în căuşul palmelor.

— Mă vei ajuta să-l întâlnesc pe Burris?

— Eu...

— Mă vei ajuta să-l întâlnesc pe Burris.

De astă dată nu mai era întrebare.

— Da, da...

Îi eliberă pumnii şi Aoudad, tremurând, o despuie de ultimele văluri. Era o femeie frumoasă, în plină maturitate. Cărnoasă, dar frumoasă. Ah! Aceste italience cu pielea albă şi părul negru... „Sensualissima!”

Dacă vrea să-l vadă pe Burris, ei bine, să-l vadă! Asta l-ar nemulţumi, oare, pe Chalk? Îi precizase deja care era lipitura pe care dorea să o realizeze: Burris şi mititica Kelvin. Pentru ce nu însă, mai întâi, Burris şi văduva lui Prolisse?

Eliza contempla cu admiraţie corpul zvelt şi nervos, aplecat deasupra sa. Era goală acum în întregime şi Aoudad îşi lăsă privirea să rătăcească pe o imensitate albă, punctată de insule negre şi roşii.

— Vei organiza o întâlnire pentru mâine, zise ea.

— Da. Pentru mâine.

Se prăbuşi peste femeia goală. O banderolă de catifea neagră îi încercuia pulpa groasă, în semn de doliu. Purta doliu după Marco Prolisse, condamnat la moarte într-o manieră de neînţeles, de către nişte creaturi de neînţeles, pe o planetă de neînţeles: „Pover' nomo!”. Carnea Elizei era un rug incandescent. Aoudad se înfundă în valea tropicală ce i se oferea. Aproape

imediat, un strigăt de extaz îi ţâşni printre buze.

Ca doi rătăcitori prin noapte

Clinica, o clădire lungă şi joasă, în formă de „U”, orientată de la vest la est, se înălţa la marginea deşertului. Dimineaţa, soarele răsărind îşi teşea flăcările pe faţada orizontală, mărginită de două coloane de susţinere paralele. Era o construcţie de piatră cenuşie, pătată în nuanţe roşiatice. Către apus, adică în secţiunea principală, se întindea panglica îngustă a unei grădini, dincolo de care începea imensitatea roşiatică a deşertului.

Un deşert care nu era chiar lipsit de viaţă. Tufe întunecate de absint îl pătau ici şi colo. Pe suprafaţa calcinată a solului se întretăiau culoarele săpate de rozători. Ziua puteai să vezi lăcuste ţâşnind în toate părţile, iar noaptea, cu puţin noroc, şobolani, canguri. Cactuşi, euforbiacee şi alte plante cărnoase creşteau din abundenţă peste tot.

Câte ceva din viaţa luxuriantă a deşertului invadase chiar şi clinica, grădina cu tentă deşertică, în care creşteau arbuşti scheletici şi spinoşi. Chiar şi cactuşi înfloreau pe cuprinsul curţii întinsă între picioarele „U”-ului; câte unul de şase ori cât un om, cu trunchiul său gros şi noduros şi cu cele cinci braţe îndreptate spre cer. Ceva mai încolo, de o parte şi de cealaltă a sa, două specimene cu o formă ciudată: cactusul-crab, cu un trunchi masiv şi cu două mici tentacule implorânde, şi, foarte sus, un ciorchine de excrescenţe noduroase sau scobite în carnea plesnită. La marginea drumului, un cactus cilindric, grotesc şi livid, iar în faţa sa, scunda coloană spinoasă a unui cactus de apă. Mai încolo îşi înălţau tijele drepte trestiile unui opontia, braţele cenuşii ale unui cactus din Barbaria, delicatele arabescuri ale unui sfeşnic. În anumite perioade ale anului, aceşti formidabili monştri, tari ca piatra şi împlătoşaţi, se acopereau cu

fermecătoare flori galbene, violete sau roz. Acum însă era iarnă. Aerul era uscat şi nici un nor nu se iţea pe cerul de un albastru sălbatic. Zăpada nu cădea niciodată pe aceste locuri. Era un spaţiu scos în afara timpului, în care procentajul de umiditate se învecina cu zero.

Acesta era locul unde o duseseră pe Lona Kelvin, la şase luni după tentativa de sinucidere. Pe atunci era vară şi majoritatea cactuşilor erau înfloriţi. Acum, când revenea pentru a doua oară, simţea că îi lipsea ploaia de flori. Prima oară se întâmplase cu trei luni prea târziu, a doua oară cu trei luni prea devreme. Ar fi trebuit să fie înştiinţată mai bine asupra acestui lucru, pentru ca să-şi fi putut rândui mai precis calendarul impulsurilor distructive.

La căpătâiul patului, doctorii discutau despre cazul ei, ca şi când ea nu ar fi fost de faţă.

— Va fi mult mai comod să-i coasem, pur şi simplu, tăietura. Nu are nici un os fracturat. Cu numai una sau două grefe pulmonare va scăpa teafără din chestia asta.

— Până în clipa când o va lua de la capăt.

— Asta nu mă mai priveşte. Nu au decât s-o trimită la psihoterapie. Eu îi repar numai corpul. Rolul meu se limitează numai la asta.

— De astă dată e în stare bună. Numai că s-a slujit prost de el.

— Într-o bună zi va sfârşi prin a reuşi s-o facă. Un sinucigaş cu adevărat motivat reuşeşte până la urmă. Se lasă legănat într-un convertizor nuclear sau se aruncă de la etajul 90. Nu mai poţi să uneşti la loc bucăţile când ţi se prezintă sub forma unui compot de molecule.

— Nu-ţi este frică să-i dai idei?

— Ar trebui, mai întâi, să asculte. Fii sigur însă că, dacă ar fi vrut cu adevărat să se sinucidă, s-ar fi gândit şi singură la toate astea.

— Nu e chiar lipsit de sens ce spui. Poate că nici nu este vorba de o sinucidere cu adevărat determinată, ci numai de o

fată care doreşte să se arate interesantă.

— Cred că suntem de aceeaşi părere. Două tentative de sinucidere în şase luni, când ar fi fost suficient numai să încalece fereastra...

— Cum stăm cu numărătoarea alveolară?

— Nu tocmai rău.

— Dar cu tensiunea?

— Creşte. Secreţia adrenocorticală scade. Respiraţia a avut două vârfuri. Îşi revine.

— Peste trei zile se va plimba prin deşert.

— Va trebui să se odihnească, să i se găsească o persoană cu care să stea de vorbă. Nu înţeleg şi pace pentru ce tine morţiş să moară...

— O s-o aflăm şi pe asta. Nu aş fi crezut-o atât de deşteaptă încât să încerce de două ori să se sinucidă.

Doctorii se îndepărtară, continuând să discute. Lona îşi tinu ochii închişi: nu ştia nici măcar câţi erau. Trei, fără îndoială. Mai mult de doi şi mai puţin de patru, i se păruse. Dar vocile păreau că trec în permanenţă de la unul la altul. De altminteri, nici nu discutau cu adevărat. Se mulţumeau să suprapună propoziţiile, asemenea cărămizilor, care sunt cimentuite cu îngrijire înainte de a fi fixate la locul lor. De ce o salvaseră, Doamne, dacă soarta ei le era atât de indiferentă?

De această dată avusese chiar certitudinea că va reuşi.

Există o mulţime de metode de a te sinucide, iar ea era suficient de răutăcioasă pentru a imagina metode sigure. Şi, totuşi, renunţase să le folosească, nu de frica morţii, ci din teama de a întâlni pe cineva în cale. Data trecută se aruncase sub roţile unui camion. Nu pe autostradă, unde un vehicul galopând cu 250 km/oră ar fi transformat-o, prompt şi eficient, în carne tocată, ci în plin centru, pe o stradă oarecare. Lovitura surdă o azvârlise într-un zid, turtind-o în mod serios, dar nu fusese ceva ireparabil. Şi chiar o „reparaseră”. Îi sudaseră oasele rupte şi, o lună mai târziu, ieşise din spital fără cicatrice aparente.

Iar ieri... i se păruse atât de simplu să coboare în

încăperea de dezintegrare, să deschidă, sfidând orice regulamente, cilindrul cu reziduuri, să-şi bage acolo capul şi să respire vaporii de acid. Ar fi trebuit să-i dizolve imediat gâtul, plămânii şi inima tremurândă. S-ar fi contorsionat de durere pe pardoseala rece timp de o oră şi apoi, gata, totul s-ar fi terminat. O urmărise însă un ghinion teribil: după numai câteva minute fusese descoperită şi transportată la punctul medical. I se vârâse o sondă în esofag ca s-o oblige să înghită un produs neutralizant, apoi o maşină o dusese la un centru medical de urgenţă şi sfârşise prin a ajunge la clinica aflată la 1.500 de kilometri de casa ei.

Trăia încă. Nu-i era prea bine, evident. Fosele nazale îi fuseseră pârjolite, gâtul suferise arsuri multiple şi pierduse o cantitate considerabilă de ţesut pulmonar. În noaptea anterioară se ocupaseră de rănile minore şi, deja, nasul şi gâtul începuseră să se cicatrizeze. Peste câteva zile plămânii îşi vor fi recăpătat şi ei integritatea. În aceste locuri, moartea fusese de mult despuiată de puteri.

O lumină slabă mângâia obrajii Lonei. Se făcuse târziu. Undeva, în spatele clinicii, soarele adormea în apele Pacificului. Deschise ochii. O perie de păr albă, perdele albe, pereţi verzi. Câteva cărţi şi casete. O întreagă panoplie medicală, închisă cu grijă îndărătul unei vitrine incasabile de plastoplex transparent.

Un salon personal. Cine suporta, oare, cheltuielile? Data trecută o făcuseră savanţii, reprezentanţi ai puterii. Dar acum?!

Zărea, de cealaltă parte a ferestrei, siluetele noduroase şi plângăreţe ale cactuşilor din grădină. Strânse pleoapele. Două personaje rătăceau pe cărarea ce se ţesea prin masa vegetaţiei ţepoase. Unul dintre ei era un bărbat uriaş, îmbrăcat într-un halat de culoarea răşinei. Era deosebit de bine legat. Părea că abia scăpase dintr-un incendiu violent: mâinile şi faţa îi dispăreau complet sub pansamente. Nefericitul! Însoţitorul său, îmbrăcat în ţinută de stradă, era un individ slab şi nervos. Uriaşul arăta ceva în direcţia unui cactus şi vorbea. Poate că tocmai ţinea o conferinţă în domeniul botanicii, pe tema botanicii, pe tema

cactuşilor. Deodată, îşi ridică mâna bandajată şi mângâie vârfurile ascuţite ale acelor lungi. Atenţie, la naiba! O să te răneşti! Spinii îi străpunseră mâna dreaptă. Apoi se răsuci către amicul său, scundacul, şi înălţă un deget. Celălalt făcu un gest de negare. Nu, el nu dorea deloc să se lase înţepat.

Lona trase concluzia că bărbatul cel mare nu era prea zdravăn la cap.

Cei doi se îndreptau către fereastra sa. Scundacul avea urechi ascuţite şi ochi mici, ca nişte năsturei, de culoare cenuşie. Din chipul celui înalt, Lona nu distingea altceva decât bandajele albe, care îl transformau într-un fel de perete orb, numai cu o deschizătură îngustă la înălţimea ochilor. Încercă să-şi închipuie trăsăturile mutilate – pielea plesnită, carnea carbonizată de flăcări, buzele înţepenite într-un rictus rigid. Înghiţi în sec şi-şi spuse că medicii vor remodela orice distrugere anatomică şi-i vor face o faţă cu totul nouă. Poate chiar mai reuşită decât cea veche.

O străbătu un puternic sentiment de gelozie. Da, acest om suferise cumplit, dar în curând avea să uite. Nu era vorba decât de o durere superficială. Exterioară. Chirurgii îl vor trimite curând sănătos, viguros, frumos, la soţie şi la... copii.

Uşa se deschise şi intră o infirmieră. O infirmieră umană, nu un robot. Totuşi, ar fi putut la fel de bine să fie şi o androidă. Surâsul îi era rece, impersonal.

— Te-ai trezit, micuţo? Ai dormit bine? Nu, nu e nevoie să vorbeşti, e suficient să dai din cap. E foarte bine! Am venit ca să te pregătesc. Ne vom ocupa imediat de micuţii tăi plămâni. Stai liniştită, nu o să te doară deloc. Te vor adormi şi când te vei trezi vei respira la fel de uşor ca şi când ai visa.

Era adevărul-adevărat. Ca de obicei.

Când au adus-o înapoi în cameră se făcuse dimineaţă. Lona trăsese concluzia că operaţia durase mai multe ore şi că, după aceea, o ţinuseră un timp la frigorifer. Era îmbrăcată în pansamente de sus până jos. O adevărată mumie. O despicaseră, îi înlocuiseră părţile distruse ale plămânilor şi o

cususeră la loc. Nu simţea nici o durere, înţepăturile acesteia vor veni mult mai târziu. Va rămâne cu o cicatrice? Se întâmpla foarte rar, în prezent, dar se mai întâmpla totuşi. O dâră roşiatică şi zigzagată coborând de la gât până la stern. Nu, nici o cicatrice! Nici o cicatrice!

Sperase din toată inima să moară pe masa de operaţie. Era ultima ei şansă. Ei bine, nu! Nu avusese nici o şansă. Se va întoarce acasă în perfectă stare.

Uriaşul îşi reîncepuse plimbarea prin grădină. Singur, de astă dată. Şi, surprinzător, îi scoseseră pansamentele. Tocmai se întorcea cu spatele şi Lona putu să-i vadă omuşorul lipsit de fire de păr, tresărirea continuă a maxilarului. Părea încă pasionat de cactuşii din juru-i. Ce putea, oare, să-l atragă la aceste plante înspăimântătoare? Se lăsă în genunchi, ca să pipăie câţiva spini. Apoi se ridică. Se răsuci pe călcâie.

Oh, Dumnezeule! Sărmanul om!

Lona tresări violent la vederea feţei sale. Se găsea prea departe ca să-i poată distinge toate amănuntele, dar hidoşenia feţei o umplea de stupoare. Refăcuseră această faţă arsă, de acord, pentru ce însă nu-i dăduseră o formă omenească? Pentru ce o lăsaseră în halul acesta?

Îi era imposibil să-şi mute privirile în altă parte. Această fizionomie sintetică, grosolan recompusă, o fascina de-a dreptul. Convalescentul se îndrepta cu pas liniştit către clădire. Mergea încet şi liniştit. Chiar şi de la o asemenea depărtare avea impresia că deborda de energie. Lona înghiţi în sec şi strânse pumnii: resimţea o milă teribilă pentru acel om. Ar fi vrut să-i poată veni în ajutor.

„Sunt o proastă, suspină mai târziu. Precis are o familie. Va avea cine să-l sprijine când va ieşi de aici.”

Nici urmă de furie în iad

Burris află vestea cea proastă în cea de-a cincea zi a spitalizării sale. Se găsea în grădină, conform obiceiului său. Aici îl descoperi Aoudad, pentru a i-o comunica.

— Orice grefă de piele este imposibilă. Doctorii sunt categorici. În tine fierbe un adevărat bulion de anticorpi.

— Ştiam asta.

— Vocea îi era calmă.

— Ai o piele care respinge orice.

— Mi-e greu să-i fac vreun reproş.

Trecură prin faţa unui cactus saguaro.

— Va trebui să-ţi pui o mască. Îmi dau seama că nu este prea confortabil, dar am ajuns să realizăm lucruri formidabile în această privinţă, în ziua de astăzi. O mască extraordinară care, practic, respiră odată cu tine. E făcută dintr-o materie plastică poroasă. Nu-ţi trebuie mai mult de o săptămână să te obişnuieşti cu ea.

— O să mă gândesc...

Burris îngenunche înaintea unui cactus pitic. Şiruri dese de ace erau orientate către vârf. Începea să înflorească. Un panou luminos era înfipt în sol. Minner citi cu glas tare:

— Echinocactus grusnti.

— E teribilă această atracţie pe care cactuşii o au asupra ta, remarcă Aoudad. Cum se întâmplă chestia asta? Ce găseşti la ei?

— Sunt frumoşi.

— Crezi? Nu sunt altceva decât nişte baloane cu spini!

— Mie-mi plac. Aş vrea să trăiesc mereu într-o grădină cu cactuşi. Cu vârful degetului, Burris mângâie un ghimpe. Ştii că pe Manipool nu se găseau, ca să spun aşa, decât plante groase în armură de spini? Bineînţeles că denumirea de cactus nu li se potriveşte, dar aceste plante au aproape acelaşi aspect. Manipool este o lume aridă. Există o zonă ploioasă în regiunile polare, însă cu cât te apropii de ecuator, cu atât creşte seceta.

Aici plouă o dată la o sută de mii de ani şi mai niciodată în zonele temperate.

— E posibil să-ţi fie dor de locurile acelea?!

— Să nu exagerăm. Totuşi, acolo am înţeles în ce constă frumuseţea spinilor.

— Spinii?! Bine, dar înţeapă...

— Foarte adevărat. Şi asta face parte din frumuseţea lor.

— Parcă l-aş auzi pe Chalk, murmură Aoudad. Nu spune el că durerea este instructivă? Că te îmbogăţeşte? Mda, şi spinii sunt frumoşi. Dar eu prefer trandafirii.

— Şi trandafirii au ghimpi, rosti Burris cu voce neutră.

Aoudad scutură debusolat din cap.

— Atunci... să spunem, lalelele.

— Ghimpele nu e nimic altceva decât o frunză evoluată până în cel mai înalt grad, argumentă Minner. Este rezultatul adaptării la un mediu neospitalier. Cactuşii nu-şi permit să transpire, precum plantele cu frunze. Şi atunci s-au adaptat, iar eu nu pot decât să regret că nesocoteşti o adaptare atât de elegantă.

— Mărturisesc că nu am văzut niciodată problema în acest fel. Ascultă-mă, Burris, Chalk ar vrea să mai rămâi, încă o săptămână sau două la clinică, pentru a încerca şi alte teste.

— Dar, de vreme ce o operaţie estetică este imposibilă...

— Doctorii ar dori să procedeze la un examen general, în perspectiva transplantării corporale.

Burris se strâmbă.

— Văd. Îşi înălţă ochii spre palidul soare de iarnă, ale cărui raze fără putere îi mângâiară faţa desfigurată. Ce bine e să te cufunzi din nou în baia de lumină a soarelui! Ştii că îţi sunt recunoscător, Bart? M-ai obligat să-mi părăsesc hruba şi, odată cu ea, acea noapte întunecoasă a sufletului. Mi se pare că trăiesc un dezgheţ. Totul se eliberează, totul se frământă în mine. Poate că metaforele se întrepătrund! Nu simţi că sunt deja mai puţin rigid ca înainte?

— Ţi-ai recăpătat suficient supleţea ca să primeşti o vizită?

Burris se trase imediat înapoi.

— Vizita cui?

— A văduvei lui Marco Prolisse.

— Eliza ? O credeam la Roma.

— Roma nu decât la o oră distanţă. Are o nevoie nebună să te vadă. Pretinde că autorităţile au împiedicat-o să ia contact cu tine. Nu aş vrea să-ţi forţez mâna, dar, după părerea mea, ar fi bine dacă ai primi-o. Nu ar trebui decât să-ţi pui pansamentele.

— Nu, asta niciodată! Când trebuie să vină?

— E deja aici. Nu ai decât să spui un cuvânt şi vă pun faţă în faţă.

— Fie. Să vină în grădină. Aici, parcă aş fi pe Manipool.

O clipă, Aoudad rămase straniu de tăcut. Într-un târziu, vorbi repede:

— Mai bine în camera ta.

Burris ridică din umeri, continuând să mângâie ţepii.

— Cum doreşti...

Când intră în clădire, asistentele, infirmierii, bolnavii aşezaţi în scaune rulante, tehnicienii, doctorii – absolut toată lumea îl privi cu uimire. Doi roboţi cu mai multe braţe îl fixară cu atenţie, sforţându-se să-i compare aspectul exterior cu imaginea înmagazinată în circuitul lor. Burris oftă imperceptibil şi ridică din umeri: nu-i mai păsa de nimic. Ruşinea i se împrăştia cu rapiditate, odată cu scurgerea zilelor. Bandajele cu care îl înfofoliseră la început i se păreau ridicole acum. Exact aceeaşi senzaţie, ca şi cum s-ar fi plimbat gol pe străzile pline de lume, îşi zise în gând. La început, nici măcar nu poţi să te gândeşti la asta. Apoi însă, încetul cu încetul, ideea devenea suportabilă, pentru ca, într-un târziu, să te obişnuieşti cu ea. Trebuie să te obişnuieşti cu tine însuţi.

Şi, totuşi, în acel moment, gândul acestei întrevederi cu Eliza Prolisse îl punea în încărcătură.

Când auzi bătaia în uşă, se găsea în faţa ferestrei, contemplând grădina. Un impuls de ultim moment – ţinea de tact? sau de teamă? – îl împiedică să se întoarcă atunci când ea

intră în încăpere. Femeia închise uşa, cu timiditate. Trecuseră cinci ani de când nu o mai văzuse, însă şi-o amintea destul de bine. O femeie frumoasă, durdulie, în floarea vârstei. Auzul, foarte ascuţit, îi dădu de ştire că era singură. Aoudad nu o însoţise. Respiraţia îi era gâfâită şi şuierătoare. Apoi auzi cum trăgea zăvorul.

— Minner? îl chemă abia auzit. Întoarce-te şi priveşte-mă, Minner. Nu-ţi fie teamă. Mă simt în stare să suport orice.

Era cu totul altceva decât să se arate personalului anonim al clinicii şi Burris avu surpriza să constate ca acea carapace de calm, care îl protejase în ultimele zile, se risipea cu rapiditate. Simţi cum spaima îi înfigea din nou ghearele în gât. Pentru o clipă, îşi dori să poată să dispară, fie chiar şi într-o gaură. Dar, din apele învolburate ale fricii care îl înăbuşea, ţâşni brusc cruzimea, dorinţa îngheţată de a provoca suferinţă. Răsucindu-se pe călcâie, se postă în faţa Elizei Prolisse şi imaginea, micşorată şi răsturnată, se adânci în ochii mari şi negri ai femeii.

Se ţinea bine, trebuia s-o recunoască.

— Oh! respiră ea abia auzit. Oh, Minner, eşti... – îşi reveni brusc şi oftă – ... nu eşti chiar atât de înspăimântător, voiam să spun. După câte am auzit povestindu-se, îmi închipuiam că trebuie să fii cu mult mai monstruos...

— Chiar arăt ca un băiat drăguţ şi de treabă?

— Nu pot să-ţi spun decât că nu mă sperii, în ciuda a ceea ce am crezut până acum.

Se apropie de el. Tunica neagră ce i se mula strâns pe corp era atât de subţire, încât părea obţinută prin vaporizare, sub efectul unei explozii. Era moda sânilor ridicaţi cât mai sus, iar cei ai Elizei, foarte îndepărtaţi unul de celălalt, se înălţau până la nivelul claviculelor. Secretul era simplu: o măruntă intervenţie asupra toracelui. Tunica acoperea sâni generoşi, dar ce putea ascunde o peliculă de plastic groasă de un micron? Şoldurile se desfăceau ca o corolă, pulpele erau două coloane din carne. Era o tipă „bine”, cu toate că mai pierduse din greutate. Spaima şi nopţile albe îi mai subţiaseră, fără îndoială, cu vreo

câţiva centimetri, fesele asemănătoare unor continente.

Aproape că atingea trupul bărbatului de lângă ea şi Burris se simţi inundat de un văl puternic de parfum. Aproape fără să-şi dea seama, îşi deconectă nervii olfactivi.

Femeia îi apucă mâinile într-ale ei şi îl privi în ochi. Slăbiciunea văduvei lui Prolisse nu dură decât o fracţiune de secundă.

— Spune-mi, Marco şi-a întâmpinat moartea cu curaj?

— A murit ca un bărbat. Ca un bărbat ce era.

— L-ai văzut murind?

— Nu, nu am asistat la scena asta. Eram însă acolo când au venit să-l ia. Ne aşteptam şi noi rândul la supliciu.

— Credeaţi că veţi muri ca el?

— Eram convinşi. M-am rugat pentru sufletul lui Malcondotto, iar el a făcut la fel pentru mine. N-a fost să fie însă... Iată-mă aici, cu tine...

— Cred că a fost cumplit, nu-i aşa, Minner?

Îi strângea mâna, îi mângâia degetele, chiar şi elementul străin anatomiei sale, asemănător unui vierme, adăugat alături de degetul mic. Burris o simţi tresărind la contactul cu acest spectru odios. Ochii distanţaţi ai Elizei erau goi. Câţi copii să fi avut? Doi? Poate trei? Cu toate acestea, era încă tânără şi debordând de energie. Îşi dori să-l lase în pace. Să rămână în continuare lângă ea era prea tulburător. Oricât de slabă părea în domeniul electromagnetic, căldura ce emana dintre coapsele Elizei era, totuşi, sesizabilă. Şi-ar fi muşcat buza, ca să împrăştie tensiunea ce-l stăpânea, dacă şi-ar fi putut-o apuca între dinţi.

— Când ai auzit despre ceea ce ni s-a întâmplat? se informă el.

— Atunci când ştirea a fost difuzată de staţia de pe Ganimede. M-au înştiinţat cu mult tact, dar trebuie să-ţi mărturisesc că avusesem dinainte presimţiri înspăimântătoare. Voiam să ştiu de ce murise tocmai Marco şi nu tu. Te rog să mă ierţi, Minner. Cred că sunt îngrozitoare.

— Nu e nimic de iertat aici. Dacă aş fi avut posibilitatea să

aleg, eu aş fi fost acum cel mort, iar el cel viu. Iar Malcondotto de asemenea. Poţi să mă crezi, Eliza, nu-ţi spun doar aşa, nişte simple vorbe... Mi-aş fi schimbat bucuros soarta cu a lui.

Avea impresia că e puţin ipocrit. Bineînţeles că ar fi preferat de o mie de ori să fie mort decât în halul ăsta de mutilat, însă nu în felul acesta trebuiau interpretate cuvintele. Era evident că nu vedea decât nobleţea atitudinii sale – supravieţuitorul celibatar, gata să-şi sacrifice viaţa pentru a-şi salva camarazii însuraţi şi cu copii. Ce putea să-i spună? îşi jurase să nu se lamenteze niciodată.

— Povesteşte-mi tot, îl imploră femeia, trăgându-l de mână, ca să se aşeze pe pat, alături de ea. Tot – cum v-au prins, cum s-au purtat cu voi şi toate celelalte. Trebuie neapărat să ştiu.

Minner oftă.

— Am coborât fără probleme deosebite. Aterizare de rutină şi procedură de contact clasică. O planetă nu chiar atât de periculoasă cum ne aşteptam. Deşertică. Peste două milioane de ani va fi asemănătoare cu Marte. În clipa de faţă este un amestec între Arizona şi Sonora, asezonată cu o bucată zdravănă din Sahara. I-am întâlnit şi ne-am întâlnit.

Ochii cu diafragmă se închiseră. Simţea iar vântul arzător de pe Manipool, vedea pseudocactuşii cenuşii şi contorsionaţi înălţându-se până dincolo de orizont pe întinderea nisipoasă.

— Au fost politicoşi cu noi. Mai primiseră o vizită înainte şi stabilirea contactului nu mai constituia o noutate pentru ei. Nu cunosc navigaţia spaţială, dar asta numai din cauza faptului că nu sunt interesaţi de ea. Vorbesc mai multe limbi şi Malcondotto ajunsese să se înţeleagă cu ei. Ştii, Malcondotto era poliglotul nostru. S-a folosit de un dialect sirian şi a mers. Erau cordiali, dar distanţi şi... străini. Ne-au luat cu ei.

Deasupra sa, un tavan mişunând de forme vii. Nici simple vegetale cu cili primitivi, nici ciuperci termoluminiscente...

Nu. Creaturi înzestrate cu o şiră a spinării şerpuitoare, atârnate de bolta curbată.

În recipiente, în care fermenta un fel de bulion, creşteau alte forme vii. Erau minuscule, rozalii, ramificate, cu labe care se agitau.

— Un loc curios. Dar nu ostil. Ne-au pipăit puţin. Am stat de vorbă. Ne-am studiat reciproc. După un anumit timp, am priceput că eram prizonieri.

Ochii Elizei străluceau. Privirea nu i se desprindea de buzele lui Burris, atentă la cuvintele sacadate care picurau dintre ele.

Aveau, fără nici o îndoială, o cultură ştiinţifică înaintată. Aproape dincolo de hotarele ştiinţei. În tot cazul, preindustrială. Malcondotto credea că stăpâneau deja energia de fuziune, dar nu am fost niciodată siguri de asta. Şi, începând cam cu a treia sau a patra zi, n-am mai avut nici o şansă să obţinem informaţii.

Brusc, Minner îşi dădu seama că povestea lui nu o interesa deloc pe Eliza. Părea că de-abia îl asculta. Care să fi fost deci motivul venirii ei? Povestea asta afurisită, această teribilă aventură, gravată cu semne dureroase până în profunzimile sufletului său, ar fi trebuit, în mod normal, să-i stârnească vizitatoarei sale curiozitatea. Şi totuşi, neclintită, cu ochii mari şi negri fixaţi asupra sa, lăsa impresia că se gândea într-aiurea. Îi aruncă o privire iritată. Dar uşa era închisă cu cheia. Nu putea să facă altceva decât să îl asculte. Aşa încât, bătrânul navigator cu priviri limpezi se văzu nevoit să-şi continue firul vorbei.

— În ziua a şasea au venit să-l ia pe Marco.

Femeia tresări în mod vizibil: masca, netedă a suavităţii senzuale abordată până atunci se crăpă şi se sparse.

— Nu l-am mai revăzut niciodată viu. Am ghicit însă că trebuie să-l fi supus la chinuri înspăimântătoare... De altfel, Marco însuşi presimţise asta cel dintâi. Fusese dintotdeauna un pic clarvăzător.

— Da, e adevărat.

— După plecarea lui, Malcondotto şi cu mine ne-am gândit în toate felurile. S-au întors câteva zile mai târziu. De astă dată, pentru Malcondotto. Marco nu revenise, înainte de a pleca,

Malcondotto a încercat să discute cu ei. În felul acesta a aflat că făcuseră un fel de... experienţă cu soţul tău. O experienţă ratată. L-au îngropat fără să ni-l arate. Malcondotto a trecut, la rândul său, prin acelaşi supliciu.

„Am pierdut încă o dată contactul cu ea, îşi zise Burris. Nu-i pasă. A tresărit puţin când i-am explicat cum a murit Prolisse, apoi nimic."

Ea însă nu avea de ales: trebuia să-l asculte.

— Au mai trecut câteva zile. Au revenit să mă ia şi pe mine. Mi-au arătat corpul lui Malcondotto. Semăna... semăna niţel cu ceea ce vezi în prezent. Dar era altceva. Şi mai rău încă. Nu pricepeam ceea ce încercau ei să-mi explice. Un fel de mormăit, o vorbărie scrâşnită... Oare ce zgomot ar face cactuşii dacă ar putea vorbi?! M-au condus într-o clădire şi m-au lăsat să fierb în suc propriu vreme de câteva ceasuri. Bănuiesc că în acest răstimp au analizat primele experimente pentru a determina unde făcuseră greşeli si care erau organele care nu trebuiau atinse. Aşteptarea a durat o veşnicie. M-au urcat pe o masă, Eliza. Urmarea... o vezi în faţa ta...

— Te iubesc, murmură ea.

— ?

— Am nevoie de tine, Minner, am nevoie ca o nebună!

— În timpul călătoriei de întoarcere am fost singur. M-au instalat la bordul unei nave. Eram încă în stare să o pilotez... într-un fel. Mă deşurubaseră, apoi mă reconstituiseră. Părea că, din acest punct de vedere, era în regulă. Au fixat nava în direcţia sistemului solar. O călătorie îngrozitoare...

— Dar ai reuşit să ajungi pe Pământ!

„Cum se face, deci, că ai reuşit să scapi din iad?"

Iadul e, însă, aici şi nu am scăpat."

— Da, m-am întors, e adevărat. Ar fi trebuit să iau legătura cu tine după ce am aterizat... Dar trebuie să mă înţelegi, Eliza, nu mai eram propriul meu stăpân. De cum s-au oprit motoarele, m-au luat aproape pe sus. Abia mult mai târziu am reuşit să scap de sub supraveghere. Te rog să mă ierţi.

— Te iert. Pentru că te iubesc!

— Eliza...

Femeia îşi duse mâna la gât. Legăturile puternice ale veşmântului se topiră. Bucăţi negre de ţesătură i se odihneau acum la picioare. Stătea goală în faţa lui. Carne abundentă, strălucind de vitalitate. Căldura pe care o răspândea în jur era cea a unui rug.

— Eliza...

— Atinge-mă. Atinge-mă cu acest trup străin, cu aceste mâini bizare. Vreau să simt atingerea acestei maşini care se chinuie pe ea însăşi. Vreau să-i suport mângâierile.

Avea umerii largi. Sânii erau două diguri masive, ancorate solid în linia portului. Coapsele zeiţei Terra pe gambe de curtezană. Se alia cumplit de aproape de el şi-şi simţea carnea arzând în cuptorul dorinţei. Se trase înapoi câţiva paşi pentru a o putea vedea din cap până în picioare.

— Nu e bine, Eliza...

— Dar te iubesc! Nu simţi puterea dragostei mele?

— Ba da! Oh, Doamne, da!

— Nu te mai am decât pe tine. Marco nu mai este. Iar tu eşti ultimul care l-ai văzut. Ultima legătură care mă mai leagă de el. Iar tu eşti atât de...

Tu eşti Elena, se gândi el, tremurând uşor.

— ...atât de frumos!

— Frumos?! Eu?! Eu, frumos?!

Chalk, omul-munte, îi spusese acelaşi lucru: „Sunt convins că multe femei nu ar dori nimic mai mult decât să ţi se arunce la picioare... Grotescul îşi are propriile puncte de atracţie”.

— Eliza, te rog... te rog foarte mult să te îmbraci.

— Acum, în ochii blânzi şi calzi ai femeii plutea o undă de mânie.

— Nu cumva eşti bolnav? Pari destul de puternic...

— Poate...

— Şi mă respingi? – Degetul îi împunse burta lui Burris. Aceşti monştri... nu te-au distrus. Eşti încă... un bărbat.

— Poate.

— În acest caz...

— Am suferit prea mult, Eliza.

— Atunci, eu...

— Tu ţi-ai pierdut soţul, dar văduvia e o stare veche de când lumea. Ceea ce s-a întâmplat cu mine nu are precedent. Nu vreau să...

— Ţi-e frică?

— Nu.

— Ei bine, atunci arată-mi trupul tău. Scoate-ţi halatul ăsta afurisit. Patul e acolo!

Minner stătu o clipă în cumpănă. Fără nici o discuţie, femeia îi cunoştea ruşinosul secret: o dorea cu ardoare de ani de zile. Însă soţia prietenului era singura femeie la care nu putea să aspire, iar Eliza era soţia lui Marco. Adevărat că, acum, Marco era mort. Eliza se uita la el cu ochi flămânzi, privire ca o flacără, tremurândă de dorinţă şi de mânie îngheţată. Elena. Exact ca Elena!

Femeia se repezi asupra lui. Nu mai simţi decât atingerea intimă a maselor de cărnuri, un pântec frecându-se de al său, unghii care i se înfigeau în pielea umerilor. Era masivă. Dinţii îi sticleau, se pierdu cu totul în îmbrăţişarea delirantă, în sărutul ce-i devora gura rigidă.

„Buzele-i îmi sorb sufletul. Uite-l cum se înalţă!”

Mâinile lui Burris pe spatele catifelat al Elizei. Unghiile lui zgâriindu-i carnea. Micile tentacule descriau rotocoale înnebunitoare în împărăţia cărnii dezlănţuite. Ca o mantă religioasă înfometată de carnea posibilului mascul, femeia îl împinse către pat. „Vino, Elena. Vino si înapoiază-mi sufletul.”

Se rostogoliră amuţiţi pe aşternuturi. Părul negru al Elizei i se lipea de obrajii lucind de sudoare. Sânii îi zvâcneau nebuneşte. Ochii mari căpătaseră nuanţa pietrei de jad. Îl muşcă, lacomă, de indexul-anexă.

Există femei care-şi caută amanţi printre cocoşaţi sau altfel de mutilaţi, există femei care doresc paralitici, estropiaţi,

muribunzi. Eliza îl dorea pe el. Pânza toridă a senzualităţii îl înghiţi în faldurile ei. Halatul i se desfăcu şi îi apăru înaintea ochilor gol.

O lăsă să-l contempleze, sperând că nu va depăşi testul. Şi, totuşi, femeia triumfă încă o dată. Spectacolul pe care-l reprezenta nu făcu altceva decât să aţâţe incendiul ce o mistuia deja. Nările îi fremătau, iar faţa i se înroşise. Era prizonierul, victima ei.

De data asta a câştigat ea. Voi salva însă ceva.

Apucând-o de umeri, se rostogoli peste ea, zdrobind-o de cuvertură. Să pierzi chiar în clipa în care câştigi, să te predai în ultimul moment a fost ultimul triumf feminin al Elizei. Coapsele-i prea fierbinţi îl învăluiră pe Minner. Pielea prea netedă a bărbatului se lipi de aceea mătăsoasă a femeii. Într-o tresărire de energie diabolică, puse stăpânire pe trupul ce i se dăruia până dincolo de limite şi îl pătrunse până în cele mai intime adâncimi.

Aurora la degetele trandafirilor

Când Tom Nikolaides intră în încăpere, Lona se trezise de mult. Aştepta, privind grădina prin fereastra spaţioasă. Bărbatul adusese cu el o glastră cu un cactus mult înspăimântător, mai mult cenuşiu decât verde, acoperit cu ghimpi siniştri.

— Te simţi mai bine azi?

— Da, răspunse Lona. Mult mai bine. Pot să mă întorc acasă?

— Nu încă. Ştii cine sunt?

— Nu tocmai.

— Tom Nikolaides, dar poţi să-mi spui Nick. Mă ocup cu relaţiile publice. Specialitatea mea este reacţia provocată.

Femeia tăcu. Nikolaides aşeză cactusul pe măsuţa de medicamente.

— Ştiu tot în ceea ce te priveşte, Lona. Am luat parte, aproape nevăzut, la experienţa celebrei naşteri anul trecut. Poate că ai uitat, eu sunt unul dintre cei care ţi-au luat interviuri. Lucrez pentru Duncan Chalk. Nu se poate să nu ştii cine este...

— Ar trebui...

— E unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din lume. Este stăpânul absolut al ziarelor magnetice şi al staţiilor video. Arcada e una din proprietăţile lui. Îl interesezi foarte mult.

— De ce mi-ai adus planta asta?

— O să vorbim mai târziu de ea. Eu...

— E foarte urâtă.

Nikolaides surâse.

— Lona, ţi-ar place să ai doi dintre pruncii cărora le-ai dat viaţă? Pe care să-i creşti, ca şi cum ar fi tăi?

— E o glumă pe care nu o găsesc reuşită.

Obrajii scobiţi ai Lonei se făcură brusc purpurii şi o flacără i se aprinse în pupile. Nikolaides avu pentru o clipă impresia că s-a comportat ca un bădăran nenorocit.

— Chalk a promis că va găsi o soluţie. Eşti, totuşi, mama lor. O să-ţi aducă un băieţel şi o fetiţă.

— Nu te cred.

Nikolaides se aplecă în faţă şi jucă rolul omului absolut sincer.

— Trebuie să mă crezi, Lona. Ştiu că eşti nefericită. Şi ştiu şi pentru ce: din cauza puştilor. O sută de prunci şi i-au luat pe toţi. După care te-au azvârlit ca pe o lămâie stoarsă şi te-au uitat. Ca şi cum nu ai fi decât un obiect, un fel de robot născător de copii.

Acum părea interesată, dar rămânea încă neîncrezătoare. Bărbatul ridică micul cactus si începu să mângâie vasul lucios şi să se joace cu gaura de scurgere de la bază.

— Am putea, într-adevăr, să facem aşa încât să ţi se încredinţeze doi dintre puşti, dar nu va fi deloc uşor. Chalk va fi obligat să tragă multe sfori. O va face, dar doreşte ceva în schimb.

— Dacă e atât de bogat, nu văd ce aş putea face pentru el.

— Să-l ajuţi pe un alt nefericit. Va fi considerată ca o favoare personală pe care i-o vei face lui Chalk. Iar el, la rândul lui, te va ajuta.

Chipul Lonei îşi recăpătă neclintirea de la început. Nikolaides continuă să pluseze:

— E vorba de un băiat care se găseşte chiar aici. Poate că l-ai şi văzut. Oricum, ai auzit vorbindu-se despre el. E un astronaut. A coborât pe o planetă străină, unde a fost prins de nişte fiinţe monstruoase, care l-au tăiat în bucăţele refăcându-l apoi într-o manieră cu totul neomenească.

— Ceea ce mi-au făcut seamănă oarecum cu ceea ce a păţit el.

— Cam aşa ceva. Se plimbă adesea prin grădină. E un individ înalt. Din depărtare nu-ţi dai seama, poate, că e mutilat. Trebuie să-l vezi de aproape. Ochii i se deschid aşa... de la stânga la dreapta. Iar gura... nu mă simt în stare să-ţi arăt cum se mişcă, dar îţi pot garanta că nu are nimic omenesc în ea. De aproape este destul de înspăimântător. Din punct de vedere sufletesc însă, a rămas uman şi încă un om extraordinar. Numai că toată această aventură idioată l-a închis în sine. Chalk vrea să-l ajute. Cum? Făcând în aşa fel încât să aibă mereu în preajmă pe cineva care să se poarte frumos. Cineva care... tu. Ştii ce înseamnă suferinţa, Lona. Întâlneşte-l pe acest om şi fii tandră cu el. Demonstrează-i că este încă o fiinţă umană şi că poate fi iubit. Redă-i speranţa. Dacă o să fii de acord, poţi conta pe Chalk, ca să-ţi recapeţi copiii.

— Să mă culc cu el?

— Să fii bună cu el. Nu am de gând să-ţi explic tot ce implică asta. Fă tot ce trebuie pentru ca el să fie fericit. Va trebui să-ţi dai seama singură de ce va fi nevoie. Va fi suficient să-ţi retrăieşti puţin sentimentele din ultimul timp, ca să-ţi faci o idee despre chinurile sale.

— Suferă pentru că a fost prefăcut într-un monstru. Ştiu ce

înseamnă asta pentru că... pentru că eu însumi am fost transformată într-un monstru.

Neştiind cum să răspundă cu tact la această declaraţie, Nikolaides schimbă planul discuţiei, improvizând o nouă direcţie.

— Se numeşte Minner Burris. Camera sa se află de cealaltă parte a culoarului, chiar în faţa alei tale. Imaginează-ţi că, Dumnezeu ştie de ce, are o mare pasiune pentru cactuşi. M-am gândit că i l-ai putea oferi pe acesta pentru a deschide discuţia. O atenţie plăcută, care ar putea constitui un excelent punct de legătură. De acord?

— Mai spune-mi o dată numele.

— Nikolaides.

— Nu, nu pe al tău. Pe al lui.

— Minner Burris. Să nu uit! Scrie-i ceva drăguţ alături. Dar nu la computer, ci de mână. O să-ţi dictez eu un text, pe care îl vei putea modifica după dorinţă. Îşi simţea gura uscată. Poftim, ia pixul ăsta!

Şi totuşi, fericirea...

Acum, când cei doi colaboratori apropiaţi se aflau în Vest, gata să înceapă complicatul „dans” în patru, cu Burris şi Lona, Duncan Chalk se văzuse obligat să se sprijine aproape numai pe persoana lui Leontes d'Amore. Cu siguranţă că era un băiat capabil: dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi beneficiat niciodată de o asemenea promovare. Totuşi, simţea absenţa supuşeniei lui Nikolaides, ca şi acel amestec de ambiţie şi nesiguranţă care îl caracteriza pe Aoudad. d'Amore era inteligent, dar prea alunecos, de parcă ar fi avut nisip mişcător sub tălpi.

Chalk se găsea la reşedinţa sa de pe malul lacului. De jur împrejur se auzea zumzetul continuu al teletipurilor, care înregistrau totul fără efort. Cu ajutorul lui d'Amore, îşi expedia

răbdător, într-un ritm accelerat, strivitoarea sa nevoie de cotidian. Se spune că împăratul Ch'in Shih Huang Ti rezolva mai bine de 50 de kilograme de corespondenţă pe zi şi tot îi mai rămânea suficient de mult timp ca să se distreze construind Marele Zid. Era evident că în acele vremuri documentele erau scrise pe suporturi de bambus, care erau mult mai grele decât imponderabilele foi de hârtie actuale. Îşi păstra, totuşi, întreaga admiraţie faţă de împărat. Ch'in Shih Huang Ti era unul dintre eroii lui Chalk.

— La ce oră a raportat prin telefon Aoudad chestia asta?

— Cu o oră înainte să te trezeşti.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti imediat. Ştiai asta. Şi o ştia şi el.

Buzele lui d'Amore efectuară un graţios bot, exprimându-şi mâhnirea.

— Pentru că nu era vorba de un eveniment grav, ne-am gândit că...

— Minţi...

Chalk se răsuci şi privirea-i trecu prin d'Amore, dintr-o parte în cealaltă. Decepţia acestuia îi provoca o anumită satisfacţie, dar departe de a-i fi de ajuns. Spaimele ordinare ale subalternilor săi constituiau un prânz inconsistent. Chalk avea nevoie de o hrană mult mai solidă.

— Deci a avut loc contactul între Burris şi fată?

— Cu cel mai deplin succes.

— Mi-ar plăcea să văd asta. Cum au reacţionat când s-au aflat unul în prezenta celuilalt?

— Amândoi erau puţin cam rezervaţi, însă, în punctele esenţiale, se simpatizează. Aoudad e de părere că lucrurile vor merge bine.

— Le-ai trasat viitorul itinerar?

— Se află în lucru. Luna Tivoli, Titan, o întreagă excursie interplanetară. Or să înceapă în Antarctica. Am pus la punct toate detaliile: transportul, cazarea...

— Excelent. O lună de miere cosmică! Şi chiar puţină

hârjoneală, ca să înveselim povestea. Ar fi o chestie dacă vreodată şi-ar recăpăta fertilitatea! În ceea ce-o priveşte, suntem plătiţi ca să aflăm ce este.

— Apropo, spuse d'Amore, femeia lui Prolisse a fost introdusă la teste.

— Da? Aţi reuşit? Splendid! V-a făcut figuri?

— I s-a povestit o istorie plauzibilă. E convinsă că încercăm să aflăm dacă nu s-a infestat cu viruşi extratereştri. Când se va trezi, vom fi aflat deja rezultatele analizei spermatice şi vom şti la ce să ne aşteptăm.

Cu o mişcare din bărbie, Chalk îi mulţumi lui d'Amore, care se făcu nevăzut. Odată rămas singur, grăsanul scoase înregistrarea magnetoscopică cu întâlnirea dintre Eliza şi Burris şi o introduse în lector, ca să o mai vadă o dată. La început fusese împotriva vizitării lui Burris de către Eliza, cu toate insistenţele lui Aoudad. Nu-i trebuise însă prea mult timp pentru a-şi da seama de avantajele pe care le oferea această întâlnire.

Burris nu văzuse nici o femeie de la întoarcerea sa pe Terra. Şi, după părerea lui Aoudad (care era cel mai în măsură s-o ştie), doamna Prolisse se chinuia de dorinţă după corpul chinuit al coechipierului decedatului ei soţ. Atunci de ce să nu-i fi lăsat să se întâlnească, pentru a vedea reacţia lui Burris? Nu te sui niciodată pe spinarea unui taur fără ca mai întâi să fi făcut câteva probe de îndemânare.

Înregistrarea era detaliată şi explicită. Fusese făcută cu trei camere clandestine, al căror diametru nu depăşea dimensiunea câtorva molecule luate la un loc. Chalk vizionase deja de trei ori scena, dar rămâneau întotdeauna noi emoţii subtile de descoperit. Vizionarismul, pentru a spune adevărul, nu îl excita în mod deosebit. Existau mijloace mult mai rafinate de a savura plăcerea, iar spectacolul animalului cu două dosuri nu prezenta interes decât pentru adolescenţi. Era însă folositor să aibă o idee despre performanţa lui Burris.

Trecu repede peste conversaţia preliminară. Ciudat, cum povestea aventurilor lui Burris părea s-o plictisească pe Eliza! Şi

ce aer speriat avea când i s-a arătat goală! Ce îl înspăimânta în asemenea hal? Nu era, totuşi, prima oară când vedea o femeie, îşi spuse Chalk. Evident, experienţele sale amoroase aparţineau vieţii anterioare. Poate crede că ea va descoperi că are un corp hidos şi că îl va respinge în momentul critic. Clipa adevărului... Merita să se gândească la asta. Camerele nu puteau să dezvăluie nimic din gândurile sau din emoţiile lui Burris, iar Chalk nu dăduse nici un ordin în vederea înregistrării sentimentelor sale ascunse. Aşa că trebuia să le deducă.

Astronautul se găsea, fără îndoială, într-o situaţie neplăcută, iar femeia era, indiscutabil, hotărâtă. Chalk studie cu atenţie tigresa goală care-şi măsura prada. La început, Burris părea gata să-i respingă avansurile. De parcă sexul sau, în orice caz, Eliza, nu l-ar fi interesat.

Avea un suflet nobil, ca să nu-şi permită să profite de văduva prietenului său? Sau îi era frică să se abandoneze dorinţei, atât de irezistibilă şi de evidentă se arăta pofta partenerei sale? Bun... Acum şi el era gol, la rândul său. Eliza nu părea să aibă aerul cuiva care se descurajează uşor. Doctorii care-l examinaseră pe Burris la întoarcere afirmaseră că este capabil să facă dragoste – cel puţin aşa li se părea – şi se pare că nu se înşelaseră.

Braţele şi gambele Elizei loveau aerul. Chalk se ciupi de fălci, în timp ce, pe ecran, cele două mici personaje se dedau ritualurilor amoroase. Da, Burris era încă în stare să facă dragoste, asta nu se putea contesta. Duncan îşi pierdu interesul pentru cuplul care se apropia de paroxism, înregistrarea luă sfârşit cu o ultimă imagine a bărbatului şi a femeii întinşi, cot la cot, epuizaţi, pe patul răvăşit.

Era în stare să facă dragoste, dar putea oare şi să procreeze? Agenţii săi o interceptară pe Eliza în momentul în care ieşea din cameră. Câteva ore mai târziu, femeia impudică odihnea, inconştientă, cu pulpele depărtate, pe o masă de laborator. Duncan avea, totuşi, presentimentul că, de această dată, urma să fie decepţionat. Putea să controleze multe lucruri,

dar nu pe toate.

D'Amore îşi făcu apariţia.

— Tocmai a sosit raportul.

— Atunci?

— Sperma lui nu este fecundă. Doctorii afirmă în mod categoric că sămânţa este sterilă. Pesemne că extratereştrii vor fi intervenit şi la acest nivel.

— E păcat, suspină Chalk. Iată o eventualitate care se evaporă. Nu îi va face nici un puşti viitoarei doamne Burris.

D'Amore râse zgomotos.

— Are suficient de mulţi copii şi aşa, nu crezi?

Căsătoria sufletelor

După senzuala Eliza, tânăra nu îl impresiona deloc pe Burris, dar o găsea simpatică. Era un copil dulce, patetic şi fragil. Plin de bune intenţii. Ghiveciul cu cactus, pe care i-l adusese, îl impresionase. Era un gest prietenesc. Printre altele, aspectul lui Minner nu o teroriza. Era răvăşită, asta da. Îi era puţin greaţă, da. Dar îl privea drept în ochi, fără să trădeze nici cea mai mică urmă de oroare.

— Eşti din zonă? se interesă el.

— Nu. Locuiesc în Est. Aşează-te, te rog. Nu sta în picioare din cauza mea.

— Nu te îngrijora. Ştii doar că sunt foarte puternic.

— Te-au adus în clinică ca să te opereze?

— Nu, numai pentru teste. Ei cred că vor reuşi să mă scoată din acest corp şi să mă mute în altul, mai normal.

— Ar fi minunat!

— Te rog să nu mai spui la nimeni, dar eu nu prea cred că o să meargă. Corpul în cauză se găseşte la această oră la milioane de kilometri în spaţiu si, mai înainte să-l aducă pe

Terra...

Bătu cu unghia în cactusul pus pe măsuţa de noapte.

— Şi tu, tu de ce eşti în clinică, Lona?

— A trebuit să-mi îngrijesc plămânii, nasul şi gâtul.

— Alergie de primăvară?

— Mi-am vârât capul într-un dezintegrator pentru resturi, răspunse cu simplitate.

Burris avu impresia, pentru o clipă, că pământul i se deschidea sub picioare şi trebui să se sprijine ca să nu-şi piardă echilibrul. Nu atât din cauza a ceea ce se auzise, cât mai ales din aceea a vocii lipsite de intonaţie. Un ton liniştit, ca şi cum a-ţi umple plămânii cu acid nu constituia decât o glumă interesantă.

— Ai încercat să te sinucizi? se bâlbâi el.

— Da. Numai că m-au găsit prea repede.

— Dar... de ce? La vârsta ta! – folosise un ton aproape pedagogic şi-şi luă repede seama. – Ai, totuşi, toată viaţa înainte!

Ochii Lonei se deschiseră larg şi, cum nu aveau deloc adâncime, Burris nu se putu împiedica să-i compare cu pupilele incandescente ale Elizei.

— Nu ai auzit până acum vorbindu-se de mine? îl întrebă cu o voce uşoară.

Burris zâmbi.

— Mă tem că nu.

— Mă numesc Lona Kelvin. Poate că nu mi-ai reţinut numele. Tot e bine, cel puţin, că l-ai uitat. Erai în spaţiu, cred, când mi s-a întâmplat ceea ce mi s-a întâmplat.

— Nu prea înţeleg.

— M-au folosit ca pe un cobai. Un transplant ovarian multiembrionar. Sau cam aşa ceva. Mi s-au prelevat câteva sute de ovule, care au fost apoi fecundate şi implantate, pentru a se dezvolta, o parte în pântecele altor femei şi altă parte în incubatoare. S-au născut aproape o sută de feţi. După şase luni. Experienţa a avut loc anul trecut, cam în această perioadă.

Ultimele idei preconcepute ale bărbatului se risipiră. Crezuse că se găseşte în prezenţa unei studente bine crescute,

cerebrale, interesată vag de străinul ce ocupa încăperea alăturată, obsedată înainte de orice modă adoptată de tinerii din generaţia sa. Dacă se găsea în clinică, asta se datora cu siguranţă vreunei banale operaţii de apendicită. Sau poate uneia prin care încerca să-şi corecteze linia nasului.

Şi, dintr-o dată, Burris îşi văzu incertitudinile dispărând, iar Lona îi apăru într-o altă lumină. O lumină dumnezeiască, pentru că nu era nimic altceva decât o biată victimă în acest univers îngrozitor şi ostil.

— O sută de feţi? E pentru prima oară când aud vorbindu-se despre asta.

— În mod sigur nu erai pe Pământ. La vremea respectivă experimentul a făcut multă vâlvă.

— Dar, la naiba, ce vârstă ai?

— Acum, şaptesprezece ani.

— Să înţeleg că nu ai fost însărcinată cu nici unul?

— Nu. Şi nenorocirea face ca întreaga poveste să se învârtă în jurul acestei probleme. Mi-au prelevat ovulele si, din acea clipă, totul a încetat pentru mine. Evident, am avut parte de multă publicitate. De prea multă. – îi aruncă o privire timidă. – Cred că te plictisesc cu povestea asta banală a vieţii mele.

— Deloc. Pot să spun chiar că mă interesează.

— Şi, totuşi, nu cred că este foarte interesant. Îmi petreceam mai tot timpul la video. Magnetojurnalele vorbeau mai tot timpul despre mine. Nu mă mai lăsau în pace. În fond, nu prea aveam multe lucruri de spus, pentru că nici nu făcusem mare lucru. Eram numai o simplă donatoare. Când însă mi-au dat publicităţii numele, imediat au sărit cu toţii pe mine. Armate de reporteri. Nu mai eram singură, înţelegi? După o vreme, n-am mai putut să suport. Tot ceea ce îmi doream erau doi copii, pe care să-i fi crescut eu însumi. Nu o sută, concepuţi de maşini. Aşa că am încercat să mă sinucid.

— Băgându-ţi capul în tubul unui dezintegrator de resturi menajere?

— Nu, asta s-a întâmplat a doua oară. Prima dată m-am

aruncat sub un camion.

— Când?

— Anul trecut. M-au adus aici. M-am refăcut şi m-au trimis acasă. În Est. Locuiam într-o cămăruţă modestă. Mă temeam de orice. Eram atât de deprimată, încât într-o bună zi m-am dus în sala dezintegratorului şi... pe scurt, am ratat încă o dată. După cum vezi, nu am murit.

— Te mai bântuie dorinţa de a muri, Lona?

— Nu ştiu. – Degetele-i subţiri păreau că pipăie aerul. – Dacă măcar aş avea ceva de care să mă agăţ... Cred că ajunge însă. Nu sunt o persoană renumită, ca să le opreşti şi să-mi vorbeşti. Voiam numai să ştii, în linii mari, pentru ce mă aflu aici. Dumneata...

— Cine a spus că trebuie să fii o persoană celebră ca să vorbeşti despre tine?

Obrajii întinşi ai femeii se împurpurară.

— Nu ştiu. Vreau să spun... că nu este cu adevărat important. Să vorbim mai degrabă despre spaţiu, colonele Burris.

— Nu-mi mai spune colonele, spune-mi, Minner.

— În spaţiu...

— Acolo se află Entităţile, care te prind şi te operează.

— Asta vrea să însemne că ai prefera să nu povesteşti ceea ce ţi s-a întâmplat?

— Să zicem.

Fata dădu din cap. Burris îi văzu nările palpitând şi buzele încreţindu-i-se într-un fel de surâs.

— Ştii col... Minner, cam acelaşi lucru se întâmplă şi cu mine. În sfârşit... să te simţi o victimă şi toate celelalte... să-ţi plângi singur de milă. Şi eu am suportat o grămadă de mizerii. Şi de atunci nu fac altceva decât să mă gândesc fără încetare la ele, să-mi rumeg amărăciunea şi să mă revolt în mine. Sau să lâncezesc fără nici un Dumnezeu. Ar trebui să uităm şi să încercăm să ne ocupăm de altceva.

— Ar trebui.

— Numai că nu pot. În loc de asta, mă încăpăţânez să

încerc să mă sinucid, pentru că starea în care mă aflu îmi pare intolerabilă. – îşi lăsă privirile în jos, ezitând. – Poate că sunt puţin indiscretă. Vreau însă să te întreb dacă... dacă dumneata... dacă ai încercat vreodată să...

Nu avu puterea să continue.

— Să mă sinucid? Nu. Nu, Lona. M-am mulţumit să încremenesc în starea asta. Asta se cheamă sinucidere lentă.

— Ar trebui să facem un târg amândoi. În loc să ne plângem de milă, fiecare pentru el, hai să ne jelim reciproc. Fiecare ar urma să-l căineze pe celălalt. Aşa am depăşi starea de singurătate. Mă exprim extrem de prost, dar sigur că ai înţeles ce vreau să spun...

— Ai dori să înfiinţăm o societate de simpatie mutuală? Victime ale universului, uniţi-vă lacrimile! – Burris izbucni în râs. – Da, înţeleg, Lona, e o idee bună. Exact ceea ce am... avem nevoie. În fine, exact ceea ce ai şi tu nevoie.

— Şi dumneata!

Părea foarte mulţumită de ea si surâdea cu gura până la urechi. Pe Burris îl surprinse metamorfoza ei bruscă. S-ar fi putut spune că mai îmbătrânise cu un an-doi şi că îşi recăpătase vigoarea, că devenise mai echilibrată şi chiar mai feminină. Timp de o clipă, încetă să mai fie o adolescentă slabă şi patetică, apoi sclipirea fugară se stinse si deveni din nou fetiţa lipsită de apărare.

— Ştii să joci cărţi?

— Da.

— Dar jocul celor zece planete?

— Mi-ar place să mă înveţi.

— Mă duc să caut un exemplar.

Ieşi alergând, cu halatul fluturând în jurul siluetei firave. Reveni după câteva clipe cu un joc de cărţi satinate şi se aşeză pe pat, alături de Burris. Acesta îşi ridică uimit privirea, când fermoarul central al bluzei de pijama se depolarizã şi lăsă să se întrevadă un sân mic şi tare. Lona îşi închise pijamaua cu dosul palmei. Nu este încă o femeie, se gândi Burris, dar nu mai e nici

un copil. Brusc, îşi aduse aminte că această tânără, cu talie subţire, era mamă a o sută de copii.

— Ai mai jucat până acum asta? se interesă Lona.

— Mi-e teamă că nu.

— Este foarte simplu. Mai întâi, voi extrage zece cărţi...

Bufniţei îi era frig, în ciuda penelor

De cealaltă parte a peretelui transparent al generatorului clinicii, un fel de fibre învârtejite se strângeau şi se desfăceau fără odihnă. Misiunea lor era să capteze energia furnizată de pilonul cel mai apropiat, ca să alimenteze transformatorul. Burris îi explica Lonei cum funcţiona aparatul în absenţa cablurilor. Fata se străduia din răsputeri să pară atentă, însă detaliile furnizate nu o interesau deloc, îi venea foarte greu să se concentreze asupra a ceva atât de străin experienţei sale, mai ales când Minner se afla alături de ea.

— Pe vremuri, era cu totul altfel, spunea el. Îmi amintesc încă de perioada când zonele rurale erau prinse în mrejele unei reţele de linii de înaltă tensiune cu o capacitate de un milion de kilowaţi. Se gândeau chiar să o mărească la un milion si jumătate...

— Văd că ştii o mulţime de lucruri! Cum de ai avut timp să înveţi atâtea despre electricitate, studiind pentru a deveni astronaut?

— Asta pentru că sunt foarte, foarte bătrân.

— Pariez că nu ai nici măcar 80 de ani.

Glumea, dar Burris nu avea aerul că înţelege. Faţa i se încreţi uşor, iar buzele – dacă se mai puteau numi astfel – se întinseră până la jumătatea obrajilor.

— Am 40 de ani, spuse el într-un târziu, cu o voce cavernoasă. Îmi închipui că, pentru tine, asta nu e departe de cei

80, pe care mi i-ai acordat.

— Nu chiar.

— Ce-ar fi să facem o plimbare prin grădină, printre cactuşi? Nu îţi plac?

— Oh, nu, deloc!

Lona îşi luă imediat seama. Îi plac cactuşii, îşi aminti ea. Şi nu trebuie să vorbesc de rău ceea ce îi place. Are nevoie de cineva căruia să-i placă aceleaşi lucruri. Chiar dacă acestea nu sunt deloc simpatice.

Se îndreptară cu paşi nepăsători către grădină. Era amiază şi un soare şters le alungea umbrele pe pământul uscat, care li se fărâmiţa sub tălpi. Lona se înfioră. Îşi pusese o pelerină peste halat, însă, cu toate că se aflau în inima deşertului, îi era frig. Chiar dacă era îmbrăcat mult mai subţire, Burris nu părea să-şi facă griji din cauza asta, iar fata se întrebă dacă noul său organism era în stare să se adapteze la temperatura mediului înconjurător, precum acela al unui şarpe. Se abţinu însă să-i pună întrebarea. Se străduia să evite, pe cât posibil, să-i vorbească despre trupul cel nou. La urma-urmei, îşi zise, cea mai bună metodă pe care o folosea un şarpe ca să se adapteze la frig era să se încovrige şi să hiberneze. Aşa că nu insistă.

Burris nu părea să cunoască simţul măsurii în privinţa cactuşilor. Se plimbau de-a lungul grădinii, printre rânduri înalte de trunchiuri vegetale, îmbrăcate în spini. Nici o frunză, nici măcar o creangă sau vreo floare. Totuşi, îi spuse el la un moment dat, aici simt muguri. Ăsta va înflori în iunie o frumoasă corolă roşie, semănând cu un măr. Ăstălalt e bun la prepararea dulceţurilor. Cu spini cu tot, oare? Oh, nu, desigur că nu cu spini. Bărbatul începu să râdă, iar ea îl imită. Ar fi vrut să-l ia de mână. Ce senzaţie ar fi putut să-i creeze pe degete acel apendice de forma unei şuviţe răsucite?!

Se aşteptase să-i fie frică de el, însă, spre marea ei surprindere, nu încerca nici urmă de teamă. Asta nu însemna că nu i-ar fi plăcut să se întoarcă. Nu ştia însă cum să i-o spună.

Deodată, degetul lui îi indică ceva nedefinit, care plutea

pe deasupra unui cactus de o formă de-a dreptul înspăimântătoare.

— Priveşte!

— Ce e? Un fluture mare?

— Ce prostuţă! E o pasăre-muscă. Cu siguranţă că va muri.

Vizibil interesat, Burris se apropie de zburătoare. Cele două tentacule îi tremurau, aşa cum se întâmpla adesea când era distrat. Punând un genunchi pe sol, examina îndeaproape pasărea colibri. Lona, care îl observa din profil, îi vedea maxilarul puternic şi suprafaţa netedă a pielii ce-i slujea drept timpan, pe locul unde ar fi trebuit să fie urechea. Şi, pentru că aşa dorea Minner, privi în sfârşit către pasăre. Un corp minuscul, înzestrat cu ceea ce părea să fie un cioc lung şi subţire. Parcă era învăluită în ceaţă.

— Din cauza aripilor? întrebă, arătând cu bărbia într-acolo.

— Da. Bate extraordinar de repede din ele. Nu-i aşa că nu le vezi?

— Ca şi cum m-aş uita prin ceaţă.

— Eu le disting. E incredibil, dar cu ochii ăştia le disting.

— Mi se pare fantastic, Minner!

— Da. Poate că da... S-a rătăcit, sărăcuţa. Trebuie că a venit din Mexic şi ar fi dorit, probabil, să nu fi părăsit niciodată locurile acelea. Aici o să moară înainte de a găsi vreo floare. Aş vrea din tot sufletul să o pot ajuta!

— Încearcă să o prinzi şi găseşte pe cineva care să o ducă în Mexic.

Burris îşi privi mâinile cu atenţie, de parcă s-ar fi întrebat dacă ar fi în stare să prindă colibri-ul dintr-un singur gest. Clătină din cap.

— Nici chiar aşa cum sunt, nu aş fi atât de rapid. Sau aş zdrobi-o. Aş... oh, a zburat!

Lona urmări din priviri pasărea-muscă, până când dispăru. Cel puţin se îndrepta spre sud, se consolă. Apoi se răsuci spre Burris.

— Sunt momente în care eşti mulţumit de el, nu-i aşa? îl îndrăgeşti chiar... puţin...

Bărbatul tresări aproape imperceptibil si Lona îşi dori să nu fi pus această întrebare. Aparent, Minner căuta să scape de cuvintele ce-i urcau nerăbdătoare pe scara de cartilagii a gâtului.

— Sunt de acord că prezintă anumite avantaje...

— Mi-e frig, Minner.

— Vrei să ne întoarcem?

— Dacă nu te deranjează...

— Dorinţele tale sunt porunci, Lona.

Porniră iar, umăr la umăr. La picioare, umbrele li se intersectau într-un unghi ascuţit. Era mult mai înalt decât ea, depăşind-o cu aproape 30 de centimetri, şi era foarte bine făcut.

Mi-ar place... să mă ia... în braţe...

N-o încerca nici o repulsie în faţa aspectului său fizic. Bineînţeles, nu-i văzuse decât faţa şi mâinile. Se putea să aibă un uriaş ochi holbat pe piept. Sau câte o gură sub fiecare braţ. O coadă. Pete violete peste tot. Dar tot străduindu-se să-i găsească tarele ascunse, Lona îşi dădea seama că nici chiar aceste scorniri nu erau cu adevărat înspăimântătoare. Dacă reuşise să se obişnuiască atât de repede cu trăsăturile surprinzătoare ale feţei şi cu estetica nouă a mâinilor, celelalte eventuale diferenţe vor fi fiind neglijabile. Nu avea urechi, nasul nu era, de fapt, nas, ochii şi buzele erau altceva decât normalul, limba şi dinţii păreau să iasă direct dintr-un coşmar. Şi fiecare dintre cele două mâini poseda acest apendice suplimentar. Totuşi, într-un timp extrem de scurt, încetase să mai remarce aceste lucruri ieşite din comun. Acum o interesa timbrul cald, atât de plăcut, al vocii lui. Era atât de inteligent, atât de interesant! Mai mult, avea aerul că o place. Era căsătorit? Cum ar putea să-l întrebe?

Uşa clinicii se deschise automat în faţa lor.

— Mergem la mine în cameră sau la tine? întrebă Burris.

— Pentru ce?

— Să vorbim. Să jucăm cărţi.

— Jocul te plictiseşte.

— Ţi-am spus eu vreodată asta?

— Eşti prea bine crescut ca s-o faci, dar mi-am dat seama singură. Era vizibil că te sforţezi, îţi stătea scris pe... – Vocea i se înmuie – ...pe chip.

Uite că o iau de la început, se strâmbă ea.

— Hai la mine!

Încăperea nu avea nici urmă de personalitate. Semăna ca leit cu cealaltă. Una dădea în grădină, cealaltă în curte. Un pat, o masă, un întreg arsenal medical. Burris se aşează pe scaun, Lona pe pat. Ar fi vrut să stea mai aproape, să o atingă, să-i încălzească pielea îngheţată. Nu îndrăzni însă să i-o sugereze.

— Când vei părăsi clinica, Minner?

— În curând. Peste câteva zile. Dar tu?

— Cred că aş putea pleca oricând. Şi ce vei face după asta?

— Nu prea ştiu. Cred că voi călători. Ca să văd lumea şi pentru ca lumea să mă vadă pe mine, la rândul ei.

— Dintotdeauna mi-am dorit să călătoresc. – La dracu', prea era cusut cu aţă albă! – De fapt, nu am fost niciodată nicăieri, ca să spun aşa...

— Şi unde ai vrea să mergi?

— La Luna Tivoli. Sau pe Planeta de Cristal. Sau... N-are importanţă. În China. În Antarctica.

— Nu e greu. Ajunge să urci la bordul unei nave şi înainte!

Timp de o clipă, faţa lui Burris deveni impenetrabilă şi Lona rămase complet surprinsă. Buzele astronautului erau închise ermetic, iar pleoapele i se lipiseră una de cealaltă cu un declic.

Se gândi imediat că greşise din nou. Dar Burris deschise ochii iar şi o întrebă, spre marea ei uimire:

— Şi dacă am merge împreună să vedem câteva din aceste locuri?

Înlăturaţi aceste atele

În timp ce zbura prin stratosferă, Chalk privi universul peste care domnea şi găsi că acesta era bun. Mările aveau o culoare verde-albăstrie – sau, poate, una albastru-verzuie – şi îl stăpânea impresia că putea să discearnă prin pâcla uşoară, aisbergurile rătăcind în câmpia de vară. Către nord, pământurile care încătuşau mantia albă a iernii erau întunecate, dar dincolo de linia ecuatorului domnea nestingherită.

Duncan Chalk îşi petrecea multă vreme în păturile superioare ale atmosferei. Era mijlocul cel mai bun şi cel mai satisfăcător din punct de vedere estetic de a scăpa de greutate. Poate că nu aceeaşi era şi părerea pilotului, deoarece îi interzisese să folosească gravitronii de inversiune sau să pornească sistemul centrifugal, care i-ar fi dat măcar iluzia gravitaţiei. Era însă mult prea bine plătit pentru a suporta aceste inconveniente – dacă se puteau numi astfel.

Pentru Chalk, a nu mai avea greutate nu era deloc un lucru de lepădat: trăia din plin singurele momente din viaţa sa în care nu mai avea de pătimit de pe urma nici unuia dintre handicapurile masei sale de brontozaur.

— Acesta este unul din acele cazuri excepţionale în care poţi câştiga ceva, în mod absolut legal, neoferind nimic în schimb, le explică el lui Burris şi tinerei femei. Gândiţi-vă: atunci când decolăm, gravitronii împrăştie gravitaţia produsă de acceleraţie, astfel încât „g”-urii suplimentarii sunt neutralizaţi şi ne înălţăm într-un mod foarte confortabil. Nu se mai consumă nici un fel de energie pentru a urca până aici şi nici nu mai plătim vreo taxă pentru greutate, fiindcă unde ne aflăm acum nu cântărim nimic. Iar la aterizare, problema decelerării se rezolvă în aceeaşi manieră. Îţi regăseşti, pur şi simplu, greutatea corporală, fără să încerci vreo urmă de senzaţie de strivire.

— Dar e oare adevărat, pe gratis? întrebă Lona. Pentru că, totuşi, gravitronii trebuie să coste teribil de mult. Dacă faceţi

bilanţul global, ţinând cont de cheltuielile necesare pentru a porni şi a opri aparatul, nu cred că s-ar putea spune că obţineţi ceva pe gratis: Nu sunteţi de aceeaşi părere?

Chalk îi aruncă o privire amuzată lui Burris.

— E foarte inteligentă, ai remarcat?

— Da, am remarcat.

Lona roşi până în vârful urechilor.

— Râdeţi de mine...

— Deloc, răspunse astronautul. Fără să-ţi dai seama, ai formulat perfect problema conservării gravitaţiei. Dar eşti prea aspră cu gazda noastră, care vede altfel lucrurile. Dacă poate să se ferească să sufere din pricina acumulării de „g”-uri, nu are, literalmente, nimic de pierdut. Nu mai trebuie să plătească tribut propriei greutăţi. Au grijă de asta gravitronii. Este ca atunci când comiţi o crimă, înţelegi Lona? – şi îl plăteşti pe altul ca să suporte consecinţele. Evident că, din punct de vedere financiar, asta o să te coste zdravăn. Dar ai făcut crima pe care ai vrut-o şi nu tu, ci un mercenar va fi cel care va putrezi în puşcărie. Echivalentul financiar...

— Să vorbim despre altceva... îl întrerupse Lona. De altfel, nu are importantă datorită cărui fapt, dar e minunat aici!

— Îţi place lipsa de greutate? i se adresă Chalk, interesat. Nu ai mai încercat niciodată această experienţă?

— Nu chiar, dacă nu punem la socoteală câteva scurte călătorii.

— Dar dumneata, Burris? Lipsa gravitaţiei îţi aduce vreo uşurare?

— Puţin, mulţumesc. Organele mele nu sunt aşa cum ar trebui să fie, dar nu mai am acea îngrozitoare menghină care să îmi apese pieptul. Este un avantaj foarte mic, poate, dar îl apreciez.

Chalk realiză că Burris era, totuşi, cufundat într-o adevărată baie de suferinţă. O baie care era, poate, un pic mai călduţă, dar asta nu-i aducea nici o altă alinare. Ce putea să-i provoace permanenţa inconfortului fizic? Înţelegea vag ce va să

zică asta, pentru că ştia ce efort trebuia să depună el însuşi pentru a-şi târâi corpul în condiţiile unei gravitaţii normale. Trecuse însă ceva timp de atunci, aşa încât nici nu mai voia să se gândească la asta.

Se obişnuise eu acest chin sfâşietor. Dar Burris? Aceste piroane ce i se înfigeau permanent în carne... Şi nu se împotrivea. Numai că, din când în când, revolta îi ieşea la suprafaţă, ca un lichid fiert sub presiune. Adevărat, făcea progrese, învăţa să se acomodeze cu ceea ce constituia pentru el noua condiţie umană. Totuşi, cu toată hipersensibilitatea sa, Chalk nu simţea nici măcar undele suferinţei. Pentru că, în mod sigur, nu era numai o suferinţă psihică, ci şi una fizică. Burris reuşise să-şi mai găsească liniştea, ieşise din prăpastia depresiunii nervoase în care îl găsise Aoudad, dar existenţa sa era departe de a fi un pat cu trandafiri.

Fata era relativ mulţumită, concluzionă Chalk. Mecanismul ei interior nu era prea complicat. Şi păreau fericiţi împreună. Natural, datorită timpului care corodează tot, nu vor rămâne aşa pe vecie.

— Vedeţi insulele Hawai?! exclamă dintr-o dată obezul. Şi, acolo jos, la limita vizibilităţii, se află China. Marele Zid, din care am restaurat cea mai mare parte. Uitaţi-vă, chiar dincolo de golful ăsta, se înfundă în pământ. La nord de Pekin se caţără pe spinarea munţilor. A dispărut întreaga secţiune centrală. Acolo, unde acum se întinde deşertul Ordos. Nu trebuie să-l regretăm prea mult, n-a fost niciodată altceva decât un zid de chirpici. Iată-l reapărând în partea cealaltă, dincolo de coasta Sinkiangului. Am instalat mai multe parcuri de distracţii de-a lungul lui, înţelegeţi?

Chalk observă cu coada ochiului că Burris şi Lona se ţineau de mână şi încercă să se concentreze pentru a le capta emoţiile. Nu simţea însă nimic interesant, pentru moment. Dinspre fată se răspândea un fel de mulţumire jilavă, uşor maternă. Da, ea se prinsese în joc. Cât despre Burris... până în acel moment nu putea să spună nimic. Era mult mai destins. Şi,

într-adevăr, dacă stătea să se gândească, Chalk putea să afirme că nu-l văzuse vreodată până atunci atât de destins. Se vedea că îi era simpatică mititica şi că îl amuza. Iar interesul ce i-l purta aceasta îi făcea plăcere. Nu era însă deloc legat de situaţie. În realitate, părea mai mult că o respectă, decât altceva. Ea nu va întârzia să se îndrăgostească nebuneşte de el, în vreme ce era prea puţin probabil ca Burris să-i răspundă în acelaşi fel. Această diferenţă de voltaj ar putea da naştere la un curent, un fel de efect de termocuplu, ca să zicem aşa. Ar deveni suficient de excitant, gândi obezul. Rămânea de văzut...

Racheta traversă cerul Chinei de la est la vest şi se fixă pe orbită deasupra vechiului Drum al Mătăsii.

— Dacă am înţeles bine, reluă Chalk discuţia, plecaţi în călătorie. Cel puţin aşa mi-a spus Nick.

— Exact, răspunse Burris. Ne-am stabilit chiar şi traseul.

— Sunt mai mult decât nerăbdătoare! exclamă Lona. Ideea plecării mă surescitează dincolo de orice închipuire.

Această explozie copilărească îi smulse o strâmbătură astronautului. Chalk, perfect familiarizat în prezent cu schimbările de situaţie în coeziunea cuplului, îşi îndreptă antenele asupra fluxului de nervozitate ce se desprindea dinspre cei doi, începând să-l deguste cu voluptate. Această rapidă dezlănţuire pasională era asemenea unei bruşte rupturi într-o pânză de catifea fără cusături. O gaură neagră spărgând textura fină a ţesăturii. Aidoma unui început, îşi zise obezul şi îşi repetă încântat: un început.

— Va fi o călătorie senzaţională, le spuse. Miliarde de oameni vă urează drum bun.

Târgul cu jucării

Era o chestie să te afli în mâinile lui Duncan Chalk! Totul

se desfăşurase ca într-un vis frumos: angajaţii lui veniseră să-i caute la clinică ca să-i conducă la cosmodromul particular. Urmase senzaţionala călătorie în jurul lumii. Iar acum fuseseră aduşi la acest hotel. Cel mai teribil pe care îl avusese vreodată emisfera occidentală. Adică exact ceea ce o fascinase dintotdeauna pe Lona şi îl enerva, în subconştient, pe Burris.

În clipa în care pătrunseră în hotel, bărbatul se împiedică şi căzu. Nu era pentru prima oară, dar încă nu i se mai întâmplase în public. Existau clipe în care picioarele îi scăpau de sub control. Genunchii cei noi, concepuţi în mod evident pentru a elimina frecarea, îi jucau feste în momentele cele mai imprevizibile. Ceea ce se şi întâmplase, de fapt. Avusese deodată impresia că talpa stângă se preface în bucăţi, în timp ce covorul de culoare aurie îi urca încet în întâmpinare.

Atenţi, roboţii de serviciu se repeziră în ajutor. Aoudad, ale cărui reflexe erau ceva mai lente, interveni câteva clipe prea târziu, dar Lona, care se afla cel mai aproape, îndoi genunchiul şi vârî un umăr sub pieptul astronautului, ajutându-l să-şi recapete echilibrul.

— E-n regulă? îi şopti la ureche.

— Aproape.

Burris îşi mişcă piciorul din faţă înspre spate, încercând să-şi pună rotula la loc. Valuri de durere îi măcinau piciorul.

— Eşti o tipă tare, m-ai ajutat neaşteptat de mult.

— Nu ştiu... s-a petrecut atât de repede... Aproape că nu mi-am dat seama ce-am făcut. Am sărit către tine, asta e tot.

— Totuşi, mă simt...

Aoudad lăsă braţul lui Burris.

— Eşti în stare să te ţii singur pe picioare? Ce naiba s-a întâmplat?

— Timp de o secundă creierul a uitat cum trebuie să funcţioneze picioarele.

Durerea îi provoca ameţeli. Se stăpâni, apucă mâna Lonei şi înaintă în direcţia gravitoarelor. Nikolaides luă în sarcina sa rezolvarea formalităţilor administrative. Urma să rămână acolo

timp de două zile. Aoudad se întâlni din nou cu cei doi în lift.

— La etajul 82, rosti în microfonul mascat în textura peretelui. Ni s-a rezervat o cameră spaţioasă?

— Nu, nu doar una, ci un şir întreg. O mulţime de încăperi.

Se dovediră a fi şapte. Mai multe dormitoare, o bucătărie, un salon şi o sală spaţioasă de conferinţe pentru întâlnirile cu presa. La cererea expresă a lui Burris, primiseră încăperi care comunicau între ele. Până în acea clipă nu avusese loc nici un fel de contact fizic între astronaut şi tânăra femeie. Minner era conştient de faptul ca acesta va fi tot mai greu de realizat, cu cât aşteptau mai mult. Şi, totuşi, continua să menţină această linie de conduită. Nu se simţea în stare să judece profunzimea sentimentelor pe care le încerca Lona şi asta îl determina să se îndoiască, în mod serios, de ale sale.

Chalk nu făcuse nici un fel de economie în ceea ce priveşte decorurile interioare. Împodobit cu tapiserii aduse parcă dintr-o altă lume, care palpitau şi străluceau în lumina mată a becurilor de control, apartamentul era cu adevărat somptuos. Bibelourile din sticlă semitransparentă, risipite cu gust pe suprafaţa lucioasă a mesei, murmurau melodii plăcute atunci când le încălzeai în căuşul palmelor. Patul pregătit pentru Burris ar fi putut adăposti în imensitatea sa un întreg regiment. Cel al Lonei era rotund şi se răsucea în jurul propriei axe ori de câte ori apăsai pe un anumit buton. Pe tavan erau oglinzi. O comandă le făcea să se desfacă în bucăţi ca un mozaic. O alta permitea fragmentarea imaginii. O a treia asigura o strălucire mai puternică şi mai clară decât cea naturală. Dacă aveai poftă, puteai să le opacizezi. Burris nu se îndoia că şi celelalte camere le vor rezerva o mulţime de surprize.

— În seara asta veţi cina în salonul galactic, le anunţă programul Aoudad. Mâine, la ora 11.00, va avea loc o conferinţă de presă. În după-amiaza următoare veţi avea o întâlnire cu Chalk, iar poimâine dimineaţă veţi zbura către Polul Nord.

— E perfect.

Burris se aşeză.

— Vrei să chem un doctor să se uite puţin la gleznă?

— Nu cred că e cazul.

— Atunci vă părăsesc. O să mă întorc peste o oră şi jumătate ca să vă conduc în sala de mese. Haine veţi găsi în dulap.

Şi dispăru.

Ochii Lonei scânteiau. Drumul cu naveta, apartamentul... Totul părea o excursie prin regatul zânelor. Chiar şi Burris, pe care luxul nu-l impresiona atât de uşor, era vizibil surprins de comodităţile ce li se ofereau. Îi surâse Lonei, care se înroşi încă şi mai mult şi îi făcu, la rându-i, cu ochiul.

— Să ne uităm, mai întâi, îi propuse ea.

Făcură ocolul reşedinţei: camera ei, camera lui, bucătăria. Când fata atinse programatorul culinar, Burris îi propuse:

— Am putea cina chiar în apartament. Se pare că avem aici cam tot ce ne trebuie.

— Nu, mi-ar place să ieşim.

— Cum crezi.

Nu dovedea nici un fel de necesităţi fizice normale, cum ar fi, de exemplu, nevoia de a se bărbieri sau de a se spăla – indiscutabil, unul dintre micile avantaje oferite de noua sa epidermă. Lona însă beneficia din plin de avantajele condiţiei sale umane. Când o lăsă singură, să-şi facă toaleta, pierdu o mulţime de timp, extaziată, în faţa vibratorului din sala de baie, al cărui pupitru era aproape la fel de complex ca şi acela al unei astronave.

Rămas singur, Burris aruncă o privire prin dulapuri: nu era cu putinţă! Probabil că îl confundau cu o vedetă de cinema. Pe o etajeră se aliniau vreo 20 de atomizoare, pe fiecare din ele figurând imaginea hainei corespunzătoare: o jachetă verde şi o tunică vrâstată cu dungi violete, o pelerină lungă cu autoluminiscentă – un ansamblu ciudat, cu o policromie ţipătoare, împodobit cu epoleţi şi nervuri asemănătoare celor de pe aripile unui fluture.

Burris prefera modele mai simple şi materiale mai

convenţionale – in, bumbac, ţesăturile de altădată. Dar gusturile sale personale nu contau în clipa de faţă. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi aflat şi acum întemniţat în camera sa din turnul Martelet, cu zugrăveala cojită, gata să se întreţină cu propria-i fantomă. Acum însă, se transformase, din proprie voinţă, într-o marionetă ale cărei sfori le trăgea Chalk şi era obligat să danseze la comandă. Poate că se găsea în Purgatoriu! Aşa că rânji şi alese costumul cu nervuri translucide şi epoleţi.

Oare aerosolul i-ar fi de folos? Porozitatea pielii, asemenea altor câtorva dintre proprietăţile sale fizice, era neobişnuită. S-ar fi putut să respingă veşmântul? Cel puţin – vechiul coşmar în stare de veghe – ca să nu întrerupă legăturile moleculare, astfel încât să se trezească în chiar centrul salonului galactic că hainele i se destramă într-o clipită, lăsându-i pradă privirilor lacome nu numai goliciunea, ci şi înspăimântătoarea sa stranietate.

Ei bine, o să-şi asume riscul. Ceilalţi pot să privească! Să vadă totul! O imagine îi trecu prin minte – aceea a Elizei Prolisse acţionând mecanismul care, făcând să dispară furoul cel negru într-o fracţiune de secundă, îşi dezvăluise cu brutalitate tentaţiile albe ale corpului. Într-adevăr, nu prea puteai să ai încredere în hainele astea afurisite. Cu atât mai rău!

Burris se dezbrăcă, introduse capsula în ejector, se vârî sub el şi haina se condensă în juru-i, mulându-i-se strâns pe corp. Experienţa dură mai puţin de cinci minute şi, când se privi în oglindă, descoperi că nu-i stătea chiar aşa de rău cum îşi închipuise. Lona ar fi fost mândră de el.

Începu s-o aştepte. După mai bine de o oră, nici un zgomot nu răzbătea încă dinspre camera tinerei. Mai mult ca sigur că era de mult gata! O strigă uşor. Nici un răspuns.

Îl cuprinse spaima. Încă dinainte de a o fi cunoscut, fata trecuse prin câteva tentative de sinucidere. Preţiozitatea şi eleganţa hotelului constituise, poate, picătura care revărsase paharul. Apartamentul se afla la trei sute de metri înălţime. De această dată, nu mai avea cum să dea greş.

Nu ar fi trebuit să o lase singură nici măcar o clipă! se

încrâncenă Burris.

— Lona!

Se repezi în camera vecină. În prag, încremeni uşurat: Lona era în cabina de toaletă. Goală, întoarsă cu spatele. Avea umeri înguşti, coapse încă şi mai înguste, care aproape că nu-ţi permiteau să-i observi talia de viespe. O şiră a spinării asemănătoare cu un şirag umbrit de moviliţe abrupte. Fese de băieţandru.

Minner se ruşină de impoliteţea comisă.

— Nu te mai auzeam, încercă să se scuze. M-am îngrijorat şi, pentru că nu mi-ai răspuns...

Fata se răsuci şi Burris pricepu dintr-o dată că nu violarea intimităţii sale o surprindea. Ochii îi erau roşii, iar obrajii vrâstaţi de urmele lacrimilor. Îşi ascunsese pieptul îndărătul unui braţ slăbănog, cu pudoarea unei sălbăticiuni, dar acest gest, pur simbolic şi automat, nu ascundea nimic. Buzele îi tremurau. Burris percepu în propria sa piele şocul electric care o străbătu pe femeia din faţa sa şi se întrebă din ce cauză o asemenea goliciune producea asupra sa un astfel de efect.

— Minner, te rog să mă ierţi! N-am îndrăznit însă să te chem. Aştept de vreo jumătate de oră.

— Ce se întâmplă?

— Nu găsesc nimic cu ce să mă îmbrac.

Burris zâmbi şi se apropie. Lona se îndepărtă de dulap şi coborî braţul. Cincizeci, o sută de flacoane cu aerosoli se înşirau pe mai multe secţiuni.

— Şi astea?

— Nu pot să mă îmbrac aşa!

Luă un tub. Judecând după etichetă, părea să fie vorba de o parură din fire de întuneric şi de ceaţă, elegantă, inocentă, o splendoare.

— Şi de ce nu?

— Pentru că vreau ceva simplu, iar aici nu se află aşa ceva.

— Ceva simplu? Ca să cinezi în salonul galactic?

— Minner, mi-e frică.

Era adevărat: îi era frică. Nu trebuia decât să se uite la pielea ei, care se făcuse ca de găină.

— Sunt uneori momente în care te comporţi chiar ca o puştoaică, mormăi el pe un ton arţăgos.

Aceste cuvinte acţionară ca un jet de acid. Lona se trase înapoi, iar lacrimile îi apărură din nou în ochi. Părea încă şi mai goală în tăcerea din jur. Răutatea vorbelor din urmă era din cale-afară de apăsătoare.

— Dacă sunt o puştoaică, de ce trebuie să mai merg în salonul galactic? întrebă ea o cu o voce tremurândă.

Ce să facă? Să o ia în braţe? Să o consoleze? Burris bâjbâia în incertitudine.

— Nu spune prostii, Lona, ripostă calm, controlându-şi intonaţia vocii, aşa încât să o lase la jumătatea drumului între severitatea paternă şi o înşelătoare solicitudine. Eşti, totuşi, o persoană importantă. În seara asta o să te vadă o lume întreagă, o să vadă cât eşti de frumoasă şi ce noroc ai. Pune-ţi ceva care i-ar fi plăcut Cleopatrei şi spune-ţi că eşti Cleopatra.

— Chiar îi semăn?

O măsură din cap până-n picioare – şi ghici că exact asta dorea şi ea. Se văzu obligat să recunoască faptul că fizicul Lonei nu era deloc senzual. Poate că ea însăşi căuta să-l conducă spre o astfel de constatare. Şi, totuşi, într-un anume fel, nu îi lipsea o anumită atracţie, ca să nu-i spună feminitate. Se afla la mijlocul drumului între fetiţa vioaie şi femeia lubrică.

— Îmbracă oricare dintre aceste haine şi nu-ţi mai face griji. Priveşte cum îmi stă cu nebuneala asta de pe mine! O nostimadă mai tembelă nici c-am mai văzut până acum! Nu-i nevoie decât să-i aflu perechea. Hai, grăbeşte-te!

— Dar mai este o problemă! De fapt, sunt atât de multe! Nu mă simt în stare să aleg ceva!

Da, era o problemă. Burris trecu în revistă conţinutul dulapului. Uluitor! Cleopatra însăşi s-ar fi simţit ameţită. Nu era de mirare că biata momâiţă nu ştie cum să se îmbrace. Scotoci,

nehotărât, printre tuburi, în speranţa că va descoperi, din întâmplare, ceva ce i s-ar potrivi Lonei ca o mănuşă, dar, din păcate, aceste veşminte împopoţonate nu fuseseră concepute pentru sărmanele momâiţe şi, atâta vreme cât continua să o considere pe Lona aşa, nu putea să facă vreo alegere. Într-un târziu reveni la parura pe care o alesese la întâmplare, aceea care i se păruse elegantă şi castă.

— Asta te va prinde excelent!

Fata examină eticheta cu un aer neîncrezător.

— O să mi se facă ruşine cu o chestie atât de fantezistă.

— Credeam că am lămurit acest aspect al problemei. Hai, du-te şi te îmbracă!

— Nu ştiu cum să mă folosesc de aparat.

— Şi, totuşi, e de o simplitate copilărească! exclamă el iritat. Îşi luă seama de îndată şi reveni la tonul protector. Modul de folosire este indicat pe tub. E de ajuns să introduci capsula în orificiul prevăzut pentru asta...

— Vrei să faci asta în locul meu?

Burris îi dădu ascultare. Lona, siluetă goală, palidă şi slăbuţă, stătea sub jet, în vreme ce, asemenea unei ceţi uşoare, hainele se materializau pe corpul ei. Începea să creadă că îl manipula, şi cu destulă îndemânare încă. Depăşiseră dintr-o dată formidabilul obstacol al nudităţii şi, acum, i se înfăţişa în toată goliciunea trupului ei tânăr ca şi cum ar fi fost căsătoriţi de mai mulţi ani. Îi ceruse părerea, îl silise să o privească în timp ce se rotea sub jetul vaporos care o acoperea. Doamne sfinte! Burris nu se putea abţine să nu-i admire tehnica: lacrimile, modul în care îşi aducea umerii, în care făcea pe copila nevinovată! Dar poate că se înşela interpretându-i greşit nebunia reală! Da, era posibil.

— Cum ţi se pare? îl întrebă, ieşind din cabină.

— Eşti superbă! – Şi chiar aşa şi gândea. – Priveşte-te în oglindă şi apreciază singură.

Bucuria ce sclipea în ochii Lonei părea efortul conjugat a mii de kilowaţi. Hotărât lucru, se înşelase de la un cap la altul.

Era mult mai puţin complicată decât şi-o imaginase. Perspectiva de a se transforma într-o creatură de vis o înnebunise, realmente şi, acum, rezultatul o încânta.

Iar rezultatul era complet neaşteptat. Rochia ţesută de aerosol nu era în întregime diafană, nici complet mulată. O învăluia ca un nor, mascându-i coapsele slăbuţe, umerii aduşi şi reuşea să sugereze cu subtilitate o senzualitate altminteri complet străină de Lona. Nu se purtau desuuri pe sub această spumă uşoară, astfel încât formele corpului erau de-abia mascate. Modelatorii erau însă cu adevărat artişti şi materialul vaporos al hainelor îi dădea, strălucire aparte celui care le purta. Avea culori delicate. Mulţumită Dumnezeu ştie cărui fel de magie moleculară, polimerii din care era realizată mantia nu erau, coloristic vorbind, limitaţi la o bandă bine delimitată a spectrului. Nuanţa i se modifica la fiecare mişcare, trecând de la cenuşiul purpuriu al aurorei la azuriul cerului de vară, la negru, la maroniu oţelit, la albul sidefului sau la mov.

Aparenta sofisticare a parurii se potrivea de minune Lonei. Părea încă şi mai zveltă, mai coaptă, mai dinamică, mai sigură de ea.

O văzu înălţându-şi umerii şi bombându-şi pieptul. Se transformase într-o manieră uluitoare.

— Cum îţi place? îl întrebă ea cu jumătate de glas.

— Îţi vine minunat.

— Mă simt ca o proastă. Port pentru prima oară ceva de genul ăsta. Am impresia că sunt Cenuşăreasa, gata de plecare la bal!

— Şi Duncan Chalk este zâna cea bună?

Izbucniră în râs.

— Sper să se transforme pe loc în bostan. – Se îndreptă din nou către oglindă. – Minner, acordă-mi încă cinci minute şi sunt gata!

Burris se înapoiase în camera sa. Nu mai puţin de cinci minute îi trebuiră Lonei pentru a şterge urmele lacrimilor, dar o iertă: când îşi făcu apariţia îi veni greu să o recunoască. Noul

machiaj o metamorfoza, literalmente. Orbitele îi erau suflate cu argint, buzele îi erau luminiscente, iar de lobii urechilor îi atârnau pandantive mari de aur. Intră în încăpere asemenea unui vârtej matinal de ceaţă şi-l anunţă cu voce surdă:

— Putem să mergem.

Burris era încântat şi amuzat, în acelaşi timp. Într-un anume fel, era vorba de o fetiţă deghizată în femeie. În altul, o femeie tocmai descoperise că nu mai era o fetiţă. Oare crăpase crisalida? Oricum, spectacolul pe care-l oferea Lona era plin de farmec. Era, cu siguranţă, de o frumuseţe răpitoare. Şi atrăgea privirile celor din jur mult mai mult decât el.

Se îndreptară, braţ la braţ, către punţile de coborâre. Îl prevenise pe Aoudad că sosesc, cu puţin timp înainte de a ieşi. Dintr-o dată, şi fără vreun motiv aparent, teama puse stăpânire pe el şi trebui să facă un efort sălbatic pentru a se stăpâni. Apoi, realiză că urma să aibă loc prima sa mare confruntare cu publicul, de când revenise pe Terra. Urma să cineze în restaurantul restaurantelor! Poate că figura sa insolită avea să dea gust amar caviarului pentru miile de comeseni. Toate privirile se vor agăţa de el. O să considere asta drept o probă mai mult decât necesară, un test. Prezenţa Lonei îi dădea curaj. Era aşa, ca o pelerină de curaj pe care o îmbrăca, la fel cum femeia îmbrăcase, la rândul ei, aceste straie noi pentru ea.

Când pătrunseră în holul somptuos, invitaţii prezenţi scoaseră un fel de oftat febril. Suspin de plăcere? De spaimă? Fiorul neplăcut al dezgustului? Imposibil de ştiut. Un lucru era însă sigur: priveau şi reacţionau în faţa perechii ciudate care ieşea din tubul de coborâre.

Burris, cu Lona de braţ, rămase nepăsător. Hai-hai, mormăi, priviţi-ne! Perechea secolului, iată ce suntem! Astronautul mutilat şi fecioara, mamă a o sută de prunci. Un spectacol ce nu trebuie pierdut!

Şi atunci, ca la spectacol, se simţi privit. Îşi simţi pipăite timpanele lipsite de pavilioane, mângâiată diafragma pleoapelor, gura remodelată... Se miră de nepăsarea cu care accepta

această curiozitate vulgară. Adevărat că o priveau, în acelaşi timp, şi pe Lona, dar nu era un lucru asemănător, pentru că cicatricile ei erau interioare.

Fără veste, mulţimea văluri puţin în stânga lui Burris şi, o clipă mai târziu, Eliza Prolisse ţâşni printre invitaţi şi se prăvăli asupra lui, chemându-l cu o voce răguşită:

— Minner! Minner!

Părea să nu-şi dea seama ce face. Faţa-i bizar machiată, era o nebunească, o monstruoasă parodie a eleganţei. Striaţii albastre îi brăzdau obrajii, fire roşii îi delimitau orbitele. Rochia aerosol pe care o purta, imitând stofa naturală, o ţesătură fremătătoare şi teribil de decoltată, lăsa vederii globurile alburii ale sânilor. Îşi întinse mâinile cu unghii strălucitoare.

— Am încercat să vin să te văd, spuse cu un ton înţepat. Nu mi-au dat voie. Sunt...

— Eliza...

Era Aoudad care, ocolind fotografii care se chinuiau să surprindă ceva prin teleobiective, se grăbi înaintea ei. Se retrase înjurând, când îi zgârie obrazul. După ce îi aruncă Lonei o privire înveninată, îl trase pe Burris de braţ:

— Vino cu mine! Acum, că te-am găsit, nu o să te mai pierd.

— Jos labele!

Lona vorbise. Rar. Şi fiecare silabă era ca o lamă tăioasă.

Eliza îi aruncă o privire ucigătoare adversarei şi Burris, zăpăcit, avu convingerea că nimic nu mai lipsea pentru ca scandalul să izbucnească. Ştia, din proprie experienţă, că avea cel puţin 20 de kilograme mai mult decât Lona şi că era stăpânită de o energie inepuizabilă. Dar şi Lona ascundea rezerve nebănuite de putere.

Un scandal în holul hotelului! gândi cu o stranie luciditate. Nu vom fi scutiţi de nimic.

— Îl iubesc, târfuliţo! aruncă Eliza cu o voce aspră.

Lona nu îi răspunse, dar pumnul îi fulgeră prin aer şi unghiile ascuţite i se înfipseră încrâncenate în braţul cărnos al

rivalei, care scoase o exclamaţie gâtuită. Eliza bătu în retragere, pregătindu-se să-şi pună şi ea în acţiune unghiile. Înfiptă bine pe picioare, Lona îşi îndoi genunchii, gata să ţâşnească.

Totul durase numai câteva secunde. Uluiţi de desfăşurarea neaşteptată a atacului, spectatorii începuseră să-şi revină şi se apropiau în grabă. Reuşind să-şi depăşească, în cele din urmă, paralizia care-l luase în stăpânire, Burris trecu la acţiune, încercând s-o apere pe Lona de furia celeilalte. Primul care interveni fu Aoudad, care se agăţă cu toată greutatea de unul din braţele Elizei, care se zbătea sălbatic să scape. Efortul făcea să-i tremure sânii dezgoliţi. Nikolaides veni şi el în ajutor. Femeia ţipa, se zbătea, ţâşnind în toate părţile. În jurul lor se formase deja un cerc de roboţi-vânători, care o apucară cu delicateţe, dar ferm, şi o conduseră pe unul din holuri, dispărând în spatele uşilor de cristal.

Lona se rezemă, sfârşită, de o coloană de onix. Cu toate că devenise purpurie la faţă, machiajul îi scăpase neatins. De fapt, părea mai mult surprinsă decât speriată.

— Cine era? întrebă într-un târziu.

— Eliza Prolisse. Văduva unuia dintre colegii de zbor.

— Şi ce voia de la tine?

— Habar n-am, minţi cu seninătate Burris.

Dar Lona nu se lăsă păcălită aşa de uşor.

— A zis că te iubeşte.

— Şi tu o crezi? Încercarea prin care a trecut a zdruncinat-o teribil.

— Am văzut-o în clinică, când te-a vizitat. – Flăcările verzi îi cotropeau, treptat, obrajii. – Ce e între voi doi? De ce ţi-a făcut scena asta?

Aoudad interveni, tamponându-şi obrazul însângerat cu batista:

— I-au administrat un sedativ. N-o să vă mai deranjeze. Sunt dezolat de acest incident. Este o isterică şi o nebună...

— Să ne întoarcem în apartamentul nostru, propuse Lona, privindu-i pieziş. Nu mai simt nici o dorinţă să merg în salonul

galactic.

— Oh, nu, astă nu! protestă Aoudad. Nici vorbă să anulăm dineul. O să-ţi administrez un tranchilizant şi o să-ţi revii într-o clipă. Mai ales, nu trebuie să lăsăm ca o insultă atât de prostească să strice această serată minunată.

— Cel puţin să nu mai rămânem pe hol, mormăi arţăgos Burris.

Micul grup se îndreptă în grabă către un salonaş scăldat în lumină şi Lona se lăsă să alunece pe un divan. Tensiunea acumulată până atunci îşi făcu loc către suprafaţă şi o durere necruţătoare îi fulgeră lui Minner prin pulpe, pumni şi piept. Aoudad clătină nemulţumit din cap şi scoase din buzunar un set de tranchilizante. Luă unul pentru Burris şi îi întinse Lonei altul. Bărbatul refuză însă minuscula capsulă, ştiind că, oricum, produsul nu ar avea nici un efect asupra sa. Foarte repede, Lona îşi regăsi surâsul.

Burris ştia că nu fusese vorba despre o părere atunci când văzuse acea licărire de gelozie sclipind în ochii Lonei. Eliza sosise ca un uragan de carne, ameninţând să smulgă în trecerea-i vijelioasă tot ceea ce tânăra femeie socotea valoros. Trebuia să recunoască faptul că aceasta din urmă se bătuse ca o tigroaică, pentru a-şi apăra drepturile abia câştigate. Astronautul se simţea şi flatat şi tulburat, în acelaşi timp. Nu putea să conteste plăcerea pe care o încercase ştiindu-se obiectul acestei explicaţii furtunoase. Orice om ar fi avut aceeaşi reacţie. Şi, totuşi, în această clipă a adevărului, înţelesese până la ce punct Lona se legase de fiinţa sa. Nici măcar el nu se simţea atât de profund angajat. Adevărat că o iubea pe micuţă, că îi făcea plăcere prezenţa ei, dar nu era nici pe departe îndrăgostit de ea. Şi se îndoia mult de ideea că, într-o bună zi, va fi în stare să o facă, indiferent despre cine va fi vorba. Totuşi, cu toate că nu avusese loc nici un fel de contact fizic între ei, în mod evident îşi construise mica ei poveste de dragoste, cu toate complicaţiile pe care le conţinea această idilă în curs de desfăşurare.

Mulţumită tranchilizantelor administrate de Aoudad, Lona

îşi reveni cu rapiditate. Se ridicară în picioare, gata să pornească.

— Doriţi să mergem către sală? se interesă Aoudad, vizibil uşurat, în ciuda durerilor pricinuite de zgârieturi.

— Mă simt mult mai bine, murmură Lona. Totul s-a petrecut atât de neaşteptat, încât m-am lăsat copleşită. Acum...

— La cinci minute după ce vei intra în salonul galactic nu o să-ţi aduci aminte de nimic, o încurajă Burris.

Îi întinse, din nou, braţul şi Aoudad îi ghidă către coloana de ascensiune, rezervată celor care urcau în salonul galactic. Luară loc toţi trei pe suprafaţa lucioasă a discului antigravitaţional, care se puse instantaneu în mişcare.

Restaurantul, adăpostit la ultimul etaj al hotelului, contempla stelele din înălţimea sa orgolioasă, asemenea unui observator astronomic particular. Încă sub starea de şoc provocată de izbucnirea Elizei, Burris se simţea stresat în momentul în care pătrunseră în vestibulul acestui templu al artei gastronomice. În ciuda calmului aparent de care dădea dovadă, se întreba cu spaimă dacă splendoarea supranaturală a salonului galactic nu avea să-l îngrozească. Pentru că îşi amintea că mai venise aici şi altădată. Dar atunci locuia într-un alt trup.

O mare de lumină palpitândă îi înghiţi în undele ei, de îndată ce părăsiră platforma ascensională.

— Acesta e salonul galactic, anunţă cu solemnitate Aoudad. Masa rezervată vă stă la dispoziţie. Vă doresc o seară plăcută.

Şi dispăru. Burris îi zâmbi crispat Lonei care, cu un aer hipnotizat, părea fericită şi îngrozită, în acelaşi timp. Uşile de cristal se deschiseră automat în faţa lor şi se văzură nevoiţi să păşească dincolo de prag, fără a mai avea timp să se gândească la altceva.

Grădina supliciilor

Niciodată nu mai existase un restaurant comparabil cu cel în care tocmai intraseră. O succesiune de terase urcau gradat către cupola înstelată. Aici, fenomenul de refracţie nu avea loc, superba sală de mese lăsând impresia că se găseşte sub cerul liber, în realitate însă, eleganta clientelă fiind în permanenţă la adăpost de capriciile naturii. Ecranul de lumină neagră, ce încadra faţada hotelului, asemenea unui scut, neutraliza licărul datorat luminilor din orăşel, în aşa fel încât stelele care sclipeau deasupra salonului galactic îşi păstrau aceeaşi strălucire ca atunci când ar fi acoperit bolta întunecoasă de deasupra unei păduri neatinse de mâna omului.

Lumile îndepărtate ale Universului se aflau aproape la o lungime de braţ, gata să fie atinse de mâinile mai îndrăzneţe, iar produsele acestor lumi, spumă luminoasă ţâşnită din inima stelelor, îi confereau încăperii o eleganţă cu totul particulară. Pereţii circulari erau din materiale care nu aparţineau Pământului: pietre albăstrii, cioburi, picturi, copaci vrăjiţi sonorizaţi, concepuţi din aliaje necunoscute, arabescuri de lumină vie alunecând de pe o terasă pe alta. Aveai impresia, privind toate aceste minunăţii, că în loc de covor, se afla o materie organică cvasiinteligentă, ce părea să provină de pe una din planetele sistemului Aldebaran. În realitate, acest strat protector nu era extrem de diferit prin structură şi funcţiuni de banalul humus pământean, dar conducerea hotelului nu dădea mai niciodată explicaţii asupra naturii şi proprietăţilor lui, iar efectul produs printre musafiri era de-a dreptul extraordinar, satisfăcând orice fel de pretenţie în materie de lux.

Se puteau vedea, risipiţi pretutindeni, arbuşti în hârdaie de plastic, tufe înflorite răspândind un parfum dulceag, chiar şi celebrii copaci pitici, o întreagă floră importată – se zvonea – de pe planetele considerate exotice. Nici măcar candelabrul, o colosală corolă de cristale, cizelate în formă de lacrimi prelungi dintr-un fel de ambră secretată de un animal marin uriaş, care

trăia în apele unei planete din constelaţia Centaurului, nu fusese realizat de mâna omului.

O cină în salonul galactic costa o avere şi niciodată nu exista vreo masă liberă. Un loc se obţinea greu, licitându-l cu mai multe săptămâni înainte de eveniment. Privilegiaţii care se hotărâseră să vină la masă în acea seară aveau norocul neaşteptat să-l poată contempla, în carne şi oase, pe astronautul misterios şi pe virgina cu o sută de prunci, însă, cum erau ei înşişi nişte celebrităţi, se purtară conform cerinţelor etichetei şi nu-şi ridicară decât pentru fracţiuni de secundă privirile de deasupra farfuriei la trecerea lor.

Lona se agăţă cu toată puterea de braţul lui Burris, în clipa când trecură dincolo de masiva uşă transparentă, iar degetele i se înfipseră atât de adânc în pielea însoţitorului său, încât realiză că îi face rău, fără să poată însă să se stăpânească. Amândoi se aflau în picioare, pe o cornişă strâmtă, suspendată deasupra unui gol înspăimântător. Deasupra capetelor, bolta înstelată sclipea ameninţător. Cupola, cu un diametru de mai multe zeci de metri, era asemenea unei cochilii goale, iar mesele suprapuse se lipeau, precum nişte solzi, de suprafaţa interioară a concavităţii, aşa încât fiecare mesean să aibă sub ochi o fereastră.

Brusc, Lona scoase o exclamaţie de surpriză: avea impresia nelămurită că se prăbuşeşte cu capul înainte în prăpastia ce părea că i se deschide sub picioare. Închise pleoapele, încercând să-şi potolească tremurul genunchilor şi să-şi umezească cu salivă gâtul uscat. Îi deschise iar, dar spaima năvăli cu şi mai multă intensitate. Avea să cadă, să se înfunde în inima acestui gol nesfârşit! Din cauza intensităţii emoţiilor risca să i se lichefieze rochia aerosol şi să rămână goală în faţa asistenţei elegante. Poate că, exact în mijlocul mesei, vrăjitoarea cu sâni uriaşi o să ţâşnească din necuprinsul de sub tălpi şi o să-i atace. Dumnezeule, ce să facă... ce să facă...? Şi dacă va comite, fără să vrea, o greşeală de neiertat? Dacă, de exemplu, ar cuprinde-o dintr-o dată greaţa şi ar vomita pe covor? Se putea întâmpla orice, la urma-urmei... Acest restaurant fusese

conceput într-o stare de vis – dar un vis care putea fi, în realitate, un coşmar.

O voce blândă, venită parcă de nicăieri, murmură:

— Domnule Burris, domnişoară Kelvin, fiţi bineveniţi în salonul galactic. Dacă vă veţi strădui să înaintaţi câţiva paşi...

— Trebuie să luăm loc pe platforma gravifică, îi şopti Burris la ureche.

Şi arătă cu bărbia către un disc, cu reflexe roşietice, de doi centimetri şi jumătate grosime pe ceva mai puţin de doi metri diametru, situat aproape de marginea cornişei. Imediat ce Burris o împinse pe Lona pe suprafaţa sa, acesta se eliberă de legăturile magnetice şi se ridică fără nici o zdruncinătură. Femeia avu grijă să nu lase ochii în jos. Aparatul traversă sala în lungime şi se opri înaintea unei mese libere, aşezată instabil pe o consolă. Minner o ajută să coboare, în timp ce discul refăcu traseul în sens invers, către locul de parcare iniţial.

Masa, cu un singur picior crescut în mijlocul părţii inferioare către sol, părea un apendice organic al consolei. Oftând cu vizibilă uşurare, Lona se aşeză pe carnea moale a fotoliului, care se mulă imediat pe forma spatelui şi a feselor sale. Avea senzaţia unei obscenităţi în această neaşteptată îmbrăţişare, dar era conştientă, în acelaşi timp, de siguranţa pe care i-o aducea: fotoliul nu ar fi abandonat-o niciodată dacă, prinsă în vârtejul ameţelii, s-ar fi lăsat să alunece către golul flămând.

— La ce te gândeşti? o întrebă Burris, privind-o drept în ochi.

— Mi se pare cu totul de necrezut. Nu mi-am imaginat niciodată că ar putea să fie aşa. Se abţinu să adauge însă că experienţa era atât de năucitoare, încât se simţea aproape îngreţoşată.

— Avem dreptul la o masă-separeu. Fără îndoială că aceasta ne-a fost rezervată de Chalk.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că pot să existe atâtea stele!

Ridicară capul simultan. Din locul în care se găseau, câmpul vederii era de aproape 150%. Era un punct câştigat, hotărî Minner şi începu să-i vorbească despre viaţa stelelor şi cea a planetelor.

— Uite, acolo se află Marte. E uşor de recunoscut: punctul acela mare, de culoare roşietică. Pe Saturn îl vezi? Sigur, e prea departe ca să-i observi inelele. Totuşi... – îi apucă mâna şi punctă direcţiile, explicându-i configuraţia stelelor, până când avu impresia că înţelege ce voia să spună. – Vom ajunge acolo imediat. De aici, Titan e invizibil cu ochiul liber, dar nu vom pierde ocazia să aruncăm o privire şi înspre el. Hai, mai întâi, să vedem aceste inele faimoase. Apropie-te şi priveşte într-acolo! E Orion. Iar Pegas, ceva mai departe.

Îi arăta constelaţiile una câte una, îi spunea denumirile stelelor, încercând o plăcere aproape senzuală când îşi rotunjea gura pronunţându-le: Sirius, Arcturus, Polaris, Bellatrix, Rigel, Algol, Antares, Betegleuse, Aldebaran, Procyon, Markab, Deneb, Vega, Alphecca...

— Fiecare este o stea, iar majoritatea au planete care se învârt în jurul lor. Şi, ce e mai important, ni se oferă fără rezerve.

— Ai vizitat multe stele până acum?

— Unsprezece. Dintre care nouă aveau sisteme planetare.

— Şi, printre ele, se găsesc şi acelea al căror nume l-ai prezentat mai înainte? Au denumiri care mă atrag...

Burris dădu din cap.

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, stelele pe care le-am văzut nu au nume, ci doar un număr de cod. În tot cazul, pământenii nu le-au dat un nume. Totuşi, unele au şi aşa ceva, iar eu am reuşit să-l aflu.

Lona băgă de seamă că ambele colţuri ale gurii lui Burris se îndepărtau şi se închideau cu rapiditate. Ştia că acum, în ceea ce îl privea, era unul dintre semnele simptomatice care marcau o stare de nelinişte.

E bine sau nu să-i vorbesc despre stele? se întrebă femeia, frământându-şi palmele. Poate că nu dorea să i se reamintească

despre ele. Totuşi, cu excepţia acelui aproape tic, repede stins în apele impasibilităţii, nu putea să mai remarce nimic altceva.

— O să te întorci printre ele, Minner?

— Eu? Să părăsesc iar sistemul solar? Nu prea cred. De fapt, în prezent sunt la pensie. Şi, din câte ştiu, nu există excursii în direcţia stelelor învecinate. Se-nţelege însă de la sine că nu voi ezita să-i spun „la revedere” bunului Pământ. În cazul în care eşti de acord să călătoreşti cu mine. Cred că ar fi interesant să facem un tur al planetelor din sistemul nostru solar. Nu ar semăna, e drept, cu marea revenire printre stele, dar... Nu există atât de multe riscuri.

— Vrei să... vrei... – Femeia ezită o clipă înainte de a încheia în grabă fraza: ...să-mi arăţi planeta unde ai fost capturat?

Buzele lui Burris se mişcară necontrolat, în trei rânduri, încercând să elibereze cuvintele.

— Se învârte în jurul unui soare albastru, care nu se vede din această emisferă. E un astru mediu, în jurul căruia se rotesc şase planete. Manipool este cea de-a patra. Îmi aduc aminte că, atunci când ne mai găseam încă pe orbită şi ne pregăteam să coborâm, ne-a cuprins o ciudată stare de surescitare. Era ca şi cum îmi dădeam seama că destinul era acela care mă atrăgea implacabil în acel loc. Poate că natura m-a dotat puţin cu simţul predicţiei, nu crezi, Lona? Pentru că, în mod incontestabil, Manipool a avut un loc privilegiat în derularea destinului meu. Şi, cu toate astea, ştiu că, în mod logic, nu sunt un clarvăzător. Ceva însă mă determină să... Din când în când, am intima convingere că trebuie, în mod fatal, să mă reîntorc acolo. E absurd, da, dar asta e! Să revăd Manipool... să mă găsesc, iar, faţă în faţă cu El...

Pumnul i se încleştă brusc într-o mişcare convulsivă, ce i se repercută de-a lungul întregului braţ. Puţin lipsi ca vaza din care îşi ridica corolele albastre un mănunchi de flori să nu zboare de pe masă. Lona o prinse în ultima clipă. Când palma lui Burris se închidea, remarcă ea, micul tentacul exterior i se suprapunea peste falange.

Nu-i rămânea decât o soluţie: îşi puse mâinile peste acelea ale bărbatului şi le strânse până când simţi că se crispează.

— Să nu mai vorbim despre Manipool, murmură ea. Oricum, stelele sunt existenţe minunate.

— Da. Nu le văzusem niciodată în felul acesta înaintea primei mele călătorii departe de Terra. De aici, ele apar ca nişte puncte luminoase, dar atunci când eşti prins în plasa sclipirilor lor încrucişate, când lumina orbitoare te plezneşte cu biciul ei fotonic peste retine, este cu totul diferit. E o chestie care te marchează pentru toată viaţa. Ştii, Lona, că din această sală se pot distinge aproape la fel de clar ca din cabina de comandă a unei astronave?

— Şi cum reuşesc să facă asta? N-am văzut niciodată ceva asemănător.

Încercă să-i explice mecanismul ecranului de lumină neagră. După a treia propoziţie, Lona pierdu firul, dar nu abandonă şi continuă să fixeze cu intensitate ochii neobişnuiţi ai lui Burris, prefăcându-se că-l ascultă: mai presus de orice, nu trebuia să-l dezamăgească. Ştia atât de multe lucruri! Şi, totuşi, simţea vag că îi era la fel de teamă ca şi ei în acest loc al plăcerilor. Era obligatoriu să vorbească neîntrerupt, pentru că vorbele, fluxul cuvintelor se ridica aidoma unei bariere în calea spaimei. Uneori, în timpul momentelor de tăcere, îşi dădea seama, abia perceptibil, de mulţimea de comeseni bogaţi şi ultrasolicitaţi care o înconjurau, de luxul împovărător al localului, de abisul ce se deschidea înspăimântător în stânga, de ignoranţa şi de lipsa sa de experienţă. Avea senzaţia că stă goală sub rugul stelelor. Iar în aceşti timpi de tăcere şi moarte, chiar Burris redevenea un străin. Mutilările, pe care aproape încetase să le mai vadă în cursul existenţei duse alături de el, îi săreau cu brutalitate în ochi.

— Vrei să bei ceva? îi propuse bărbatul.

— Cu plăcere. Te rog să comanzi ce doreşti, deoarece eu nu mă pricep.

Nu se vedea nici urmă de servitor, fie el om sau robot. Şi nimeni nu venea să se ocupe de convivii de la mesele din jur. Burris comandă soiurile de băuturi, aplecându-se deasupra grilajului aurit ce se găsea în apropierea braţului, cu o dezinvoltură care o subjugă pe Lona.

— Ai mai venit cumva pe aici? După cum te mişti, îmi dai impresia că ştii cum trebuie să procedezi.

— Da, am mai venit, o dată, recunoscu el. Au trecut ceva mai mult de zece ani. Dar nu e un loc ale cărui obiceiuri să le uiţi cu uşurinţă.

— Erai deja astronaut?

— Da, făcusem deja două curse. Eram în concediu. Voiam să dau gata o fată.

— Ah!

— Dar n-a fost să fie. Apoi, tipa s-a măritat cu altul. Au murit în timpul călătoriei de nuntă, când a explodat Marele Drum.

Mai mult de zece ani, gândi Lona. În acel timp, ea nu împlinise nici măcar şapte ani. Ideea că poate să fie atât de tânără, în comparaţie cu acest bărbat aşezat alături, cu privirile rătăcind peste mesele îndepărtate, o făcu să se retragă brusc în culcuşul cald al sufletului şi zâmbi fericită când comanda îşi făcu apariţia pe un mic platou antigravitaţional, plutind pe deasupra abisului întunecat de sub ei. Încercând să-şi mascheze tulburarea, realiză pentru prima oară şi se miră, cu candoarea unui copil, că toate aceste platouri de serviciu (şi numai Dumnezeu ştie cât erau de numeroase) nu se ciocneau niciodată între ele. Adevărat, ca să programezi câteva orbite navigabile, care să nu se încrucişeze, nu era, la urma-urmei, cine ştie ce lucru complicat.

I se pusese o cupă tăiată într-o piatră semipreţioasă, de culoare neagră, şlefuită, cam grea pentru mâna ei subţire, dar delicată la atingerea buzelor. O ridică automat, dar chiar înainte de a fi înghiţit prima gură din lichidul tremurător, se opri dându-şi seama de greşeală. Burris, cu paharul pe masă, aştepta

zâmbind.

Când zâmbeşte în felul ăsta are aerul unui pion sacrificat, îşi zise Lona furioasă, dar nu lăsă să-i scape spre exterior nici un semn al agitaţiei care o rodea. Nu spune nimic, dar se vede că este mânios pe mine. Îmi imaginez chiar şi ce gândeşte: că sunt o frigidă prostuţă şi lipsită de educaţie.

Apoi, realiză imediat că nu pe Burris era supărată, ci pe ea însăşi, şi asta o ajută să se liniştească. Se uită cu atenţie la cupa lui şi văzu că în interiorul lichidului înota ceva. Era un vas din cuarţ translucid, umplut cu lichid verde şi vâscos. O fiinţă minusculă, cu pielea violetă, plutea liniştită, lăsând în urmă-i o dâră vag strălucitoare.

— Nu cumva în băutura ta se găseşte ceva... în neregulă?

Pe astronaut îl pufni râsul.

— E vorba de o băutură specială, care mai păstrează încă denumirea ridicolă de Martini denebian. O specialitate a casei.

— Şi... chestia aia? Fiinţa?

— E un fel de mormoloc, ca să-i spun aşa. O creatură amfibiană de pe una din planetele sistemului Aldebaran.

— Şi... trebuie să o bei?

— Da. Vie.

— Vie! repetă Lona, cutremurându-se. De ce? E aşa de bună la gust?

— În realitate, râse iar Burris, n-are nici un gust. E un simplu element de decor. Falsitatea care înconjoară cercul şi revine la barbarie. Se înghite dintr-o dată.

— Dar e ceva viu! Cum poţi înghiţi o creatură vie?

— Ai mâncat vreodată scoici, Lona?

— Nu. Ce sunt scoicile?

— Moluşte. Pe vremuri, constituiau o delicatesă. Se mâncau direct din cochilii. Vii. Le stropeai cu suc de lămâie – cu acid citric, dacă preferi denumirea asta, le răsuceai bine între dinţii furculiţei şi le înghiţeai fără să le mesteci. Nu aveau... decât gustul mării. Îmi pare rău, Lona, dar se întâmplă şi aşa. Scoicile nu ştiau ce li se întâmplă. Nu încercau nici speranţă, nici teamă,

nici vise. Creatura din pahar, la fel.

— Dar să ucizi...

— Ucidem ca să mâncăm. Dacă ar fi existat o adevărată moralitate alimentară, ne-am fi hrănit, încă din zorii umanităţii, numai cu produse sintetice. – îi surâse cu blândeţe. – Iartă-mă! N-aş fi comandat această băutură dacă aş fi ştiut că nu-ţi face plăcere. Vrei să cer să mi se aducă alta?

— Nu. Îmi imaginez că dacă nu tu, o va bea altul, oricum. Nu voiam să spun ceea ce am spus. Numai că sunt puţin derutată, Minner. Te rog însă să nu mă iei în seamă.

— Le voi cere alta.

— Te rog mult... – Mângâie tentaculul de la mâna stângă a lui Burris. – Ştii de ce nu sunt de acord? Pentru că mi se pare că a înghiţi o fiinţă vie înseamnă să acţionezi asemenea unui zeu. Înţelegi? Aici şi acum tu eşti un fel de uriaş şi vei distruge peste câteva clipe o entitate care nu va şti niciodată din ce cauză a pierit. Exact ca şi cum...

Lăsă restul frazei neterminat.

— Asemenea extratereştrilor care se joacă cu bisturiele în carnea unui organism inferior, fără ca măcar să-şi dea osteneala să-i explice care le sunt motivele, nu-i aşa? Asemenea unor chirurgi care se dedau unor experienţe noi şi complexe, acţionând asupra ovarelor unei tinere, fără să se îngrijoreze de consecinţele psihologice ulterioare ale intervenţiei lor? Dar, Dumnezeule mare, Lona, trebuie să încetezi să te întorci cu atâta încrâncenare spre aceste secvenţe ale vieţii tale... Trebuie să încetezi cu această obsesie permanentă!

Femeia oftă abia perceptibil şi plecă fruntea.

— Şi pentru mine ce ai comandat?

— Un aperitiv provenind de pe una din lumile centauriene. Se numeşte ganda şi are gust dulce. E un alcool uşor şi sunt convins că-ţi va face plăcere. În sănătatea ta!

— În sănătatea ta!

Ciocniră. Lichidul îi provoca înţepături aromate pe limbă. Avea o consistenţă puţin vâscoasă, ca uleiul, însă gustul delicat

se dovedea extrem de plăcut. O scutură un fior neaşteptat şi înghiţi grăbită de trei ori din conţinutul cupei. În timp ce Burris îşi lăsa pe masă paharul, observă că mica entitate dispăruse.

— Vrei să guşti puţin din aperitivul meu?

Simţi că i se întoarce stomacul pe dos, dar se strădui să rămână calmă.

— Nu, mulţumesc.

— În regulă, cred că putem comanda cina. O să poţi să-mi scuzi neîndemânarea?

Chiar în mijlocul mesei se aflau două cuburi de culoare verde închisă, cu latura de vreo 12 centimetri, puse faţă în faţă. Până atunci, Lona considerase că au o funcţie strict decorativă, dar când bărbatul împinse unul către ea pricepu că acesta trebuie să fi fost meniul. Îl apucă între degete şi cubul se ilumină: litere mărunte apărură pe suprafaţa netedă. Curioasă, îl răsturnă pe toate feţele: o mulţime de denumiri ciudate de antreuri, ciorbe, sosuri, deserturi pâlpâiau, invitând-o să aleagă.

Ridică din umeri, nehotărâtă: nu recunoştea nimic de pe lista de bucate.

— Spune-mi cam ce ar trebui să comand, Minner. Până acum nu am mâncat decât lucruri obişnuite. Ceea ce e aici pare atât de bizar încât, zău, habar n-am la ce să mă opresc!

— Ai vrea să-ţi stabilesc eu meniul?

— Da, mi-ar face plăcere, însă e clar că nu au nici unul dintre felurile care mi-ar place cu adevărat. Un biftek din proteine, tăiat în bucăţele, de exemplu, cu un pahar de lapte alături.

— Lasă-l încolo de biftek! Gustă, mai bine, unul din alimentele exotice.

— Mi se pare o chestie ridicolă: eu făcând pe gastronomul!

— Dar nu e nevoie să te prefaci. Mănâncă şi simte-te bine, pur şi simplu. Biftek din proteine găseşti în tot universul!

Calmul impersonal ce-l stăpânea pe Burris era contagios, deşi nu complet. Aşa că îl lăsă să comande pentru amândoi, simţindu-se mândră de mulţimea de lucruri pe care le cunoştea

Minner. Adevărat, să ştii să compui o masă somptuoasă într-un asemenea restaurant nu era mare lucru, dar el ştia atât de multe lucruri pe lângă asta! Era cu adevărat impresionată. „Dacă ne-am fi putut cunoaşte înainte ca ei să...„

Se grăbi să alunge gândul, deoarece i se părea de neimaginat posibilitatea să-l fi întâlnit pe Minner în perioade în care mai era încă deplin stăpân pe psihicul său. Trebuie că pe atunci era mult prea ocupat să flirteze cu femei de tipul acelei pâlnii bătrâne, ca Eliza. Era vizibil că aceasta voia din nou să îl acapareze, dar nu realiza că acest lucru era imposibil acum. Imposibil! se încrâncenă Lona. Acum... acum e numai al meu! Mi-au azvârlit o creatură sfărâmată, aşa cum arunci un os câinelui de care vrei să scapi, iar eu l-am ajutat să-şi revină. Eu! Nimeni nu va putea să mi-l smulgă!

— Vrei încă o porţie din specialitatea casei? se interesă gentil Burris.

— E bună, dar... adevărul e că m-am cam săturat.

— Hai-hai! Un mic efort nu înseamnă că...

— Ar fi o risipă inutilă.

— Ar trebui să ştii că, aici, termenul de risipă nu există. De altfel, dacă asta te linişteşte, nu noi suntem cei care achităm nota de plată. Hai, mai serveşte puţin...

Alte platouri prinseră să sosească. Fiecare fel era o specialitate din vreo lume îndepărtată, fie cu adevărat importată, fie reprodusă local, cu cea mai mare fidelitate. O mulţime nenumărată de farfurii, de salatiere, de cupe graţioase, toate pline de mâncăruri exotice. Burris i le arătă pe rând, pronunţându-le distinct numele şi străduindu-se să-i explice din ce erau alcătuite, dar Lona avea impresia că îi plezneşte capul şi, deşi se chinuia să fie atentă, nu pricepea mare lucru din ceea ce auzea. Ce putea să fie, de exemplu, această carne albă, fragedă, fulgoasă sau aceste fructe cărnoase, unse cu miere, de pe platoul din stânga? Această fiertură de carne, foarte gălbuie, pudrată cu brânză aromată dată pe răzătoare?

Se strâmbă, neajutorată: felurile de mâncare de pe Terra

erau deja imposibil de multe, dar să trebuiască să alegi dintre specialităţile provenind din întreaga galaxie... numai această idee şi îi era de ajuns să-i taie pofta de mâncare.

Din ce în ce mai tulburată, femeia abia se atingea de ce avea în faţă. O bucăţică de ici, o înghiţitură de dincolo... Întorcea mereu capul către pahar, aşteptându-se să vadă, pe neaşteptate, o vieţuitoare minusculă navigând pe întinderea calmă a lichidului. Se săturase cu mult timp înainte ca stomacul să-i dea vreun semn în acest sens. Li se serviseră două vinuri diferite. Când Burris le amestecă în pahare, îşi schimbară culoarea, turcoazul şi rubinul topindu-se într-o neaşteptată nuanţă opalină.

— Reacţie catalitică, lăsă să-i scape Burris. Ne găsim într-un loc în care se ţine cont nu numai de savoare, ci şi de aparenţa estetică. Poftim...

Dar Lona nu se simţi în stare să înghită nici măcar un strop. Nu cumva stelele se hotărâseră să-şi dea în petec şi să pornească valsul macabru al aiurelii? Era conştientă de murmurul, din ce în ce mai acut, al conversaţiilor din jur. De mai bine de o oră se purta de parcă ea şi Burris fuseseră complet izolaţi de restul lumii, în interiorul unei oaze, dar prezenţa celorlalţi convivi sfârşise prin a se face simţită. Îi priveau şi schimbau între ei păreri. Se deplasau de la o platformă la alta pe platformele antigravifice. Discutau: aţi văzut? Ce credeţi? Cât sunt de drăguţi! Cât sunt de ciudaţi! Cât sunt de groteşti!

— Hai să plecăm de aici, Minner!

— Dar nu am ajuns nici măcar la desert!

— Ştiu, dar cu atât mai rău.

— Nu vrei un strop din lichiorul ăsta importat din constelaţia Procyon? Sau o cafea galactică?

— Nu, Minner, mulţumesc.

Pupilele verticale ale bărbatului se deschiseseră larg şi Lona îşi dădu seama că o anumită expresie, un anume rictus de pe faţa sa îl iritase profund. Nu putea să facă însă nimic: greaţa urca nestăvilită încă şi singura speranţă era ca el să-şi dea

seama de situaţie. Poate că o să-şi dea seama acasă.

— În regulă, oftă Minner abia simţit. Mergem, dacă insişti. O să luăm desertul altă dată.

— Îmi pare extrem de rău, se bâlbâi ea. Nu voiam să stric petrecerea, dar, ştii, restaurantul ăsta... Sincer, nu mă simt bine într-un loc ca ăsta. Mă sperie prin grandoare, prin lux... Toate aceste alimente ciudate, toţi aceşti ochi aţintiţi asupra noastră... Nu-i aşa că ne privesc chiar şi în clipa asta? Aş dori să urc în camera mea! Acolo, cred că m-aş simţi ceva mai bine...

Burris chemă un disc zburător, fără să răspundă nimic. Strânsoarea intimă, aproape umană, a scoicii fotoliului femeii se destinse. O cuprinse o senzaţie amară de părăsire şi, când se ridică, abia reuşi să-şi menţină echilibrul. Avea impresia că, la primul pas pe care urma să-l facă, avea să se prăbuşească. În mod curios, în vreme ce încă ezita, privirile sale înregistrau imaginile din jur numai în planul îndepărtat: o femeie grasă, acoperită cu bijuterii, generos dotată cu o guşă dublă; o tânără cu pielea aurie, îmbrăcată numai într-un furou transparent, nu cu mult mai în vârstă decât ea, dar cu mult mai multă stăpânire de sine; grădina cu arboret rămuros ce se găsea cu două etaje mai jos; ghirlandele de lumină vie suspendate în vidul congelat; o tavă plutind pe deasupra, cu trei stacane în care tremura un misterios lichid întunecos...

Lona strânse pleoapele, gata să cadă. Burris o prinse în ultima clipă şi o conduse cu fermitate către discul ce o aştepta cuminte la câţiva paşi. Gestul său avea atâta dexteritate şi gentileţe. Încât pentru un observator curios, pândind de la vreo masă învecinată, ar fi părut curată galanterie. În timp ce platforma străbătea golul dintre masa rezervată şi ieşire, Lona se străduia să privească drept înainte şi să nu-şi trădeze prin vreun gest starea de ameţeală, în ciuda roşeţii care îi cuprinsese obrajii şi a transpiraţiei ce-i îmbrobonase fruntea. Avea din ce în ce mai mult impresia că, undeva în adâncurile stomacului, creaturi stranii înviaseră şi înotau nepăsătoare prin sucurile sale gastrice.

Trecură amândoi, cât putură de rigizi, printre batantele de

cristal, pătrunseră în holul pustiu şi se urcară pe una din platformele ascensionale, care îi conduse, tăcută, la reşedinţă. Îl zăriră pe Aoudad care se grăbi să se ascundă din umbra culoarului la adăpostul unei coloane imense. Apoi, neplăcerile reîntoarcerii se încheiară în clipa în care degetul lui Burris activă comanda uşii automate a apartamentului.

— Ce nu merge. Lona?

— Nu reuşesc să-mi dau seama, se tângui femeia. Oricum, sunt mulţumită că nu mă mai aflu acolo. Aici este atâta linişte! Ai încuiat uşa?

— Bineînţeles. Pot să te mai ajut cu ceva?

— Aş vrea să mă odihnesc. Şi, dacă se poate, să rămân singură câteva minute.

Burris dădu din cap înţelegător, o conduse în camera ei, o ajută să se întindă pe patul cu formă circulară şi ieşi.

Iuţeala cu care îşi reveni din starea de mahmureală o ului pe Lona. Îşi aminti că nu mai departe de clipa în care părăsise restaurantul avusese impresia că însuşi cerul se transformase într-un ochi uriaş care o şfichiuia cu privirea.

Într-un târziu, după ce constată cu satisfacţie că-şi regăsise echilibrul, se ridică de pe pat şi se îndreptă către camera de baie, cu intenţia de a lăsa sub jetul energizant şi ultimele fărâme ale stării negative care o dominase anterior. De îndată ce porni vibratorul, veşmintele elegante se evaporară şi deveni din nou fetişcana fragilă şi subţire dinainte. În întregime goală, lăsă spotul de energie să-i maseze corpul, după care se pregăti de culcare. Aprinse o lumină slabă, le dezactivă pe celelalte şi se strecură între cearşafuri. În atingere cu pielea, i se păreau proaspete şi mătăsoase. Pe noptieră, un tablou de comandă îţi dădea posibilitatea să-i imprimi patului tot felul de mişcări pregătitoare pentru starea de somn. Puteai, de asemenea, să-i modifici forma, dimensiunile sau înălţimea faţă de sol. Nu se atinse însă de el. Apropiindu-şi gura de interfonul instalat în tetieră, murmură leneş:

— Vrei să vii pentru câteva clipe, Minner?

Apăru aproape imediat, de parcă ar fi pândit chemarea din spatele uşii, încă îmbrăcat în costumul de gală, cu capa şi celelalte accesorii atârnând în fire, abia descheiate. Nervurile evazate şi străvezii ale pelerinei, asemănătoare unor coaste false, erau atât de neaşteptate ca formă, încât aproape că eclipsau acel lucru încă şi mai neaşteptat, care era corpul său.

Cina fusese o catastrofă, îşi spuse Lona înghiţind în sec. O catastrofă, repetă, deoarece, în ceea ce o privea, strălucitorul salon galactic reprezentase nici mai mult nici mai puţin decât o cameră de tortură. Dar poate că nu fusese pierdut totul, până la urmă: o noapte întreagă aştepta răbdătoare înaintea ei.

— Strânge-mă puternic în braţe, îl imploră ea, cu o voce abia stăpânită. Cât poţi fi de puternic! Ameţeala... nu mi-a trecut de tot.

Burris înaintă tăcut în penumbra aţâţătoare. În clipa când se aşează pe marginea patului, lângă trupul ce palpita nervos, femeia se ridică în şezut, lăsând cearşaful să alunece la vale, peste sâni. Bărbatul înghiţi un strop de salivă amară şi încercă, stângaci, să o cuprindă în braţe, dar nervurile rigide ale pelerinei se opuseră, împiedicând contactul.

— Cred că ar fi mai bine să mă descotorosesc de hainele astea ridicole.

— Vibratorul e alături, dragule.

— Vrei să aprind lumina?

— Nu, nu, te rog.

Nu îl părăsi din ochi nici atunci când se instală sub energojet şi acţionă comanda de pornire. Aparatul era astfel conceput, încât să dizolve tot ceea ce constituia material aderent la piele, iar un veşmânt aerosol constituia, în mod evident, primul lucru asupra căruia acţiona: hainele baroce de pe Burris se făcură nevăzute.

Lona nu îl mai văzuse încă dezbrăcat. De aceea, se pregăti temeinic pentru cea dintâi confruntare: strânse din dinţi cu stoicism şi, gata să accepte orice revelaţie catastrofală, îl examină cu mult curaj, în vreme ce se întorcea către ea.

Descoperi că amândoi aveau maxilarele încleştate, pentru că, în realitate, avea loc un dublu examen: o să suporte ea şocul nudităţii lui Burris? dar el, o să suporte şocul reacţiei femeii?

De multă vreme tânjea şi se temea de clipa asta. Acum însă, când momentul adevărului sosise, constată cu o surprindere mereu crescândă că nu era ceva chiar atât de cumplit pe cât crezuse. Minner se dovedea mult mai puţin înspăimântător decât se temuse.

Bineînţeles că existau o mulţime de anomalii: toată pielea, nu numai cea a feţei şi a mâinilor, avea un luciu ireal, ca un înveliş perfect, lipsii de zgârieturi. Era complet spelb. Nu avea nici sfârcuri, nici buric – dar de toate acestea Lona nu-şi dădu seama decât încetul cu încetul, căutând motivul principal pentru care i se părea că e anormal.

Braţele şi picioarele îi erau legate de trunchi într-un mod straniu şi nu păreau a fi aşezate chiar pe locul lor normal. Toracele era prea lat în raport cu mărimea pulpelor, iar genunchilor nu li se zăreau protuberanţele rotulelor. Când se mişca, muşchii ondulau sub piele ca nişte flinte vii, independente de el.

Cu toate astea, Lona realiză că era vorba numai de amănunte secundare, şi nu de adevărate diformităţi: nu se zăreau nici cicatrice hidoase, nici membre suplimentare, nici ochi şi nici guri fără scop. Adevăratele transformări pe care le suferise erau cele interioare şi cele înscrise pe chip. Iar detaliul care o preocupa cel mai mult ţinea de supremul banal: în ciuda oricărei temeri, organul virilităţii sale masculine părea normal. Cel puţin, la prima vedere.

Burris înaintă încet către pat, iar femeia întinse un braţ în direcţia sa. Câteva secunde mai târziu, se strângeau în braţe, cu un fel de teamă. Suprafaţa dermei sale era neobişnuită la pipăit, dar nu dezagreabilă. Se mişcă timid, ca să nu mă sperie, realiză Lona şi îl strânse şi mai tare la piept. Strânse pleoapele, străduindu-se să nu-i vadă chipul deformat, în aceste clipe deosebite. Nervii îi erau atât de surescitaţi, încât avea impresia

că până şi slaba strălucire a veiozei o deranja. Întinse mână către ea, în timp ce buzele li se întâlniră la jumătatea drumului.

Nu fusese o fată sărutată prea des, dar niciodată nu o sărutase cineva în acest fel. Cei care îi remodelaseră buzele lui Minner, în îndepărtata lor lume, nu le conturaseră în scopul de a oferi sărutări şi această suprapunere stângace de buze nu avea nimic din senzualitatea actului în sine. Nu putea să afirme însă nici faptul că era neplăcut. În sfârşit, Lona simţi, înfiorându-se, atingerea mâinilor lui Burris pe carnea sa – mâini cu şase degete. Pielea avea un miros greu de definit într-un singur cuvânt: o nuanţă dulce şi piperată în acelaşi timp. Apoi veioza se stinse şi întunericul se prăbuşi peste ei.

În adâncurile corpului femeii, un arc prindea să se destindă... să se destindă din ce în ce mai mult. Un arc comprimat timp de şaptesprezece ani... şi care, deodată, se destindea vertiginos. Îşi desprinse buzele de cele ale lui Burris. Gura i se întredeschise fără voie şi muşchii gâtului i se contractară într-un geamăt puternic. O imagine arzătoare, ca un fier încins, îi străbătu creierul: aceea a propriului trup anesteziat, zăcând pe masa de operaţie, gata să fie penetrat de sondele oamenilor în halate albe.

Se agăţă cu disperare de Minner. În sfârşit.

În sfârşit!

Nu avea să-i facă niciodată copii. O presimţea undeva, în ungherele sfâşiate ale inocenţei, dar nici măcar asta nu reuşea să o tulbure.

— Lona, murmură el cu o voce surdă şi joasă. Faţa îi stătea apăsată de umărul femeii. Lona, Lona...

Totul fu asemenea unei orbitoare explozii solare. Lona îi mângâie spatele cu vârful degetelor şi, chiar înainte să o pătrundă, realiză că avea pielea perfect uscată şi că nu transpirase prin nici un por. Apoi, geamătul strepezit îi urcă de la sine spre buze, o durere violentă şi de neînţeles, combinată cu o bucurie convulsivă i se încolăci în vintre, în timp ce asculta cu uluire strigătele de plăcere sălbatică ce-i ieşeau cu frenezie din

gât lui Minner.

După noi, Dumnezeul sălbatic...

Trăiau într-un timp post-apocaliptic. Destinul tragic al umanităţii, atât de des trâmbiţat de falşi profeţi, nu se întâmplase să sosească. Îi preziseră răul. O iarnă a revoltei universale. O vârstă a securii, a săbiei, a furtunii şi a lupului, animalul ce prevestea haosul final. Prorocirile se dovediseră însă false: scuturile nu se spărseseră, iar beznele nu reuşiseră să coboare. Cum de se petrecuse minunea supravieţuirii, în ciuda blestemului? Şi din ce cauză? Duncan Chalk, unul dintre principalii beneficiari ai „noii vârste”, îşi punea şi el, câteodată, această întrebare amuzantă.

Spadele se transformaseră în fier de plug. Foametea fusese abolită, iar demografia, în fine, stăpânită. Omul încetase să mai polueze zilnic mediul înconjurător. Cerul devenise aproape curat. Râurile, la fel. Puteai să găseşti oriunde lacuri cristaline de azur şi parcuri verzi. Evident că nu era ca pe vremea vârstei de aur. Mai dăinuiau încă bolile şi crimele, chiar foamea îşi arăta colţii uneori, dar numai în locuri uitate şi puţin cunoscute ale lumii. Pentru zdrobitoarea majoritate a oamenilor, aceasta era epoca prosperităţii.

Comunicaţiile se realizau instantaneu de la un capăt la altul al planetei. Transporturile se efectuau mai rapid şi cu o siguranţă mereu sporită. Spolierea se mutase în exterior: planetelor nelocuite ale sistemului li se jefuiau sistematic rezervele minerale, metalifere şi chiar gazoase. Vise străvechi deveniseră realitate: navele cosmice ajunseseră pe stelele cele mai apropiate. Pământul se transformase într-o grădină înfloritoare. Ideologiile care promovau supunerea şi sărăcia apuseseră de mult în faţa avalanşei bunăstării.

Şi, totuşi, abundenţa este o noţiune cumplit de relativă. Pentru că, în toate timpurile, persistaseră nevoi stringente, dorinţe nemărturisite şi motivaţii materiale solide. Niciodată salariile mari nu au reuşit să compenseze foametea care a cocârjat mii de burţi. Fiecare epocă îşi naşte distracţiile ei specifice.

Iar Chalk se întâmplase să fie unul dintre artizanii noilor forme de distracţie ale epocii sale. Imperiul pe care îl stăpânea cu o mână de fier se întindea peste aproape jumătate din lumile locuite ale sistemului solar, aducându-i bogăţia, puterea, satisfacţia şi celebritatea în măsura în care şi-o mai dorea. În mod indirect, i-a permis să-şi satisfacă din plin pulsiunile create în interiorul realităţii sale fizice şi psihologice, care l-ar fi distrus dacă ar fi trăit în alt secol. Acum, era însă în măsură să facă tot ceea ce se dovedea necesar pentru a-şi îndeplini chiar şi dorinţele cele mai ascunse. Avea nevoie, de exemplu, să mănânce foarte des şi nu numai carne şi legume. Aşa se născuse salonul galactic şi straniile sale reţete culinare.

Bine instalat în centrul regatului său imaginar, Chalk urmărea cu maximă atenţie faptele şi gesturile cuplului de îndrăgostiţi. În clipa de faţă se aflau în drum spre Antarctica. După deja celebra noapte de amor, Aoudad şi Nikolaides îi transmiteau cu regularitate şi cu multe detalii picante rapoartele lor. Deşi Chalk nu avea în mod strict nevoie de vorbăria lor. De mai multă vreme, realizase un contact deosebit cu cele două epave, iar ele îi furnizau informaţii într-o manieră cu totul aparte.

În clipa de faţă nu recepţiona decât efluvii de fericire. Fără nici un interes special. Dar Chalk era o vulpe bătrână, care ştia să-şi joace cu răbdare atuurile. E adevărat că îi atrăsese unul către celălalt o simpatie reciprocă, dar când s-a dovedit simpatia a fi baza unei iubiri nemuritoare? Se gândea la acest aspect şi zâmbea. Era gata să parieze pe o sumă exorbitantă că avea dreptate. În mod sigur, sentimentele li se vor schimba. Şi, din această răsturnare de situaţie, Duncan Chalk avea să-şi scoată micul său profit, dacă se poate spune aşa. Micul său mare profit.

Telefonul tresări pe birou. La capătul celălalt se găsea Aoudad.

— O să ajungem curând, domnule. Apoi, îi conduc la hotel, conform planului.

— Perfect, perfect. Ai grijă să aibă tot ce le trebuie.

— Desigur.

— Ai grijă însă şi nu sta prea mult timp cu ei. Îşi doresc singurătatea mai mult ca orice şi nu vor să aibă pe cineva în preajmă mai mult decât e necesar. M-ai înţeles bine, Aoudad?

— În regulă, vor avea la dispoziţie întreg Polul numai pentru ei doi.

Chalk surâse. Această călătorie putea să fie un adevărat vis de îndrăgostiţi. În secolul rafinat în care trăiau, era suficient să găseşti cheia potrivită pentru a putea deschide toate uşile plăcerii. Iar Burris şi Lona, neştiutori ca doi adolescenţi, urmau să i se ofere cu inimile tremurând de bucurie.

La urma-urmei, apocalipsul putea să mai aştepte niţel, nu?

Şi vom fugi mereu către Sud

— Nu înţeleg de ce este vară aici, zise Lona. Când am plecat era în plină iarnă.

— E iarnă în emisfera nordică, suspină Burris. Acum însă ne aflăm deasupra ecuatorului. Atât de jos, pe cât posibil. Aici, anotimpurile s-au inversat. Când noi ne găsim în iarnă, ei sunt în plină vară. Or, acum, ei se află în vară.

— Dar din ce cauză?

— Din cauza înclinării planetei la axa sa. Ea se învârte în jurul soarelui şi o parte a globului, cea dinspre astru, se încălzeşte, cealaltă nu. Dacă aş avea un mapamond, ţi-aş arăta şi practic.

— Dar dacă ne aflăm în vară, cum se face că e atâta

gheaţă în jur?

Vocea subţire şi plângăreaţă a Lonei îl enerva pe Burris încă şi mai mult decât întrebările pe care le spunea. Se răsuci brusc pe călcâie. Un spasm incontrolabil îi contractă diafragma atunci când organe misterioase îi picurară în sânge sucurile acide ale mâniei.

— Dar, Dumnezeule mare, tu n-ai fost niciodată la vreo şcoală pe Pământul ăsta?! exclamă cu o furie din ce în ce mai puternică.

Lona se îndepărtă de el şi se făcu mică de tot.

— Minner, te rog să nu mai strigi aşa la mine! Te rog...

— Spune, şcoala nu te-a învăţat chiar nimic?

— Am abandonat şcoala pentru că eram o elevă slabă.

— Şi acum vrei să faci din mine profesorul tău, nu?

— Nu te forţează nimeni, răspunse ea cu seninătate. Nu eşti obligat să faci nimic dacă nu-ţi face plăcere.

Burris îi văzu sclipirile neaşteptate din ochi şi trecu în defensivă.

— Îmi pare rău. Nu voiam să strig la tine.

— Şi, totuşi, exact asta ai făcut.

— Pentru că mi-am pierdut răbdarea. Toate întrebările alea...

— Toate întrebările alea idioate... Asta ai vrut să spui, nu?

— Hai-hai, s-o lăsăm baltă. Îmi pare rău că m-am enervat. Nu am prea dormit noaptea trecută şi sunt cu nervii la pământ. Mergem să facem o plimbare şi o să-ţi explic mecanismul anotimpurilor.

— Mă doare-n cot de anotimpuri, Minner.

— În regulă, să le lăsăm la o parte. Dar să ieşim la o plimbare. O să ne calmeze.

— Crezi că, în ce mă priveşte, am dormit mai mult azi-noapte?

Burris îşi zise că acesta era momentul de pace şi surâse.

— Sincer? Nu, nu cred.

— Şi, totuşi, m-ai văzut pe mine plângându-mă? Strigând?

— Ai dreptate, întotdeauna ai dreptate. În regulă, să o lăsăm baltă, cum ţi-am mai spus şi să mergem la o plimbare, ca să ne mai destindem. De acord?

— De acord, făcu ea botoasă. O plimbare de vară.

— Exact. O plimbare de vară.

Îşi îmbrăcară combinezoanele termice, cagulele şi mănuşile. Temperatura era acceptabilă, dacă ţineai cont de poziţionarea geografică a regiunii: câteva grade deasupra lui zero. Un val de căldură staţiona deasupra Antarcticii. Hotelul polar al lui Chalk, situat la câţiva zeci de kilometri „nord” de pol, se găsea faţă în faţă cu bariera munţilor Ross. Era un mare dom geodezic, suficient de masiv pentru a suporta rigorile nopţii polare, dar şi suficient de uşor pentru a fi suportat de structura specifică a solului Antarcticii.

Ca să ieşi din el şi să pătrunzi în lumea gheţii de afară, trebuia să străbaţi un sas. Domul era înconjurat de o centură lipsită de ornamente, de culoare maro, lată de trei metri, dincolo de care se întindea câmpia albă. Acest inel era pe post de izolator. Imediat ce Burris şi Lona ieşiră în aerul rece, un individ înalt se repezi către ei, cu un zâmbet larg ce-i punea în evidenţă dinţii albi şi puternici.

— Nu doriţi să daţi o raită cu sania mea cu motor, dragilor? Într-un sfert de oră veţi fi la pol şi veţi putea vizita locul de campare al lui Amundsen şi muzeul Scott. Asta dacă nu preferaţi să aruncaţi o privire asupra gheţurilor din partea opusă. Nu rămâne decât să vă hotărâţi şi...

— Nu.

— Înţeleg. De-abia aţi sosit, e prima voastră zi pe aici şi aveţi chef numai să vă dezmorţiţi picioarele. Vă înţeleg foarte bine. Ei bine, sigur, dezmorţiţi-vă cât de mult doriţi picioarele şi când consideraţi că sunteţi gata de o plimbare ceva mai lungă...

— Ne dai voie să trecem?

Ghidul îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Burris, după care se îndepărtă cu paşi mărunţi. Lona înghiţi în sec, îşi strecură braţul pe sub cel al partenerului şi îl îndemnă la drum. După

câteva clipe, mânat de o presimţire, astronautul răsuci capul către înapoi şi văzu pe cineva ieşind din dom şi făcându-i semn ghidului să se apropie. Îl recunoscu pe Aoudad. O discuţie aprinsă se porni între cei doi.

— Cât poate să fie de frumos, Dumnezeule! se entuziasmă Lona, care nu văzuse nimic din ceea ce se petrecuse în urmă.

— Da, e frumos, încercă să se adune bărbatul. Dar e o frumuseţe sterilă. Ultima frontieră. E un teritoriu aproape virgin, dacă nu luăm în considerare cele câteva muzee risipite ici şi colo.

— Şi cele câteva hoteluri.

— Acesta este singurul: Minner îl arătă cu braţul. Chalk posedă monopolul.

Era, într-adevăr, superb: în adâncul azuriu al cerului, soarele îşi vălurea roata strălucitoare dar minusculă. Aici, la doi paşi de pol, ziua de vară părea fără sfârşit. Încă două luni de luminozitate neîntreruptă, înaintea lungului salt în obscuritate. Platoul de gheaţă împrăştia jerbe de sclipiri tăioase. Totul era neted – o suprafaţă de vreo mie cinci sute de metri adâncime, sub care odihneau striviţi munţi şi văi necunoscute. Gheaţa avea duritatea metalului sub tălpi. După aproape zece minute, hotelul se afla departe.

— Cam pe unde se găseşte Polul Sud? întrebă Lona, punându-şi palma la ochi.

— Drept în faţă. O să-l vizităm mai târziu.

— Şi în spate ce se află?

— Ţara Reginei Maud. Munţi care se întind până la Bariera Ross. Imaginează-ţi o imensă bucată de gheaţă, ceva mai groasă de 200 de metri, mai întinsă decât California. Aici şi-au stabilit taberele primii exploratori. Vom vizita şi Mica Americă.

— Cât este de neted! Reflexul razelor de soare. – Lona se aplecă şi luă o mână de zăpadă, pe care o împrăştie veselă în jur. – Ce mult aş vrea să văd pinguini! Minner, ţi se pare că pun prea multe întrebări? Că sunt pisăloagă?

— Trebuie să fiu sincer sau politicos? râse bărbatul.

— Am înţeles. Să mai mergem puţin, de acord?

Porniră. Să înaintezi pe o suprafaţă lunecoasă, iată un lucru deosebit de plăcut în ceea ce-l privea pe Minner. Gheaţa, care trosnea într-un mod aproape imperceptibil la fiecare pas pe care-l făcea, se preta admirabil la mişcările rotulelor sale modificate. În privinţa asta, trotuarele bituminate îi erau mult mai puţin agreabile. Şi bărbatul, care stătuse încordat şi suferise întreaga noapte, aprecia cum se cuvine schimbarea.

Îi părea sincer rău că fusese atât de arţăgos cu Lona, dar nervii îi cedaseră în faţa totalei ei ignoranţe. Nu ştia aproape nimic! În mare parte, intuise asta încă de la începutul legăturii lor, dar ceea ce nu ştiuse atunci fusese faptul că acea lipsă de cunoştinţe o să înceteze cu rapiditate să i se pară fermecătoare şi că o să devină exasperantă. Să se trezească după o noapte albă, măcinat de suferinţă, şi să fie nevoit să suporte acest val neîntrerupt de întrebări puerile...

Oftă şi o privi cu coada ochiului. Orice lucru avea întotdeauna şi părţi rele şi părţi bune. Trebuia să pună în balanţă şi cealaltă faţă, pe care nu îndrăznise încă să o scoată din amorţeala amintirii. Se trezise brusc, zvârcolindu-se, chiar la miezul nopţii. Se visase din nou pe Manipool şi, natural, începuse să strige. I se mai întâmplase şi altă dată, nu era pentru prima oară, dar niciodată nu se mai întâmplase să aibă pe cineva în apropiere, o prezenţă amicală şi tandră, gata să-l consoleze şi să-l sprijine. Adică, tocmai ceea ce făcuse Lona. În mod surprinzător, nu-i reproşase, bombănind, că-i stricase somnul, ci-l mângâiase şi-l liniştise, până când coşmarul i se risipise. Nu ştia cum s-o exprime, dar îi era teribil de recunoscător. Clătină din cap: era atât de afectuoasă, atât de drăgăstoasă. Şi atât de proastă...

— Ai mai văzut Antarctica din spaţiu?

— Adeseori.

— Şi cu ce ţi se pare că seamănă?

— Nu ştiu... Este exact ca pe hărţi. Mai mult sau mai puţin rotundă, cu un deget de gheaţă înfipt în coasta Americii de Sud. Şi e foarte albă. O să vezi când o să fim în drum spre Titan.

Înaintând cu precauţie, ca să nu alunece, Lona sfârşi prin a-şi găsi un adăpost convenabil sub braţul puternic al însoţitorului. Descoperi cu acest prilej cât de adaptabil era cotul lui Burris: acesta îl alungi, pur şi simplu, pentru ca ea să se simtă mai bine. Noul corp avea, totuşi, anumite calităţi.

— Într-o zi mă voi întoarce şi voi vedea totul – Polul, muzeele, pe exploratori, gheţarii... Numai că aş vrea să fac asta alături de copiii mei.

Burris înţepeni. Avu impresia neplăcută că o bucată de gheaţă îl aluneca pe gât.

— Care copii, Lona?

— Vor fi doi. Un băiat şi o fată. Cam peste 8 ani, îi voi putea aduce aici.

Pleoapele lui Minner tresăriră în spatele cagulei termice, fără a fi în stare să le controleze mişcarea.

— Lona, ar trebui să ştii că n-o să poţi avea copii cu mine, spuse el cu o voce surdă, străduindu-se să-şi domine clocotul sălbatic din piept. Doctorii au studiat cu atenţie acest caz. Organele mele interne sunt, pur şi simplu...

— Da, ştiu. Dar nu la copiii pe care i-am fi avut împreună mă gândeam eu mai înainte, Minner.

Îl mângâie pe braţ şi continuă, cu privirile înfipte în albul depărtărilor:

— Vorbeam despre copiii pe care îi am deja. Vocea îi devenise suavă. Aceia pe care mi i-au smuls din pântece. Mi-au promis că-mi vor da doi. Nu ţi-am mai spus?

Burris înghiţi în sec şi oftă abia simţit. Creştea în el un sentiment singular de uşurare şi mulţumire, înţelegând că ea nu se gândise nicidecum să-l abandoneze în favoarea unui bărbat aflat în deplinătatea integrităţii sale biologice, în acelaşi timp, intensitatea acestui sentiment îl surprinse: ce pretenţie ridicolă să-şi fi imaginat aşa, pur şi simplu, că vorbind despre copii ea se gândea la copiii pe care şi i-ar fi dorit de la el. Iar să-şi imagineze că ar putea să aibă copii de la o altă persoană era de-a dreptul bulversant.

Aproape că uitase faptul că femeia de lângă el avea deja o armată de copii.

— Nu, nu mi-ai spus. Dacă înţeleg eu bine, este vorba să-ţi restituie câţiva dintre ei, de care să ai tu singură grijă?

— Cam aşa ceva.

— Ce vrei să spui?

— Nu cred să se fi pus totul la punct, dar Chalk mi-a promis că se va aranja. Mi-a promis! Şi-a dat cuvântul de onoare. Şi ştiu că este un om îndeajuns de important ca s-o poată face. De altminteri, au atâţia copii încât pot foarte bine să-i dea doi şi mamei lor adevărate, dacă ea doreşte asta. Şi eu mi-o doresc. O doresc! Chalk mi-a spus că îmi va obţine doi, dacă... dacă...

Lăsă fraza în aer. Închise gura şi privi în altă parte. Ceva se schimbase în atitudinea ei, observă Burris.

— Dacă tu, ce?

— Nimic.

— Ai început o propoziţie.

— Voiam să spun numai că Chalk o să-mi obţină doi bebeluşi dacă doresc asta.

— Nu, nu asta te pregăteai să spui. Că vrei să-ţi recuperezi copiii e un fapt mai mult decât cunoscut. Ce i-ai promis însă, în schimb, lui Chalk?

Expresia de pe chipul femeii era aceea a unei vinovate, care-şi trăieşte din plin greşeala.

— Ce îmi ascunzi?

Ea clătină tăcută din cap şi când Burris încercă să-i ia mâna între palmele sale, se trase înapoi. Dar bărbatul nu-şi părăsi ideea. Stătea în faţa ei, înalt şi strivitor, încercând să-şi domine spiritul revoltat şi descoperind cu uluire că emoţia pe care o trăia, aproape fără voie, răscolea lucruri care dormitau şi care, o dată trezite, trepidau în el în mod ciudat.

— Ce i-ai promis? repetă răguşit, cu fantele ochilor îngustate ca nişte lame de cuţit.

— Îţi faci nervi degeaba, Minner. Uite, ţi-au apărut pe amândoi obrajii pete roşii şi violete.

— Ce promisiune i-ai făcut, Lona?

— Nimic. Crede-mă: nimic. Tot ce i-am spus... tot ceea ce am acceptat... a fost...

— A fost...

— Să mă port drăguţ cu tine, suflă ea cu voce stinsă. I-am promis că te voi face fericit. În schimb, el va interveni ca să-mi dea pe câţiva dintre pruncii mei să-i cresc. Ca o mamă adevărată. Am făcut rău, Minner?

Simţi aerul năvălindu-i ca o furtună în plămâni. Chalk pusese la cale toate astea? Cine o cumpărase pe Lona pentru ca să se ocupe de fiinţa sa? Chalk? Chalk?

— S-a întâmplat ceva, Minner?

Furtuna continua să urle în prăpăstiile din sufletul său. Planeta întreagă începuse să se balanseze în jurul axei, se ridica, se turtea, continentele ridicau ancora şi porneau, oarbe, către el.

— Nu mă mai privi aşa! îl imploră femeia, cu mâinile împreunate. Minner...

— Dacă Chalk nu ţi-ar fi promis că te va ajuta să-ţi recuperezi copiii, te-ai mai fi apropiat vreodată de mine? Ai mai fi avut curajul să mă atingi?

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

— Când te-am văzut în grădina clinicii, mi s-a făcut rău. Nu ştiam nici măcar cine eşti. Mi-am închipuit că scăpaseşi din vreun incendiu sau ceva asemănător. Şi, apoi, ne-am întâlnit. Întâmplător. Te iubesc, Minner! Te iubesc cu adevărat. Gândeşte-te numai la asta: niciodată Chalk nu m-ar fi putut obliga să te iubesc. Putea, în cel mai bun caz, să mă oblige să fiu drăguţă cu tine. Ceea ce a şi încercat. Dar a fi drăguţ nu înseamnă, automat, să şi iubeşti.

Burris îşi strânse pumnii până i se albiră încheieturile: se simţea de-a dreptul idiot, un bulgăre de pământ ar fi dat, probabil, dovadă de mai multă inteligenţă. O privea pe Lona cu gura căscată, încercând să treacă dincolo de masca tulburării pe care o afişa cu timiditate. Brusc, femeia se aplecă, adună un pumn de zăpadă, făcu din ea un bulgăre şi, fără vreun

avertisment, îl azvârli râzând în obrazul lui Minner.

— Nu mai face figura asta nenorocită! Haide, prinde-mă, dacă poţi! Prinde-mă!

O luă la fugă şi într-o clipă se îndepărtă suficient de mult ca să se simtă la adăpost de ameninţarea sa. Se opri, siluetă neagră pe orizontul imaculat, şi se apucă să rotunjească un alt bulgăre, pe care îl aruncă stângaci către el, de jos în sus, ca o fetiţă neîndemânatică. Proiectilul se sfărâmă la vreo zece metri în faţa bărbatului.

În sfârşit, astronautul se smulse din starea de uluială în care îl azvârlise Lona cu mărturisirea ei neaşteptată.

— Nu mă prinzi, nu mă prinzi! îi strigă ea cu voce ascuţită.

Burris îşi luă avânt. Alerga pentru prima oară de când se întorsese de pe Manipool. Lona fugea şi ea, agitându-şi braţele precum aripile unei mori de vânt, înţepând aerul îngheţat cu coatele-i subţiri şi ascuţite. Minner simţea cum o energie nouă, necunoscută, îi învăluia corpul. Gambele, care până atunci i se păruseră nişte aberaţii, cu articulaţiile lor multiple, se mişcau înainte şi înapoi, asemenea unor pistoane perfect sincronizate. Realiză o înaintare puternică şi rapidă, pe care ar fi invidiat-o orice atlet de performanţă. Sistemele interne funcţionau atât de bine, încât de-abia dacă-şi simţea inima bătând în coşul pieptului. Cu o mişcare imprevizibilă, îşi azvârli cagula pe spate, ca să poată gusta din plin şfichiuirea aerului peste obraji, peste ochi.

O prinse după câteva minute. Când se apropie de ea, Lona, la capătul puterilor şi sufocându-se de râs, se răsuci pe călcâie şi i se prăbuşi în braţe. Din cauza poverii neaşteptate, Minner se văzu nevoit să mai înainteze cinci paşi, dar nu reuşi să evite căderea. Se rostogoliră de mai multe ori, izbind zăpada cu mâinile înmănuşate. Cu un ultim efort, îi îndepărtă cagula şi îi frecă faţa cu o mână de zăpadă îngheţată. Pielea încălzită o făcu să se topească imediat şi şuviţele subţiri de apă i se scurseră, picătură după picătură, de-a lungul gâtului, se infiltrară în interiorul combinezonului, pătrunseră sub haine, strecurându-i

fiori de gheaţă de-a lungul sânilor şi al stomacului. Femeia scoase un ţipăt puternic, în care plăcerea se amesteca, în doze indecelabile, cu indignarea.

— Nu! Nu, Minner! Te rog, nu!

Dar bărbatul nu o luă în seamă şi reîncepu jocul, cu şi mai multă încăpăţânare, căutându-i noi puncte nevralgice. Văzând că nu-l poate înduplecа, Lona apucă şi ea o mână de zăpadă. Strâmbându-se de râs, îi vârî materia albă şi pufoasă pe după guler. Era atât de rece, încât Minner avu senzaţia unei arsuri. Se rostogoliră unul peste celălalt. Apoi, aproape inconştient, ea se trezi sub combinezonul său masiv. Strivind-o sub greutatea lui, bărbatul o ţintui pe pielea albă a continentului fără viaţă. Ochii lui păreau două nopţi fără stele şi clipa care se scurse până să se ridice i se păru Lonei cea mai lungă din viaţa sa.

Şi detestabila melancolie

În noaptea care urmă se trezi din nou urlând. De astă dată, femeia se aşteptase şi nu reuşise să adoarmă, numărând clipele în aşteptare. Întinsă alături de trupul străin, pândise încordată inevitabila sosire a demonilor care urmau să se înstăpânească peste coşmarurile bărbatului de lângă ea. Şi, între stările de reverie, memoria îi scotea din depozite neştiute impresii despre ziua care tocmai se încheiase.

O zi care se consumase în mod plăcut, dacă nu lua în considerare evenimentul stânjenitor al dimineţii. Regreta chiar şi acum, sub mantia protectoare a întunericului, că îi mărturisise faptul că Chalk fusese cel care o îndemnase să intre în contact cu el. Din fericire – şi la gândul acesta tresărea tulburată, încercând să-şi stăpânească tremurul degetelor –, păstrase secretă partea cea mai emoţionantă a poveştii: cum că ideea de a-i oferi un cactus venea de la Nikolaides şi că tot acesta îi

dictase formula bileţelului menit să îi deschidă uşa baricadată, dincolo de care Minner se izolase cu îndărătnicie.

Abia în clipa de faţă înţelegea, cu adevărat, efectul pe care o astfel de dezvăluire ar fi avut-o asupra lui Burris. Îşi strângea cu încrâncenare unghiile în podul palmei şi îşi blestema greşeala prostească de a-i fi dezvăluit promisiunea pe care Chalk i-o făcuse cu privire la copii. O tâmpenie bătătoare la ochi, – dar regretele, îşi dădea seama cu tristeţe, erau tardive, deoarece răul fusese deja făcut.

Oftă şi îşi întinse degetele către spatele aflat la câţiva centimetri de ea: bărbatul dormea calm. Înghiţi în sec şi se pregăti să-şi prelungească aşteptarea.

După acel episod supărător, totul se petrecuse corect: se distraseră bine şi se părea că incidentul fusese dat uitării. Mai întâi, bătaia bulgărilor de zăpadă. Apoi, plimbarea pe banchiză. Plimbarea pe banchiză... Îşi aminti de spaima care o cuprinsese atunci când realizase că hotelul nu se mai zărea. Că erau singuri, cu desăvârşire singuri, în mijlocul unei întinderi pustii, plate şi albe. Nici un copac, care să-şi arunce umbra pe spatele imaculat... un soare nemişcat, care făcea inutil simţul orientării în spaţiu... şi ideea că nu aveau nici măcar busolă asupra lor... Spaima că înaintaseră orbeşte prea mulţi kilometri, într-un peisaj înşelător. Îşi aminti de vocea gâtuită, pe care şi-o voia cât mai normală:

— Şi dacă ne-am întoarce? sugerase la un moment dat. (El clătinase din cap.) Sunt obosită, motivase. Aş vrea să ne întoarcem.

Bineînţeles că nu era atât de obosită pe cât lăsase să se înţeleagă, dar o înnebunea ideea că riscau să se rătăcească de tot. În fine, Burris acceptase, se întorseseră la 180° – asta susţinea el, cel puţin –, dar decorul continua să rămână acelaşi. La un moment dat, zăriseră ceva întunecat ce creştea straniu din adâncurile zăpezii. Când Minner, a cărui acuitate vizuală era cu totul remarcabilă, îi spusese că era vorba despre un pinguin mort, se cutremurase. Spaimă? Ce fel de spaimă?

Exact atunci, ca prin minune, hotelul îşi făcuse, solemn şi mut, reapariţia pe linia orizontului. Ce fel de spaimă? Dacă întreaga lume ce o înconjura era în întregime plată, din ce cauză îl pierduseră din vedere? Şi Burris îi explicase, încă o dată, dar pe un ton mult mai calm, că peisajul nu era cu adevărat plat, că era în aşa măsură sferic încât, aici mai mult ca oriunde, din cauza zăpezii şi a iluziilor ei optice, punctele obişnuite de reper se pierdeau în spatele orizontului. Adică ceea ce se întâmplase şi cu hotelul.

Acum însă, hotelul se găsea, din nou, cuminte la locul său, iar lor le era o foame de lup. Masa se dovedise excelentă şi nu făcuseră economie la bere. Aici nu se serveau cocteiluri verzi, în care înotau minuscule creaturi vii, ci bere, brânză şi carne, alimente care se pretau excelent organismului supus regimului dur al iernii eterne de afară.

După-amiază, făcuseră o excursie la bordul unei sănii cu motor. Merseseră mai întâi să vadă Polul Sud.

— Nimic interesant, declarase femeia. Seamănă până la identitate cu tot ceea ce am văzut până acum.

— Dar ce credeai? râsese Burris. Că vei da peste o prăjină, vărgată în toate culorile, înfiptă în zăpadă?

Îi simţise, o dată în plus, sarcasmul şi tăcuse. După aceste cuvinte usturătoare, remarcase că privirile bărbatului se întunecaseră din nou şi îşi spusese în gând că o făcuse fără intenţia de a-i provoca un rău. Trebuie că era comportamentul său natural, asta era tot. Poate că el însuşi se simţea rău – cu adevărat rău – dacă nu se putuse împiedica să folosească acest ton tranşant.

De fapt, zona efectivă a polului se distingea de deşertul alb care creştea în juru-i prin cele câteva construcţii ce se ridicau umile la câţiva metri de sol. Zona circulară de aproape 20 de metri în diametru, care forma unul din aşa-zisele „capete ale lumii”, era sacrosantă şi inviolabilă. Alături de ea îşi înălţa umerii cortul restaurat – sau reconstituit – al norvegianului Amundsen, care ajunsese la Polul Sud într-o sanie trasă de câini, cu un secol

sau două mai înainte. Un steag flutura deasupra pânzei cenuşii. Aruncaseră o privire în interior şi rămăseseră dezamăgiţi: nu se vedea nimic.

Ceva mai departe, se ridica o cabană scundă din trunchiuri.

— De ce e făcută din trunchiuri? îl întrebase mirată. Ştiam că în Antarctica nu cresc copaci.

Pentru prima oară reuşea să pună o întrebare subtilă şi Burris izbucnise în râs.

Construcţia fusese ridicată în memoria lui Robert Falcon Scott, care urmase traseul norvegianului şi murise pe drumul de întoarcere. Un muzeu destul de sărac, conţinând numai jurnalul exploratorului, saci de dormit şi obiecte de uz personal din acele timpuri îndepărtate şi a căror utilitate rămânea un mister pentru contemporanii Lonei. Citiseră împreună placa din marmură, bătută în ţinte de alamă pe peretele exterior al cabanei. Scott şi ai săi nu pieriseră aici, ci mult mai departe, în inima deşertului de gheaţă, prinşi fără scăpare în capcana oboselii, asaltaţi de uraganul de zăpadă spulberată, atunci când reuşiseră, în cele din urmă, să-şi regăsească baza.

Era o poveste trepidantă, pe care filmele o puseseră de nenumărate ori pe tapet. Muzeul nu constituia decât un element decorativ fără vreun suport moral, deoarece era o reconstituire „din auzite” a unei drame petrecută în singurătatea absolută a gheţurilor. De fapt, Lonei îi era niţel jenă să privească acele lucruri, care nu ar fi trebuit să fie înfăţişate ochilor indiferenţi ai turiştilor, veniţi la Pol să se bucure de atmosferă. Bănuia că acelaşi sentiment îl încerca şi Burris.

Singurul element impresionant în toată această escapadă era faptul că se găseau chiar la Polul Sud.

— Lumea se găseşte la nord în raport cu noi, în aceste clipe, îi atrăsese atenţia Burris. Ne aflăm în punctul cel mai de jos al ei. Toţi ceilalţi se află deasupra. Fii liniştită însă, nu o să cădem.

Remarca asta o făcuse să râdă. Şi, totuşi, nu-şi amintea să

fi încercat sentimentul că se găseşte într-o situaţie neobişnuită. Solul era orizontal pretutindeni în jur, nici nu urca, nici nu cobora. Încercase să-şi imagineze Pământul, aşa cum l-ar fi văzut cineva de la bordul unui feribot spaţial: un glob suspendat în cer şi, undeva foarte jos, mult mai mică decât o furnică, o Lona cu picioarele îndreptate spre centrul planetei şi cu capul către stele. Nu avea nici un sens.

Retras ceva mai într-o parte, acoperişul portocaliu al unui chioşc cu băuturi calde, atrăgea atenţia turiştilor printr-o reclamă luminoasă. Se aşezaseră la rând şi băuseră ciocolată fierbinte din ceşti de plastic transparent.

Nu acordaseră nici o atenţie bazei ştiinţifice subterane, ce se înălţa la câteva sute de metri de pol, cu toate că vizitele excursioniştilor erau încurajate, iar ghidul le atrăsese special atenţia asupra ei. Lona nu avea însă intenţia să pătrundă din nou într-un laborator, unde, în cel mai bun caz, puteau să întâlnească munţi de aparatură electronică şi savanţi bărboşi, care trăiau aici câte un an întreg, studiind magnetismul, meteorologia şi multe asemenea lucruri. Îi aruncase numai o privire rece lui Burris şi apoi ghidul îi ajutase să urce din nou la bordul saniei cu motor.

Se făcuse prea târziu pentru a ajunge la Biserica Ross, dar profitaseră de prilej şi rătăciseră mai bine de o oră pe întinderea netedă şi albă. La comanda astronautului, sania se îndreptase către nord-vest, spre un lanţ muntos care, de ce se apropiau de el, de aceea părea tot mai îndepărtat. Într-un târziu, se opriseră într-o zonă ciudată, caldă şi fără pic de zăpadă. Un sol maroniu, presărat cu alge roşii şi pietre dispărea sub un strat subţire de muşchi de un verde ce bătea în galben. La dorinţa Lonei, exprimată cu voce tare, de a vedea pinguini, ghidul îi răspunse morocănos că nu se aflau pe acolo în acea perioadă a anului, cu excepţia câtorva rătăciţi de grupuri.

— Sunt păsări antarctice. Rămân în apropierea coastei şi nu vin pe pământ decât la vremea ouatului.

— Dar e deja vară! Ar trebui să înceapă să cuibărească.

— Or s-o facă la iarnă. Ecloziunea ouălelor are loc în iunie

şi iulie, când noaptea e mai adâncă şi mai friguroasă decât oricând. Dacă ţineţi neapărat să-i vedeţi, trebuie să vă înscrieţi la o excursie în Ţara Adelie.

În timpul drumului de întoarcere, Burris păruse a fi într-o formă excelentă. O tachinase cu poftă şi se arătase entuziasmat de ideea ghidului, care îşi oprise sania în faţa unei bucăţi de gheaţă cât un stadion, netedă precum o oglindă, ca să-i lase să patineze câteva minute. Când ajunseseră însă în apropierea hotelului, Lona realizase că Minner avea o stare de spirit imposibilă. Era ca şi cum un apus fulgerător ar fi urmat unei zile plină de soare. Faţa i se întunecase complet, iar trăsăturile îngheţaseră într-o mască, pe care deja o cunoştea. Încetase să mai râdă şi să mai glumească, iar în clipa în care pătrunsese printre canaturile de cristal ar fi putut să jure că înaintea sa mergea o statuie de gheaţă.

— E ceva în neregulă, Minner?

— Cine ţi-a spus că e ceva în neregulă?

— Nu vrei să bei un pahar?

Barul era o încăpere de mari dimensiuni, cu pereţi lambrisaţi. Într-un colţ, arhitectul plasase chiar şi un cămin adevărat, pentru ca ambianţa de început de secol XX să fie cât mai veridică. La mesele masive din lemn de stejar, beau şi discutau în jur de vreo 20 de persoane. Numai perechi. Locul era, se pare, conceput aproape în exclusivitate pentru tineri căsătoriţi, dornici să-şi înceapă viaţa în doi în puritatea albă a Antarcticii. În plus, munţii Ţării Marie Byrd aveau reputaţia de a fi excelenţi pentru ski.

Dumnezeule, cum se răsuciseră toate capetele când ea şi Burris îşi făcuseră apariţia în uşa cioplită într-o esenţă răşinoasă! Lona se cutremură în beznă, reamintindu-şi. Întinse dosul palmei: bărbatul dormea. Şi, la fel de brusc, reveniseră pe vechile poziţii, într-un gest de... repulsie, cuvântul nu putea fi ocolit. Oricât şi-ar fi dorit! Un fel de: „Oh! Scuzaţi-ne... Nu am vrut să vă privim. Desigur că unui bărbat cu un cap ca al dumneavoastră nu-i place să fie privit. Am crezut, pur şi simplu, că prietenii noştri, familia

Smith, au venit să dea curs invitaţiei”.

— Ca un diavol la masa nunţii, murmurase Burris, înţepenind pe mocheta verde. Lona nu fusese prea sigură că a înţeles bine, dar se ferise să-i ceară să repete.

Un chelner-robot se apropiase să preia comanda. Pentru ea ceruse o bere, iar pentru el un rom. Merseseră printre scaune, străduindu-se să nu privească în jur, şi se aşezaseră la o masă în fundul încăperii. Fusese un moment penibil, ca o ridicare de măşti în teatrul antic: brusc, descoperiseră că stau, unul în faţa altuia, ca doi străini care nu au ce să-şi spună. Vorbeau, pentru că tăcerea ar fi fost prea grea, dar banalităţile debitate nu păreau ale lor, după cum nici vocile care ajungeau până la ei nu păreau să aibă un timbru normal – erau mai puternice şi mai ascuţite decât de obicei. Ceilalţi conversau despre proiecte de vacanţă, despre sport, despre multitudinea de excursii propuse de conducerea hotelului... Nimeni nu se apropia însă de ei şi nici măcar nu le arunca vreo privire.

Burris îşi ţinuse tot timpul umerii foarte cocoşaţi, iar Lona ştia că această poziţie îl făcea să se chinuie. Îşi golise paharul dintr-o sorbitură şi nu mai ceruse altul. Afară, dincolo de geamurile triple, soarele palid refuza cu încăpăţânare să se îndrepte spre apus.

— Ar fi drăguţ dacă am putea vedea un apus romantic, încercase Lona să-l scoată din starea lui morocănoasă. Gheaţa ar căpăta o nuanţă albastră şi aurie. Ca-n poveştile arctice. N-o să avem niciodată norocul ăsta, nu-i aşa?

Dar Burris se mulţumise numai să-i surâdă şi refuzase să dea un răspuns. Un val necunoscut de clienţi alunecau pe lângă ei, ocolindu-le, instinctiv, masa, într-o volută largă. Parcă erau nişte stânci ascuţite în mijlocul unui şuvoi înspumat. Pretutindeni în jur se strângeau mâini, se sărutau mâini şi obraji, se făceau prezentări. Se găseau într-un loc liber de convenienţe, în care o pereche putea să abordeze o alta fără a-i fi fost prezentată în prealabil, fiind sigură că se va bucura de o primire caldă.

Numai pe ei nu-i lua nimeni în seamă.

— Ştiu exact cine suntem, oftă femeia. Ne tratează ca pe nişte celebrităţi, ca pe nişte persoane prea importante ca să poată fi deranjate. Aşa că ne lasă în pace. Nu vor să-şi impună politeţea contactându-ne.

— Desigur. Asta trebuie să fie.

— În acest caz, de ce n-am face noi primii paşi? Să spargem gheaţa şi să le arătăm că nu suntem inaccesibili, ce zici?

— Nu. Rămânem pe locurile noastre.

Crezuse că ştia ce îl frământa. Trebuie că era convins că ceilalţi se ţineau de o parte pentru că era urât sau, în tot cazul, ciudat, altfel construit. Realiza cu acuitate faptul că nimeni nu îndrăznea să-l privească în ochi. Şi nu părea deloc uşor să conversezi întorcând mereu capul în cealaltă parte. Iată de ce nimeni nu se apropiase de masa lor. Asta să-l fi măcinat? Se simţea iar ruşinat de corpul său?

Lona avusese intuiţia fulgerătoare că nu era bine să-i pună întrebarea. Avea ea propria-i metodă pentru a pătrunde dincolo de coaja lucrurilor, fără s-o spargă.

Urcaseră în cameră puţin înainte de ora cinei. Apartamentul era o încăpere aparent rudimentară. Pereţii erau din bârne prost decojite, dar spaţiul avea o climatizare perfectă şi cuprindea tot confortul modern pe care şi l-ar fi putut dori.

Burris se lăsase să cadă pe un scaun, cufundat în muţenie. Apoi, după câteva clipe de nemişcare, se ridicase şi începuse să-şi examineze, cu mult interes, gambele, azvârlindu-le înainte şi înapoi. Avea un aer atât de întunecat, încât Lona îşi aminti că o trecuseră fiori reci de spaimă. Îi spusese cu timiditate, fără să-l privească:

— Minner, te rog să mă scuzi, ies pentru cinci minute.

— Unde te duci?

— Să întreb în legătură cu excursiile din programul de mâine.

O lăsase să plece. Cu o spaimă indescifrabilă în suflet, urmase linia curbă a culoarului care conducea către recepţie. La

jumătatea drumului îi atrăsese atenţia un grup de clienţi, adunaţi înaintea unui ecran uriaş. Se prezenta filmul naşterii unei aurore boreale: filamente prelungi de lumină verde, roşie, violetă, pe un fond cenuşiu. Era atât de straniu şi de şocant, încât ai fi crezut că asişti la o secvenţă dintr-un film al unui adevărat sfârşit al lumii.

Ajunsă la capătul holului, adunase un vraf de broşuri turistice, risipite pe una din măsuţe. Apoi revenise în salonul cu televizorul. Nu departe de ecran recunoscu o pereche, pe care o văzuse şi la bar, cu o jumătate de oră mai devreme. Femeia avea în jur de 20 de ani şi era blondă.

Meşe verzi de păr se întrepătrundeau cu şuviţele aurii, într-un efect suficient de spectaculos ca să-ţi atragă atenţia. Dar expresia chipului îi era neaşteptat de rece. Soţul – dacă îi era soţ – se apropia de 40 de ani. Era îmbrăcat într-o haină luxoasă şi purta pe unul din degetele mâinii stângi un inel cu ape în continuă schimbare, adus de pe una din planetele exterioare.

Fusese clipa marii încercări şi Lona îşi amintea cum o trecuseră toate apele la gândul că se putea întâmpla să facă un pas greşit. Se apropiase, crispată, de masa lor.

— Bună seara, se străduise ea să zâmbească. Mă numesc Lona Kelvin. Poate că m-aţi observat, împreună cu soţul, ceva mai înainte, la bar...

Se străduise să pună în voce toată graţia şi amabilitatea de care dispunea, deşi ştia cu precizie că, sub masca chipurilor forţat atente din faţa ei, se repeta cu insistenţă întrebarea: „ce dracu' vrea tipa asta de la noi?”.

Protocolul învinse până la urmă şi cei doi se recomandaseră, la rândul lor. Lona nu le reţinuse numele, dar asta nu avea nici o importanţă.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru îndrăzneală, mi-am zis însă că ar fi plăcut, fără îndoială, să cinăm în patru în seara asta. Sunt convinsă că Minner o să vă intereseze din multe puncte de vedere. A vizitat o mulţime de planete şi cunoaşte lucruri de care ceilalţi oameni habar n-au...

Se întrerupse la timp. Nu mai avea nici un rost să

continue. Cei doi arătau ca nişte animale hăituite. Femeia privea disperată către soţul care se lansase într-o scuză bâlbâită şi stângace:

— Ne-ar face o mare plăcere... cea mai mare plăcere... dar, ştiţi, avem angajate alte întâlniri pentru... nişte prieteni vechi care tocmai au sosit... poate că altă dată...

Numărul locurilor la masă nu era limitat la patru persoane, nici chiar la şase. Erau astfel concepute încât să existe oricând posibilitatea ataşării unui scaun pentru un musafir neaşteptat. Pusă în faţa acestei încercări stângace de refuz, Lona înţelesese brusc ceea ce trebuie să fi simţit Minner mai înainte: faptul că erau indezirabili. De parcă Burris ar fi fost ciumat sau ar fi atras nenorocirea asupra mesei la care s-ar fi aşezat.

Îi părăsise pe cei doi fără ca măcar să încerce vreo scuză sau vreun salut de politeţe. Ajunsese fiartă în cameră, cu broşurile mototolite sub braţ. Neclintit în cadrul ferestrei, Burris privea pierdut întinderea albă.

Acum, când îi simţea ridicarea şi coborârea pieptului sub impulsul actului respirator, se întrebă încă uimită ce năluci putuse să vadă în vârtejurile albe ridicate de vântul polar. Amintiri? Gânduri negre? Vise despre cum ar fi fost viaţa sa dacă...?

Îl chemase, cu voce blândă, spre sofa.

— Vii să le răsfoim şi să ne hotărâm împreună?

Răspunsul venise scurt, ca un plesnet de bici, pe un ton ascuţit şi lipsit de entuziasm:

— Ţi se pare vreuna mai deosebită?

— Toate sunt deosebite. Şi, sincer, nu pot să decid care ar fi cea mai bună. Trebuie să alegi tu.

Se aşezaseră pe marginea patului şi examinaseră fugitiv pliantele lucioase: excursie de o jumătate de zi în patria pinguinilor, Ţara Adelie; excursie de o zi până la bariera munţilor Ross, cu vizitarea Micii Americi, precum şi a altor baze de explorare din sectorul lui McMardo – era prevăzută, de asemenea, o oprire specială pentru vizionarea unui spectacol

rarisim: un vulcan în plină activitate – muntele Erevus; o altă excursie promitea un traseu interesant în peninsula antarctică, locul de viaţă al focilor şi al leilor de mare; un voiaj mai scurt avea ca punct terminus staţiunea de ski din Ţara Marie Byrd; un pliant îngust promitea o excursie extraordinară de-a lungul coastei, scurtând apoi prin Ţara Victoria către peninsula Mertz. Şi încă alte zeci şi zeci, care mai de care mai interesante. După câteva momente de ezitare, se opriră asupra celei care îi conducea spre lumea fracurilor negre ale pinguinilor şi, când coborâră pentru cină, se înscriseră pe listă pentru a doua zi.

Mâncaseră singuri, izolaţi de ceilalţi printr-un zid invizibil, pe care îl simţeau, dar se străduiau să-l ignore. O cină care alunecase extrem de greu pe gât.

— Vorbeşte-mi despre copii tăi, o rugase Burris, într-un târziu. I-ai văzut până acum?

— Da şi nu. Nu am putut niciodată să-i ating, cu o singură excepţie şi aceea fără importanţă. I-am văzut numai de la distanţă, prin intermediul unor ecrane de sticlă.

— Şi crezi că Chalk o să te ajute cu adevărat să capeţi câţiva dintre ei ca să-i creşti?

— Aşa mi-a spus.

— Repet: tu îl crezi?

— Ce-aş putea să fac altceva? îşi pusese mâna pe cea a bărbatului. Te dor picioarele?

— Nu chiar.

Nici unul, nici celălalt nu mâncaseră prea mult.

După cină, merseră la o proiecţie de film în relief, pe tema iernii în Antarctica. Semiîntunericul din jur părea o peliculă a morţii. Un vânt înspăimântător mătura platoul. Se întrezăreau, ici şi colo, pinguini culcaţi deasupra ouălelor pentru a le ţine de cald. Alţii înaintau pe solul tare, împinşi de rafale, cu penele zburlite, în vreme ce o invizibilă tobă cosmică bătea ritmul în cerul spulberat, iar demoni vicleni ţâşneau pe muteşte dintr-un vârf de gheaţă în altul. Filmul se termină o dată cu răsăritul soarelui: după o noapte care durase şase luni, zorii însângerau

din nou gheţarii, oceanul îngheţat începea să-şi fractureze mantaua alb-strălucitoare şi uriaşe banchize alunecau unele pe lângă altele, producând un zgomot infernal atunci când se ciocneau.

După vizionare, cea mai mare parte a clientelei se reîntorsese în bar. Lona şi Burris urcaseră în cameră şi se culcaseră aproape imediat. Nu făcuseră dragoste şi era clar că nici unuia dintre ei nu-i stătea gândul la aşa ceva. Femeia simţea instinctiv furtuna care mocnea în pieptul lui Burris şi se aştepta la o izbucnire sălbatică înainte de sosirea dimineţii.

Acum, stăteau întinşi în întunericul tăcut. Opacizaseră ferestrele înainte de a se culca, pentru a se feri de supărătoarea sticlire a gheţii. Lona se răsuci cu spatele: şoldurile li se atingeau şi femeia percepu respiraţia uşoară a partenerului. Amintirile se terminaseră, dar aşteptarea se prelungea. Când avea să se reverse preaplinul suferinţei bărbatului de alături?

Aţipi în cele din urmă şi alunecă într-un somn agitat. După câteva minute, fantasmele de peste zi năvăliră spre ea şi, când se ridică în capul oaselor, transpirată toată, nu pricepu de ce se găseşte, goală, într-o cameră necunoscută, alături de un străin. Inima îi bătea nebuneşte. Îşi apăsă sânii cu mâinile şi îşi aminti, în sfârşit, totul.

Burris se zvârcolea şi mormăia alături.

Vijelia se izbea întărâtată de ziduri. Era vară, îşi aminti Lona şi simţi un frison îngheţat săgetând-o până în măduva oaselor. Undeva, departe, izbucni râsul strident al unui bărbat invizibil.

Nu se clinti însă de lângă Burris şi îşi impuse să aştepte în stare de veghe. Somnul aducea cu el prea mulţi monştri. Când ochii i se acomodară cu întunericul, prinse să scruteze faţa cosmonautului cu meticulozitatea unui portretist. Gura lui Minner, care se deschidea şi se închidea fără zgomot la fiecare respiraţie, era expresivă în maniera sa. Ochii i se mişcau fără odihnă, dar, acum, că pleoapele îi erau închise, nu vedea nimic. Trebuie că se află din nou pe Manipool, îşi zise femeia,

umezindu-şi buzele cu vârful limbii. Tocmai a aterizat, împreună cu... ceilalţi coechipieri cu nume italiene. În curând, lucrurile vor veni să-l caute.

Se strădui să-şi închipuie cum arăta mediul pe Manipool: un sol roşiatic şi calcinat, pe care creşteau cu greu plante noduroase şi ţepoase. Cu ce anume vor fi semănând oraşele? Existau drumuri, maşini, televizoare? Minner nu-i spusese nimic despre toate acestea. Tot ce ştia se reducea la ideea că avea de-a face cu o lume secetoasă, o lume bătrână, o lume în care chirurgii dovedeau o neînchipuită îndemânare.

Brusc, Burris deschise gura şi urlă.

Un strigăt înfundat, îmbucătăţit, născându-se în adâncimile întunecate ale gâtului şi care creştea cu fiecare clipă, în volum şi intensitate. Lona se răsuci şi se lipi strâns de trupul aflat în suferinţă. Îi simţi imediat pielea alunecoasă: transpiraţia să fi fost de vină pentru umezeala ce stăruia în punctele de atingere? Nu. Imposibil! Probabil că era vorba de propria sa transpiraţie.

Bărbatul continua să izbească aerul cu mâinile şi cu picioarele. Cearşaful se făcu ghem sub ei, apoi zbură pe podea. Îi simţea muşchii tresărind şi alungindu-se sub pielea netedă. „Ar putea să mă rupă în două dintr-o singură mişcare!”, gândi Lona, pe jumătate admirativă, pe jumătate speriată.

— Totul e în regulă, Minner, eu sunt aici, lângă tine. Totul e în regulă...

— Bisturiele... Prolisse... Dumnezeule, bisturiele...

— Minner!

Se agăţă cu sălbăticie de trupul încordat. La fel de neaşteptat precum începuse, furtuna se potoli. Acum, braţul stâng al lui Burris spânzura moale lângă marginea patului. Încetul cu încetul, trupul se calma, deşi respiraţia rămânea încă şuierătoare, asemănătoare izbiturilor înfundate produse de pistoanele unei maşini cu aburi în mişcare. Lona aprinse lumina.

Faţa bărbatului era din nou împestriţată cu pete roşii. De trei sau de patru ori îşi deschise şi îşi închise pleoapele în felul

acela care o făcea să tresară de spaimă, apoi îşi duse mâna la buze. Lona îşi slăbi strânsoarea şi se ridică în şezut, tremurând. Explozia din această noapte fusese mult mai violentă decât cele dinainte.

— Vrei un pahar cu apă?

Dădu din cap că da. Se agăţă de marginea plapumei cu atâta forţă, încât femeia avu impresia că avea s-o rupă. O trase într-o parte şi se ridică în capul oaselor. Luă paharul şi bău cu lăcomie.

— A fost ceva înspăimântător, nu? Îţi făceau din nou rău?

— Am visat că tocmai se pregăteau să opereze. Mai întâi, pe Prolisse. Imediat ce şi-a dat duhul, au trecut la Malcondotto. După moartea lui...

— A venit rândul tău?

— Nu, răspunse el cu o voce în care se simţea limpede uimirea. Nu. Au fixat-o pe masa operatorie pe Eliza si au despicat-o exact... între sâni. I-au secţionat o parte din piept. Îi vedeam coastele, inima. Şi i-au cotrobăit înăuntru.

— Sărmanul de tine!

Trebuie să-l întrerupă înainte de a voma totul pe ea. De ce o visase pe Eliza? Să fie vorba de un semn bun în faptul că a văzut-o mutilată? Ar fi fost mai bine să mă fi visat pe mine? Şi dacă m-ar fi văzut transformată într-o creatură asemănătoare lui?

Îi apucă mâna cu blândeţe şi i-o puse pe trupul ei cald. Instinctiv, simţea că este singura metodă pentru a-l potoli. Într-adevăr, leacul se dovedi mai mult decât eficient: excitat, Minner se ridică în capul oaselor şi se lăsă asupra ei. Trupurile li se înlănţuiră într-un asalt frenetic de dorinţe.

După încheierea actului sexual, bărbatul păru să adoarmă, iar Lona, enervată de lipsa lui de delicateţe, se trase mai într-o parte şi aşteptă răbdătoare să o cuprindă somnul. Un somn bântuit de vise urâte: un cosmonaut, abia întors dintr-o călătorie îndepărtată, adusese cu el un animal fioros, un fel de vampir unsuros ce i se fixa de corp şi îi sugea substanţa vitală,

epuizând-o. Era un coşmar violent, dar nu suficient de înspăimântător ca s-o trezească. În cele din urmă se încheie, lăsând-o în braţele unui somn profund.

Când se deşteptă, avea ochii încercănaţi, trăsăturile feţei aspre şi obrajii scobiţi. În ceea ce-l privea, Burris nu arăta în nici un fel că avusese parte de o noapte la fel de agitată. Pielea sa nu era în stare să reacţioneze la efectele catabolice imediate. În timp ce se îmbrăca, avea un aer aproape vesel.

— Ce facem, mergem să vedem pinguinii ăia afurisiţi? o întrebă el pe Lona.

Oare uitase cu desăvârşire starea depresivă din ziua precedentă, ca şi coşmarurile de peste noapte? se întrebă uluită femeia, neîndrăznind să se ridice. Sau încerca, pur şi simplu, să le facă uitate, nemaigândindu-se la ele? La urma-urmei, cât element uman mai rămăsese în trupul ciopârţit, mărturie a unei arhitecturi biologice stranii?

— Da, răspunse pe un ton rece. O să petrecem o zi minunată împreună, Minner. Ard de nerăbdare să-i văd.

Muzica sferelor

— Deja încep să se deteste, constată Chalk cu o voce uşoară, de parcă ar fi constatat că se făcuse răcoare.

Era singur în cameră, dar, în ce-l privea, asta nu constituia un motiv serios pentru a-şi exprima gândurile cu voce tare. Vorbea adeseori cu sine însuşi. Odată, un doctor îi spusese că procedeul de a vorbi tare, atunci când te găseşti singur, avea efecte pozitive din punct de vedere neurofiziologic.

Plutea leneş într-o baie de săruri aromatice. Cada avea trei metri adâncime, şase metri lungime şi trei metri şi jumătate lăţime. Suficient de mare chiar şi pentru o persoană de corpolenţa lui Duncan Chalk. Pereţii din marmură albă se

terminau prin margini late de alabastru, carourile erau din porţelan sângeriu cu reflexe schimbătoare, iar sala de baie în ansamblu era încoronată cu o cupolă transparentă, prin care se vedea cerul şi norii. În schimb, nici un ochi indiscret nu ar fi putut să privească de sus înăuntru. Un inginer ingenios, specializat în optică, pusese totul la cale, în cel mai mărunt detaliu: pentru un observator aerian, domul prezenta o suprafaţă opalină, punctată de vârtejuri de lumină roz.

Eliberat de chinul perpetuu al greutăţii, Chalk plutea ca o pasăre, gândindu-se, pe jumătate adormit, la cei doi îndrăgostiţi suferinzi. Deasupra, ochii abia întredeschişi nu zăreau nimic altceva decât haloul roşietic al unor nori nevăzuţi. Ningea din nou. Fulgi enormi desenau arabescuri indescifrabile în aerul îngheţat.

— A început să-l plictisească. Ha, ha, să-l plictisească! Iar el îi provoacă teamă. Pentru gustul său, e lipsită de intensitatea trăirilor, iar voltajul cu care arde fiinţa lui e prea mare pentru ea. Cu toate astea, continuă să rămână împreună, să călătorească împreună, să se culce împreună. Fără să realizeze că, foarte curând, cazanul va face o explozie teribilă. Teribilă... Doamne, ce spectacol va fi... Ce spectacol!

Înregistrările erau excelente. Aoudad şi Nikolaides, care supravegheaseră pe ascuns cuplul, surprinseseră fermecătoare aspecte distractive pentru un public avid, care le aştepta fără să conştientizeze încă. Bătaia cu bulgări de zăpadă era o capodoperă, în felul ei. O capodoperă... Ca şi excursia cu sania cu motor, de exemplu. Minner şi Lona la Polul Sud... Un deliciu la micul dejun. Chiar şi pentru el.

Închise ochii, ascunzând domul dincolo de cortina pleoapelor şi, înotând cu mişcări ce reuşiseră să răzbată până la el.

... să ai articulaţii care nu se comportă ca nişte articulaţii umane...

... să te simţi dispreţuit, aruncat la gunoi de către o umanitate meschină...

... să fii mamă şi să nu ai copii...

... sclipiri spumoase de durere, la fel de luminoase ca şi ciupercile termoluminiscente, a căror licărire galbenă îi ilumina pereţii biroului...

... ucigaşii corpului şi ucigaşii sufletului...

... singurătate...

... mizerie...

Chalk tresărea de parcă trupul i-ar fi fost traversat de un curent electric de joasă tensiune. Brusc, ridică un deget, care rămase o vreme nemişcat, înţepând aerul. Avea impresia că prin creier îi aleargă un dog uriaş, cu botul plin de bale. Sub carnea flască a pieptului, fascicole subţiri de muşchi se contractau şi se relaxau într-o manieră ritmică.

... somn bântuit de demoni...

... o pădure de ochi pedunculari, strălucitori, scrutători...

... o lume uscată... de spini... de spini...

... zgârieturi şi scrâşnete de animale stranii urcând şi coborând prin pereţi... putreziciunea sufletului... poezie redusă în cenuşă, toată iubirea din lume transformată în resturi...

... ochi de piatră fixaţi asupra universului... şi universul care le reîntoarce privirea...

Extaziat, Chalk lovea apa cu piciorul, făcând-o să ţâşnească în aer, o izbea cu palmele, aspira aerul parfumat, înnebunit de încântare. Mama mia! Fluxul plăcerii îl înghiţea treptat, îl consuma, lăsându-l epuizat.

Şi nu-i decât începutul, fir-ar să fie! Doar începutul, îşi zise năuc, câteva clipe mai târziu.

În cer ca şi pe pământ

Când porniră către Luna Tivoli, următorul popas al circuitului lor prin imperiul lui Chalk, soarele ardea în tăriile

cerului, dar pretutindeni se vedeau încă semnele iernii. Degustând câte ceva din deliciile iernii adevărate din nord şi a verii hibernale din sud, mergeau acum la întâlnirea cu iarna eternă a spaţiului.

La spaţioport avură parte de primirea organizată numai unor VIP-uri. Pretutindeni erau urmăriţi de ochiul rece al camerelor de televiziune. O navetă minusculă, cu bot turtit, îi luă la bord pentru a-i conduce, de-a lungul pistei, sub privirile uimite ale călătorilor obişnuiţi, care, din reflex, îi aclamară, fără să aibă habar cine sunt.

Burris era la capătul puterilor. Ori de câte ori o privire trecea peste el, pipăindu-l, avea senzaţia că un nou scalpel îl măcelăreşte fără milă.

— De ce ai acceptat, atunci? îl întrebă femeia, încercând să-şi stăpânească propria emoţie. Dacă nu voiai ca oamenii să te soarbă din ochi aşa, nu aveai decât să renunţi la această călătorie. Era foarte simplu, nu?

— Am acceptat... pentru penitenţă, înţelegi? Ca să-mi ispăşesc greşeala pe care am săvârşit-o întorcând spatele lumii. Să-i spunem, un fel de disciplină a pedepsei.

Nici una din toate aceste abstracţiuni nu reuşi însă să o convingă pe Lona. Era vorba de altceva, altceva... un motiv peste care aluneca fără să-şi dea seama.

— Dar nu aveai un motiv, un temei?

— Motivele... tocmai ţi le-am expus...

— Alea nu erau decât cuvinte.

— Să nu râzi niciodată de cuvinte, Lona!

Nările femeii fremătară şi în ochi îi sclipi apa întunecată a furiei.

— Eşti gata să râzi din nou de mine.

— Te rog să mă ierţi.

Părea sincer. Şi, totuşi, ştia că îi era atât de uşor să râdă de ea!

— Ştiu ce înseamnă să fii un simplu obiect al curiozităţii cuiva şi mi-e groază de asta. Am fost obligată să accept această

postură pentru ca Chalk să mă ajute să-mi recapăt copiii.

— Şi mie mi-a promis ceva.

— Ah! Ştiam eu că odată şi odată vei sfârşi prin a mi-o mărturisi!

— Un transplant total. Îmi va da un corp omenesc normal şi sănătos. În schimb, trebuie să devin, timp de câţiva ani, subiectul docil al camerelor sale de filmat. Asta e tot.

— Să fie aşa de uşor? Vreau să spun... se poate, într-adevăr?

— Vezi tu, Lona, dacă au ajuns să „fabrice" o sută de copii având ca subiect de plecare o fată care nu a cunoscut carnea de bărbat înainte, îi cred în stare să facă absolut orice.

— Şi totuşi... schimbarea completă a unui trup...

— Într-adevăr, tehnica nu este în întregime pusă la punct, recunoscu el cu o voce scăzută. Poate că va trebui să mai aştept câţiva ani. Mă voi înarma cu răbdare şi... Asta e tot.

— Ar fi formidabil, Minner! Formidabil! Să-ţi dea un corp adevărat...

— Corpul meu adevărat e cel pe care îl am, spuse cu tristeţe bărbatul.

— Mă rog, voiam să spun un alt corp. Care să nu fie atât de ciudat, care să nu te mai facă să suferi ca ăsta. Numai de-ar reuşi!

— Da, numai de-ar reuşi...

Perspectiva aceasta o entuziasmă mai mult pe Lona decât pe Burris. Era şi normal, dacă socoteai faptul că el se gândise de mai multe săptămâni la ea, o pritocise în fel şi chip, ajungând să se îndoiască de ideea că operaţia ar fi posibilă. Şi, iată-l agitând acum această speranţă firavă înaintea ochilor femeii, ca pe o jucărie nouă şi strălucitoare. Ar fi putut să dăuneze asta relaţiei dintre ei? Doar nu erau căsătoriţi. Chalk o să se ţină de cuvânt, în ceea ce-o privea pe Lona se putea, o să-i înapoieze ţâncii drept răsplată că şi-a jucat cum trebuie comedia ieftină, iar ea o să se întoarcă în anonimatul pe care îl părăsise aproape fără voie, mulţumită şi, într-un anume fel, chiar fericită de a fi reuşit să

scape de un însoţitor exasperant, arţăgos, care-şi petrecea tot timpul hărţuind-o. În privinţa sa, el o să plece cine ştie unde, condamnat să locuiască o veşnicie în acest trup grotesc sau, poate, în altul, zvelt şi de model standard.

Minicarul urcă în viteză un plan înclinat şi se opri în faţa navei. Acoperişul glisă uşor într-o parte. Bart Aoudad se apropie curios.

— Hei, îndrăgostiţilor, cum merge treaba?

Coborâră în tăcere, fără ca măcar să zâmbească. Aoudad înţelese că ceva nu era în regulă şi strânse neliniştit din buze.

— Sper că bucurie e ceea ce văd pe fetele voastre... Relaxare, nu? Linişte şi pace. Încearcă să nu faci tocmai acum rău de spaţiu, Minner, OK? Senzaţia o să fie asemănătoare cu o cafea tare pe stomacul gol. Ha, ha, ha!

— Ha, făcu Burris rece.

Nikolaides era şi el în apropiere, încărcat cu documente, pliante, cecuri de călătorie. Dante Aligheri n-a avut nevoie decât de un singur Vergiliu ca să-l călăuzească prin cercurile Infernului, se gândi Burris nervos. Eu am doi. Asta înseamnă inflaţia, la naiba!

Apoi, fără să-i mai ia în seamă, îi oferi braţul Lonei şi urcară împreună treptele de metal către interiorul astronavei. Femeia îl strângea cu toată puterea degetelor, dar ar fi fost suficient chiar şi mai puţin pentru ca Burris să-i identifice teama. Ideea de a călători prin spaţiu o umplea de oroare, fără îndoială. Îşi dorea, cel puţin, ca tensiunea permanentă pe care i-o va inspira marea aventură ce stă să înceapă să n-o traumatizeze şi mai mult.

În fapt, era vorba de o călătorie scurtă: opt ore, cu o acceleraţie uşoară, dar constantă, ca să străbată distanta de 385.000 kilometri, care-i despărţea de satelitul natural al Terrei. Odinioară, aceeaşi navă acoperea traseul în două etape: se oprea, mai întâi, la bordul unui „satelit al plăcerii”, situat pe o orbită standard, la 80.000 kilometri de Terra. Sus-numitul satelit explodase însă în urmă cu zece ani. Era vorba despre una din

foarte rarele greşeli de calcul în această epocă plasată sub semnul securităţii. O greşeală care costase viaţa mai multor mii de oameni. Resturile metalice provenite din deflagraţie căzuseră pe Terra timp de mai bine de o lună. Cele două axe din titan şi vanadiu continuaseră să se învârtească în spaţiu, aidoma scheletului unui uriaş, mult timp după ce acţiunile de salvare luaseră sfârşit. Fusese un dezastru... un adevărat dezastru...

O femeie... Casia, îşi aminti Burris, înghiţind în sec. O femeie pe are o iubise şi care murise. Casia se afla la bordul staţiei în momentul în care se produsese explozia. Cu un alt bărbat. Jucau nebuneşte la cazino, luau parte la fascinante spectacole senzoriale, se ocupau cu gastronomia de înaltă clasă, într-o atmosferă care habar nu avea că şi mâine putea fi azi. Acest mâine ţâşnise din niciunde şi îşi luase tributul.

Când aflase despre moartea ei, Minner crezuse că nimic mai tragic nu i se va mai putea întâmpla până la sfârşitul vieţii. Fusese visul său romantic, visul unui tânăr ce se spulberase. În prima dezlănţuire mai furtunoasă a vieţii. Şi nici măcar nu putuse să plângă: condiţionarea se dovedise mai puternică decât el. Îşi aminti de felul ciudat în care se simţise imediat după moartea ei: trupul i se mişca, gura răspundea la întrebări, ochii priveau rece în jur, dar el era ca şi mort. Un mort-viu, asta era, un mort care mergea la slujbă şi mânca la restaurant. Un mort care nu putea să plângă.

După un timp, care i se păruse nesfârşit de lung, durerea începuse să se atenueze şi, curios lucru, sfârşise prin a dispărea cu totul. Să-ţi pierzi obiectul dorinţelor într-un accident sau să ţi-l răpească un rival – acesta să fi fost răul cel mai mare din lume? Ei bine, nu! Se scurseseră zece ani de atunci şi Burris realiza, acum, care era adevărata faţă a răului.

— Doamnelor şi domnilor, fiţi bineveniţi la bordul navei „Aristare IV”. În numele comandantului Villeparisis, vă doresc o călătorie plăcută! Sunteţi rugaţi să nu părăsiţi fotoliile în timpul perioadei de accelerare. Când vom fi scăpat din strânsoarea gravitaţiei terestre, veţi putea să vă ridicaţi pentru a admira

spectacolul spaţiului cosmic.

Astronava transporta 400 de pasageri, marfă şi saci de poştă. Existau 20 de cabine individuale, aliniate de-a lungul etajului inferior, alături de magazii, iar una fusese pregătită pentru ei doi. Ceilalţi călători, îngrămădiţi unul în altul, îşi suceau gâturile ca să poată privi printr-un hublou.

— Decolăm, spuse încet Burris.

Simţea duzele scuipând cu furie gazul, pipăind solul cu degete fierbinţi, simţea nava cum îşi lua avânt cu îndrăzneală către înălţimi. Un triplu de forţă din gravitroni îi proteja pe pasageri de cele mai neplăcute efecte ale decolării, dar era imposibil ca pe o navă de asemenea dimensiuni să anulezi complet greutatea, aşa cum o făcea Chalk pe vasul său de agrement.

Deja se putea vedea prin hublouri cum se micşora Pământul. Ai fi zis că e o prună verde, legănându-se suspendată în vid. Brusc, Burris percepu că nu spre planetă se îndreptau privirile Lonei, aşa cum se întâmpla cu ale celorlalţi, ci către el. Îl scruta cu atenţie, de parcă dorea să-i facă portretul.

— Cum te simţi, Minner?

— Cum să mă simt?! Bine.

— Nu prea arăţi în apele tale...

— Din cauza efectului de acceleraţie. Sau îţi închipui cumva că mă îngrozeşte ideea de a pătrunde din nou în spaţiu?

Femeia ridică din umeri, fără să-şi ia privirile de pe chipul său.

— E prima oară când părăseşti Pământul după... după Manipool, nu?

— Uiţi că am urcat şi la bordul navei lui Chalk?

— Nu e chiar acelaşi lucru. Era un aparat atmosferic.

— Şi cam ce-ai vrea? Să-mi vărs maţele pentru că mă chinui să iau şi eu parte la o călătorie spaţială? Să-mi închipui că găoacea asta de navă e un expres pornit, fără escală, spre Manipool?

— Îmi interpretezi vorbele.

— Adevărat? Ţi-am spus doar că mă simt bine. Ridică din umeri. Se pare că nu-ţi ajunge, pentru că, iată, începi să construieşti tot felul de istorii complicate, ca şi cum mi-ar fi extrem de rău. Tu...

— Ajunge, Minner!

Privirea Lonei era aspră. Îl admonestase pe un ton sec şi tranşant, cum n-o mai auzise niciodată. Burris se strădui să se stăpânească, se lăsă greu pe spătar şi se concentră asupra mâinilor, încercând să-şi descleşteze tentaculele. Îi reuşise perfect lovitura! Cu puţin înainte, era perfect deschis, pregătit pentru marele asalt, iar acum, din cauza ei, abia se ţinea să nu explodeze. De ce dracu' se încăpăţâna să adopte această atitudine maternă? Doar nu avea de-a face cu un infirm?! Nu era nevoie să-l trateze ca pe un copil. Luase parte la o mulţime de decolări, cu mult înainte ca ea să se fi născut. Atunci de ce se temea? De ce cuvintele ei îi strecuraseră neîncrederea în suflet?

Neînţelegerea încetă brusc, asemenea unei benzi de magnetofon, care se rupe fără un motiv aparent. Dar zimţii rupturii rămâneau, tăioşi, să răsucească în suflet întrebări şi temeri neistovite.

— Priveşte prin hublou, Lona, nu se face să ratezi o asemenea imagine, îi spuse cât putu mai afectuos. E prima oară când vezi Terra de atât de sus, nu?

Planeta se găsea acum undeva, foarte departe, şi i se putea observa cu claritate orbita pe care îşi bătea eternul drum. Aveau sub ochi emisfera occidentală, scăldată în lumina strălucitoare a soarelui. Din acea Antarctică de unde decolaseră cu câteva ore mai înainte nu se mai zărea decât degetul peninsular extrem, întins în direcţia Capului Horn.

Impunându-şi să nu fie prea didactic, Burris îi arătă însoţitoarei sale cum soarele îşi trimitea razele oblic asupra globului terestru, încălzind din plin regiunile australe în acea perioadă a anului şi abia luminându-le pe cele boreale. Îi vorbi, în termeni cât mai accesibili, de planul eclipticii, de rotaţie şi de revoluţia planetei, de succesiunea anotimpurilor. Ea îl asculta cu

gravitate, dând adesea din cap, în semn de aprobare politicoasă, ori de câte ori se oprea şi o privea întrebător dacă pricepuse. Şi, totuşi, senzaţia sa nemărturisită era că nu înţelegea absolut nimic din explicaţiile date. Oricum, era gata să se mulţumească fie şi cu o umbră de înţelegere, în lipsă de altceva mai bun, iar Lona se angajase în joc.

Ieşiră din cabină ca să viziteze nava abia atunci când Burris simţi că răguşise explicând. Timpul aluneca incredibil de repede pe lângă ei. Priviră Terra din tot felul de unghiuri. Băură. Mâncară. Instalat confortabil la clasa secundă, Aoudad le surâse ori de câte ori trecură pe lângă el, mână în mână. Începuse să-i privească mai condescendent.

În cele din urmă, reveniră în cabină pentru a se culca.

Dormeau încă în clipa extraordinară a inversiunii gravitaţionale, când nava ieşi din sfera atracţiei terestre, pentru a pătrunde în aceea manifestată de lună. Burris se trezi într-o clipă, tresărind. O privi fix, preţ de mai multe clipe, pe femeia nemişcată de lângă el, apoi încercă să desluşească ceva în întunericul străveziu din jur. Avu impresia că zăreşte, dincolo de hublou, strălucirea mată a scheletului metalic al „satelitului plăcerii”. Nu se poate, îşi zise, scuturând din cap. Era imposibil! Şi, totuşi, zece ani mai devreme îl văzuse cu proprii săi ochi. Se spunea că o parte din cadavrele ejectate în momentul exploziei, deveniseră mici sateliţi ai sistemului, descriind uriaşe parabole în jurul soarelui. De fapt, din câte ştia el, nimeni nu-i văzuse pe aceşti rătăcitori de foarte mulţi ani. Cea mai mare parte a corpurilor fuseseră decent recuperate şi incinerate. În ceea ce-i privea pe cei nedescoperiţi, autorităţilor le plăcea să creadă că picaseră spre suprafaţa soarelui şi că avuseseră parte de cele mai fastuoase funerarii din câte se pomeniseră vreodată.

Burris se strâmbă înspăimântat: să zărească faţa schimonosită a femeii pe care o iubise cu atâta patimă, plutind la câţiva paşi de el, era una dintre spaimele sale periodice.

Vasul îşi schimbă lent poziţia faţă de axa mică şi chipul familiar al lunii, palid şi plin de zbârcituri, îşi făcu deodată

apariţia, umplând hubloul. Burris o scutură cu blândeţe pe Lona, care se trezi zăpăcită, clipi de mai multe ori, îl privi fără să înţeleagă şi, în fine, se răsuci către hublou. Uimirea i se întipări pe chip. Pe suprafaţa satelitului se puteau zări vreo zece-douăsprezece domuri strălucitoare.

— Tivoli! exclamă femeia.

Burris se îndoia că vreuna dintre aceste cupole ar fi adăpostit parcul de distracţii. În ultimele decenii, luna fusese invadată, pur şi simplu, de edificii globulare, ridicate fără încetare din tot soiul de motive strategice, comerciale sau ştiinţifice, dar nici unul dintre cele pe care le avea acum sub ochi nu corespundea ideii pe care şi-o făcuse despre Tivoli. Se abţinu însă de la orice comentariu, înţelegea vag că începuse să realizeze mici progrese în ceea ce priveşte statutul realităţii dintre ei.

Astronava decelera lent, coborând într-o spirală largă, pentru a se aşeza pe pista betonată a astroportului selenar. Trăiau în mijlocul unei epoci plasată din plin sub semnul domului şi o mulţime din domurile ce-i înconjurau erau opera lui Duncan Chalk. Pe Terra, erau îmbrăcate, deşi nu întotdeauna, într-o armătură geodezică, dar pe lună, unde greutatea era de şase ori mai mică, arătau ca nişte construcţii realizate monoblanc, mai simple şi mai rigide. Graniţele întinsului imperiu condus de Chalk erau marcate de căpăţânile rotunde ale domurilor, începând chiar cu acela al piscinei personale. Urmau cupolele salonului galactic, a hotelului din Antarctica, cea de la Tivoli...

Aselenizarea se făcu aproape pe nesimţite.

— O să ne distrăm bine, Minner! Femeia râse uşor. Dintotdeauna am visat să ajung aici.

— Da, vom pierde timpul în mod plăcut, îi promise el.

Ochii Lonei scânteiau. Burris realiză brusc că, din femeia pe care o cunoscuse el, nu mai rămăsese decât o copilă. Inocentă, entuziastă, simplă... Încercă să-i treacă în revistă şi celelalte calităţi. În primul rând, această căldură umană. Adevărat că îl dădăcea, îl cocoloşea, îl zăpăcea cu excesul de

maternitate. Dar... Realiză că o subestima. Cunoscuse atât de puţine bucurii în viaţă, încât nu reuşise să se blazeze şi chiar cele mai puţin importante plăceri oferite o galvanizau. Ca acum, de pildă, când admira uluită, fără nici un fel de reţinere, atracţiile sugerate de apropierea imperiului lui Chalk. Era tânără, dar nicidecum proastă, era spre binele său dacă nu avea să uite asta. Suferise mult şi, ca şi el, era brăzdată de cicatrice.

Scara tubulară de acces coborâse fără zgomot şi se proptise în beton, ridicând norişori de praf. Ventuza din mase plastice expandate se lipi de burduful domului. Lona ieşi din navă cocoşată, încercând să nu se lovească de coastele proeminente ale tubului şi se repezi în interiorul globular. Minner o urmă îndeaproape. Nu încerca decât unele mici dificultăţi în coordonarea mişcărilor gambelor.

Lacrimile lunii

Tunul izbi înapoi cu putere, din cauza reculului. Racheta ţâşni într-un fulger orbilor, ieşi exact prin orificiul prevăzut din cupolă, urcă în cerneala bolţii şi explodă maiestuos. Captivată de spectacol, Lona uită să şi respire.

Noaptea începu să-şi strângă cioburile sparte către vechile poziţii. Şi, deoarece nu exista atmosferă, nu exista nici un fel de obstacol în calea uşoarei coborâri a particulelor de pulbere, care nici măcar nu se deplasau în lateral, din cauza vreunui vânt hoinar. Practic, ochiul uman nu putea să le vadă imperceptibila cădere. Rămâneau aproape în acelaşi punct în care înfloriseră, desenând imagini strălucitoare. De data asta, creionaseră animale, ciudate siluete extraterestre. Cu capul lăsat pe spate, Burris era la fel de pasionat de spectacol ca toţi ceilalţi.

— Ai mai văzut o dihanie ca asta? îl întrebă la un moment dat Lona, căzută în extaz.

Era o creatură originară de pe o planetă mlăştinoasă: tentacule vâscoase, un gât ce nu se mai sfârşea, labe foarte late.

— Niciodată.

O a doua rachetă îşi luă zborul, urmând exact traiectoria celei dintâi, dar, de astă dată, era vorba numai despre o încărcătură neutralizantă, care şterse tabla cerească, anihilând monstrul acvatic. Îi urmă o a treia. Apoi o a patra. Şi încă una.

— Nu seamănă absolut deloc cu focurile noastre de artificii, reluă Lona, frecându-se la ochi. Nu au loc nici explozii, nici detonări. Mai mult, nici măcar nu se mişcă. Dacă nu le-ar fi şters cu neutralizantele, cât timp ar fi rămas acolo sus, Minner?

— Câteva minute. Gravitaţia există, totuşi, şi aici. Particulele ar fi căzut din cauza propriei lor greutăţi iar desenul ar fi fost stricat, oricum, din cauza prafului cosmic, care cade neîncetat pe lună. Şi nu numai el... există tot felul de resturi care cad din spaţiu.

Burris era gata, în permanenţă, să răspundă la toate întrebările. La început, Lona rămăsese plăcut surprinsă de această schimbare de atitudine, dar acum asta chiar o enerva puţin. Ştia că întrebările ei îl enervau pe Minner cel puţin tot atât cât o iritau pe ea răspunsurile lui.

Cu adevărat că formau o pereche izbutită amândoi! Nici măcar nu se aflau în călătorie de nuntă şi îşi făceau deja scene. Lona zâmbi subţire şi clătină nevăzut din cap.

Mai stătură încă o jumătate de oră să admire artificiile mute, apoi femeia se plictisi şi se îndreptă către altă zonă.

— Şi acum, încotro?

— Ne mai mişcăm puţin, să ne dezmorţim picioarele.

Era încordat şi uşor iritabil. Îl simţea gata să-i sară în gât, dacă ar mai fi săvârşit vreo greşeală. Cât de mult trebuie să fi urât parcul de distracţii! Ceilalţi se uitau la el pe furiş, cu curiozitate. O priveau şi pe ea, dar după câteva clipe privirile fugeau înapoi, către astronaut, era mai interesant ceea ce-i făcuseră, îl disecau mărunt-mărunt, apoi treceau mai departe, comentând în şoaptă.

Rătăciră îndelung din stand în stand, din chioşc în chioşc.

Se aflau într-un mare târg tradiţional, realizat după un model străvechi. Tehnica realizării sărbătorii se schimbase, nu însă şi substanţa ei. Se învârteau prin concursuri de tir, la care puteai să câştigi păpuşi, automate de răcoritoare unde cu o carte de credit puteai să bei până te umflai, tiribombe care l-ar fi entuziasmat pe orice puşti, tunelele groazei, platourile de dans, standurile cu jocuri, teatrele amorului (rezervate adulţilor), unde se puneau în scenă modalităţi sexuale din alte epoci, pureci savanţi şi câini vorbitori, focuri de artificii în noi ipostaze, muzici asurzitoare, dantele din lumini orbitoare. Patru sute de hectare prezentând plătitorilor ultimele rafinamente în domeniul plăcerii. Diferenţa capitală între Luna Tivoli a lui Chalk şi oricare altă modalitate de distracţie de altădată consta în amplasamentul său: era instalat pe fundul marelui crater vulcanic Copernic. Aici, aerul era curat, iar dansatorii beneficiau de greutatea redusă a corpului lor.

— Un mic tur prin Maelström, doamnelor şi domnilor? propunea o voce plăcută.

Lona se apropie cu surâsul pe buze. Burris azvârli câteva monede în contor şi uşa se trase într-o parte. O duzină de cochilii de aluminiu deschise, asemănătoare cu acelea ale stridiilor uriaşe, pluteau pe un lac de mercur.

— O cochilie cu două locuri? întrebă un personaj pătrăţos, cu pieptul gol şi pielea roşie. Pe aici, vă rog!

Burris întinse mâna şi o ajută să ia loc într-una din cochilii, după care se aşeză alături. O dată capacul închis, înăuntru se făcu beznă, iar căldura deveni, în scurt timp, de nesuferit. Abia aveau loc să se mişte.

— Fantomele reîntoarcerii la matricea originară, mormăi Minner.

Lona îl strânse de mână cu toată puterea. Lacul de argint-viu prinse viaţă dintr-o dată şi strania navă porni către larg, într-o direcţie necunoscută. Prin ce tunel întunecat, de-a lungul căror gâtlejuri secrete alunecau? Cochilia se balansa, din când în când,

prinsă de vârtejuri. Lona striga de spaimă şi se agăţa de gâtul lui.

— Ţi-e frică?

— Nu ştiu. Totul se întâmplă atât de repede.

— Nu există nici un pericol.

Aveau impresia când că plutesc, când că zboară. Nu mai aveau, practic, deloc greutate şi nici un fel de frecare nu se opunea înaintării cochiliei, care naviga prin mijlocul unor canale sinuoase, pline de...

— Simţi ceva, Minner?

Mirosuri tari ţâşniră din robinete invizibile.

— Parfumul deşertului. Al căldurii. Dar tu?

— Un miros de pădure, de ploaie. De frunze care putrezesc. Cum de e posibil?

Poate că asta se întâmplă pentru că simţurile lui nu reacţionează la fel cu ale mele, la fel cu cele ale unui om, îşi spuse ea. Cum de poate să simtă mirosul deşertului, acolo unde nu se află decât efluviile încăpăţânate şi grele ale putreziciunii? Avea senzaţia că vede ciuperci roşii scoţându-şi pălăriile din sol, mici insecte ivindu-se brusc la capătul unor galerii subterane şi dispărând apoi în grabă în humusul gras, verde şi fosforescent. Iar el, vedea un deşert!

Cochilia se răsturnă într-o parte. După câteva clipe, reuşi să se redreseze. Lona îşi dădu seama că mireasma nu mai era aceeaşi.

— Miroase ca la Arcadă, făcu ea, aspirând adânc aerul. Miros de pop-corn... de sudoare... de râs... Cum este mirosul de râs, Minner? Ce simţi tu acum?

— Sala maşinilor unei astronave în clipa în care i se schimbă carburantul nuclear. Un miros ca de ars. De prăjeală, mai degrabă, ieşit pe sub capac. Ceva ca o gheară care îţi intră în nas şi te scormoneşte.

— De ce oare nu simţim amândoi la fel?

— E un efect de psihovariaţie olfactivă. Simţim ceea ce, de fapt, propriul nostru spirit ne face să simţim. Nu e vorba de o aromă determinată cu precizie, ci de un fel de materie brută, pe

care o finisăm noi înşine, fără să realizăm cum şi când.

— Nu înţeleg.

Bărbatul nu răspunse însă.

Îi asaltară alte feluri de miresme: mirosuri de spital, de clar de lună, de mare. Lona renunţă să-l mai întrebe pe însoţitorul ei cum reacţiona la această schimbare globală. Ceva mai târziu, Burris tresări violent şi degetele i se înfipseră ca nişte gheare în pielea ei.

Brusc, bombardamentul olfactiv se sfârşi.

Cochilia îşi continuă, nepăsătoare, cursa fără ţintă. Apoi, îi invadară zgomotele: rafale de sonorităţi metalice, vocea gravă a marilor orgi, lovituri de ciocan, scrâşnet de răzători frecate ritmic. În faţa asaltului surprinzător, se mobilizează toate simţurile. Atmosfera din interiorul cochiliei se răci în mai puţin de un minut şi, când începuseră să tremure, se încălzi fără veste. Umiditatea creştea şi scădea, la rându-i, urmând un ciclu complex şi ininteligibil de variaţiuni.

Originala ambarcaţie se deplasa o vreme într-un sens, apoi părea că se deplasează în sens exact opus, răsucindu-se într-o manieră aproape insuportabilă. În cele din urmă, se opri, pur şi simplu, şi îşi deschise valvele: se întorseseră în port.

Burris apucă mâna femeii cu delicateţe.

— Ţi-a plăcut?

— Nu-mi dau seama. A fost, oricum, ceva neobişnuit.

Îşi continuară traseul, cumpărând tot felul de fleacuri. Trecură prin faţa unui stand la care puteai să arunci cu biluţe de sticlă în discurile aurii ce lunecau, unul după altul, pe un ecran imens. Dacă reuşeai să le atingi de trei ori, cu câte patru bile, câştigai un lot. Bărbaţii, ai căror muşchi erau obişnuiţi cu gravitaţia terestră, oboseau repede şi ratau. Femeile făceau nazuri şi refuzau invitaţia. Ca un copil răzgâiat, Lona întinse mâna într-acolo şi-i spuse pe un ton rugător:

— Îmi dobori unul, Minner?

Burris aşteptă câteva clipe înainte de a-i răspunde, pentru a-i observa pe amatorii ghinionişti care tocmai jucau. Cea mai

mare parte trăgeau prea departe. Unii se străduiau să ţină cont de gravitaţia scăzută şi aruncau prea uşor bilele, care treceau la câteva palme de disc. O mulţime de curioşi se înghesuia în jurul standului, dar când el se îndreptă într-acolo îi deschiseră imediat un culoar de trecere, privindu-l încurcaţi. Lona pricepu sensul gestului şi se rugă în gând ca Burris să nu aibă ochi şi pentru ei.

Minner se rezemă de tarabă, plăti şi primi bilele. Prima ratăă discul cu vreo 15 centimetri.

— Nu-i rău pentru prima încercare, amice! Daţi-vă mai înapoi, vă rog! Domnul joacă şi îl incomodaţi.

Gălăgiosul proprietar din spatele tejghelei îi aruncă o privire neîncrezătoare şi Lona roşi: de ce îl priveau cu toţii astfel? Avea un aer chiar aşa de ciudat?

Minner zvârli a doua bilă: clang! Continuă, fără pauze: clang! Clang!

— De trei ori la rând! Vă rog să-i înmânaţi premiul doamnei.

Şi Lona, abia revenită din uimire, simţi cum i se strecoară între degete ceva cald, moale, aproape viu. Părăsiră în grabă standul, fugind de murmurul uluit al discuţiilor.

— Acest corp detestabil are, totuşi, anumite calităţi ce nu i se pot contesta, nu-i aşa, Lona?

Burris îi şoptise întrebarea în ureche, dar nu-i dăduse răgaz să-i răspundă. După câteva minute, Lona puse, pentru moment, premiul pe o consolă şi îşi aranjă în grabă hainele. Când se întoarse să-l ia, constată că se evaporase. Minner râse şi-i propuse să se întoarcă la stand şi să reia tirul, dar ea îi răspunse că nu merita osteneala.

Trecură pe lângă teatrul amorului fără să-i acorde vreo atenţie.

Când ajunseră în dreptul galeriei fenomenelor bizare, Lona şovăi: dorea să intre, dar nu îndrăznea să-i propună. Ezitare fatală. Trei personaje, cu feţele înroşite de băutură, ţâşniră din tunel şi, văzându-l pe Burris, izbucniră în râs.

— Hei, uite pe încă unul care a scăpat din tunel!

Sub efectul imediat al mâniei, pe obrajii lui Minner apărură pete dreptunghiulare, de culoare verzuie. Femeia se grăbi să-l tragă într-o parte, dar răul fusese deja făcut. Efectul câtorva săptămâni de convalescenţă spirituală fusese distrus într-o clipire de ochi?

Acesta fu momentul în care distracţia se sfârşi. Până atunci, Minner se arătase indulgent, uşor amuzat, nelăsând impresia că se plictiseşte. Acum însă, diafragmele ochilor se deschiseseră la maxim şi, dacă i-ar fi stat în puteri, privirea-i îngheţată ar fi devorat parcul de distracţii ca un acid...Transformarea se petrecuse cu o rapiditate uluitoare. Era furios că se afla în acel loc.

— Am obosit, Lona, şi vreau să mă întorc!

— Hai, te rog, să mai rămânem puţin. Numai o clipă...

— Ne vom întoarce mâine, bine?

— Dar e încă devreme, Minner!

Gura i se strâmbă, aşa cum nu mai văzuse până atunci.

— Ei bine, rămâi, dacă-ţi face plăcere. Eu mă duc.

— Nu! Mi-e frică! Adică... vreau să spun că nu mă voi distra fără tine.

— Eu nu mă distrez.

— Parcă te distrai, totuşi, mai adineauri.

— Acum e acum.

O luă de braţ.

— Lona...

— Nu, îl întrerupse ea. Nici vorbă să plecăm atât de repede. În cameră nu avem ce altceva să facem decât să dormim, să ne spionăm şi să privim la stele. Suntem în Tivoli, Minner! Tivoli! Vreau să savurez totul, până la ultima picătură!

El dădu un răspuns pe care însă ea nu îl mai auzi şi amândoi se îndreptară către o altă parte a parcului. După câteva minute, Minner reveni însă, incapabil să-şi domine starea de nervozitate, şi o imploră din nou să plece.

— Încearcă să te distrezi, Minner!

— Locul ăsta mă îmbolnăveşte, înţelegi? Zgomotul,

mirosul... privirile astea... toate...

— Nimeni nu te priveşte.

— Mă crezi tâmpit? N-ai auzit ce-au zis ăia, când...

— Erau beţi. – Tot timpul până atunci se străduise să-i facă pe plac, să-l liniştească, dar după ultima remarcă răbdarea i se evaporă. – Da, ştiu, eşti nemulţumit. Te superi însă pentru un fleac. Fă, măcar o dată, efortul de a nu-ţi mai plânge de milă! Vreau să mă distrez, doar pentru asta am venit aici, şi n-am să-ţi dau voie să-mi strici dispoziţia!

— Câtă răutate!

— Răutatea nu e cu nimic mai rea decât egoismul! îi aruncă ea cu arţag.

Focul de artificii continua, fără să ia în seamă vânzoleala oamenilor. Un orbitor şarpe cu şapte cozi îşi desfăşura spiralele lui pe boltă.

— Cât timp mai vrei să rămâi?

Vocea lui Minner era răguşită, aspră.

— Nu ştiu. O jumătate de oră... O oră...

— Un sfert de oră îţi ajunge?

— Te rog, să nu ne târguim! N-am văzut nici măcar a zecea parte din ceea ce e de văzut aici...

— Or să mai fie şi alte seri.

— Iar începi! Ajunge, Minner, te rog! Nu am nici un chef să ne certăm, dar asta nu înseamnă că o să mă las manevrată. Refuz, pur şi simplu, să mai discutăm, în condiţiile astea!

Îi făcu o reverenţă, înclinându-se atât de mult, încât cu siguranţă că n-ar fi putut-o realiza dacă ar fi avut schelet uman.

— O să fie exact după cum pofteşte Domnia Voastră, îi spuse, revenind în poziţie verticală.

Lona preferă să se prefacă a nu fi băgat de seamă tonul veninos pe care îl folosise şi îl trase după ea pe o alee unde se înghesuiau o mulţime de oameni. Niciodată până atunci nu mai avuseseră o ceartă atât de puternică. Ori de câte ori avuseseră conflicte înainte, nu lăsaseră să se furişeze între ei decât gesturi minore – o răceală abia simţită în cuvinte, riposte înţepătoare,

sarcasme sau şfichiul urzicător al ironiei. Niciodată însă nu se certaseră în public şi cu atâta violenţă. Pentru că avuseseră parte şi de public: o mulţime de gură-cască, atraşi de tonul ridicat al vocilor – Polichinelle şi Guignol crăpându-şi ţestele spre marea bucurie a nătărăilor. Întrebări meschine şuierând arzătoare pe lângă ei: ce se întâmplă? de ce se ceartă?

De ce avea uneori impresia că Minner o ura? Şi pentru ce i se părea uneori că ar fi de ajuns un fleac pentru ca, la rândul ei, să-l urască la fel de tare? Trebuia să continue să se susţină reciproc – aşa cum o făcuseră la început, când se cunoscuseră. Atunci exista ceva invizibil, care îi susţinea, o legătură de simpatie născută din faptul că amândoi suferiseră lucruri cumplite. Apoi, brusc, totul se degradase, relaţiile dintre ei se înăcriseră, începuseră acuzaţiile, incriminările, rupturile.

Trei roţi aurii întrepătrunse interpretau în faţa lor un balet luminos, complex, asemenea unor interminabile pulsaţii de flăcări scânteietoare. O femeie goală, numai cu o tunică din lumină vie pe umeri, apare brusc la partea superioară a unor coloane. Agitându-şi braţele, ea începu să cheme publicul, îndemnându-l să intre într-un palat al plăcerilor carnale. Avea un corp de o feminitate destul de îndoielnică: sânii erau promontorii agresive, fesele globuri fenomenale. Aproape sigur că nimic nu era natural, ci rodul unor intervenţii unor chirurg-esteticieni...

Şi ea este o membră a confreriei noastre, gândi Lona. A confreriei noastre de handicapaţi. Şi, cu toate acestea, pare să-i fie indiferent. Se dă în spectacol în faţa tuturor şi este fericită că poate să-şi câştige astfel viaţa. Chiar, la ce s-o fi gândind la ora 4 dimineaţa? Presupunând că se trezeşte atunci. Îşi plânge de milă sau e o ipocrită desăvârşită, care...

Burris privea fix corpul gol.

— Nu e nimic altceva decât o bucată de carne expusă spre vânzare, îl smulse Lona din visare. De ce te uiţi aşa de fascinat la ea?

— Pentru că este... este Eliza!

— Te înşeli, Minner. Cum crezi că a ajuns aşa, nitam-

nisam, în vârful coloanei? Imposibil.

— Iar eu îţi spun că este chiar Eliza. Privirile mele sunt mai agere decât ale tale. Iar tu, de fapt, nu o prea cunoşti, ca să zic aşa. Habar n-am ce i-au făcut de au adus-o în halul acesta, dar ştiu sigur că este vorba de ea.

— Ei bine, atunci n-ai decât să te duci s-o întâlneşti.

Bărbatul o privi uluit.

— N-am zis că vreau să mă întâlnesc cu ea.

— N-ai zis, dar ai gândit-o...

— Asta înseamnă că eşti geloasă pe o femeie cocoţată pe un stâlp.

— Ai iubit-o încă înainte să mă cunoşti.

— N-am iubit-o niciodată! strigă el nervos.

Şi minciuna făcu să i se împurpureze fruntea.

Difuzoare puternice lăudau calităţile fizice ale femeii, frumuseţea parcului de distracţii, pasiunea vizitatorilor. Urletele coborau ca o ploaie caldă de vară, prefăcându-se jos într-o rumoare infamă.

Burris se desprinse de Lona şi se îndreptă către coloana pe a cărei platformă ornamentată femeia începuse să danseze, făcând salturi frenetice. Corpul gol strălucea sub sărutul transpiraţiei. Cărnurile umflate tremurau şi tresăreau spasmodic. Era personificarea însăşi a senzualităţii.

— Nu este Eliza, spuse brusc Burris.

Dintr-o dată, farmecul se destrămă. Se întoarse pe jumătate, cu o mină întunecată. Se opri. În jur, vizitatorii înaintau către coloana care devenise acum polul de atracţie al zonei. Dar nici Lona, nici Burris nu se mişcau. Întorseseră spatele dansatoarei şi se priveau pe furiş, cu coada ochiului. Apoi, fără nici un semn prealabil, Minner tresări violent, de parcă ar fi fost pălmuit. Îşi încrucişă braţele pe piept şi se lăsă să alunece pe o bancă, cu capul în jos. Nu era vorba, despre o nouă scenă de melancolie, jucată cu cortina trasă: Lona pricepu că-i era rău cu adevărat.

— Mă simt epuizat, murmură el cu voce răguşită. Nu mai

am nici o putere. Parcă am îmbătrânit dintr-o dată cu câteva mii de ani.

Femeia se aplecă deasupra lui, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Se lăsă să cadă, la rândul ei, pe bancă, făcând eforturi să-şi regăsească o respiraţie normală.

— Şi eu la fel. Nu mai pot nici eu să îndur.

— Ce se petrece cu noi?

— Poate că e vina vreunui parfum dintre cele pe care le-am respirat în cursul plimbării în cochilie? Sau efectul a ceva din ceea ce am mâncat?

— Nu, nu cred. Priveşte-mi mâinile.

Tremurau. Micile tentacule atârnau flasce, iar faţa îi era pământie. În ceea ce o privea, Lona se simţea ca şi cum ar fi parcurs vreo 150 de kilometri alergând sau de parcă tocmai ar fi încheiat istovitoarea încercare de a naşte o sută de prunci.

De astă dată, când Burris îi propuse din nou să meargă la hotel, nu mai găsi puterea să-l refuze.

Sub gheţurile nopţii

Pe Titan, Lona îl părăsi definitiv pe Burris, care nu se arătă deloc surprins: de câtăva vreme era aproape sigur că lucrurile vor sfârşi în felul acesta. Şi, când se întâmplă, simţi o imensă uşurare.

Încă de la Polul Sud lucrurile prinseseră să se înrăutăţească din ce în ce mai tare între ei. Deşi nu-şi dădea seama din ce cauză. Un lucru era însă limpede: nu erau făcuţi unul pentru altul. Se certau tot mai frecvent. La început, o făceau oarecum în surdină. Apoi, spălatul rufelor murdare în public devenise o obişnuinţă. Chiar un fel de plăcere.

În momentul în care constatase asta, femeia îl părăsise.

Petrecuseră şase zile la Luna Tivoli, până când peste

bucuriile zilnice se instalase rutina. Se trezeau târziu, luau un mic dejun copios, se plimbau prin împrejurimi şi apoi se întorceau în parcul de distracţii.

Parcul era atât de mare, încât descopereai în fiecare zi ceva nou. Dar, începând din ziua a treia, Minner realiză că nu făcea altceva decât să revină la aceleaşi lucruri vizitate la început, iar dintr-a cincea, imaginile îi deveniseră insuportabile. La început, se străduia să fie cât se putea mai îngăduitor, dar ajunsese repede la capătul răbdării, şi urmară certuri fără sfârşit. În fiecare seară se certau mai aprig decât o făceau dimineaţa. Uneori, conflictele se încheiau prin declaraţii şi gesturi de iubire furibundă, alteori prin atitudini morocănoase care durau toată noaptea.

Şi, în mod invariabil, chiar în răstimpul acestor dispute sau imediat după ele, încercau acea bizară impresie de oboseală, de langoare bolnăvicioasă. Burris nu mai trăise niciodată aşa ceva, iar faptul că Lona resimţea aceleaşi simptome, făcea ca lucrurile să fie încă şi mai ciudate. Şi, totuşi, ori de câte ori se întâlnea, întâmplător, prin mulţime cu Aoudad sau Nikolaides, nici unul nici altul nu sufla vreun cuvânt.

Burris realiză că aceste altercaţii virulente săpau în mod constant o prăpastie din ce în ce mai adâncă între ei. În rarele momente de linişte îi părea rău de ce se întâmpla, deoarece Lona era, prin firea ei, tandră şi atentă, iar el îi aprecia foarte mult afecţiunea cu care îl înconjura. Numai că atunci când furia îl lua în stăpânire uita tot. Atunci o găsea rece, străină şi exasperantă, o greutate ce se adăuga celorlalte, pe care era nevoit să le poarte. O puştoaică proastă, incultă şi odioasă. Nici măcar nu se mai străduia să-i ascundă ceea ce gândea despre ea. La început folosise perifraze, metafore voalate în încercarea de a rotunji unghiile prea ascuţite ale limbajului, dar după câtva timp nu se mai jenase s-o insulte fără nici o reţinere.

Ruptura era, evident, inevitabilă. Tot ceea ce construiseră cu teamă şi speranţă odinioară, se dărâma. Confruntările fără capăt îi epuizau. Energia vitală le seca. Făceau dragoste tot mai

rar şi se izbucneau în imprecaţii din ce în ce mai frecvente.

În cea de-a şasea dimineaţă (arbitrar fixată, deoarece o zi lunară dura 14 zile terestre) a sejurului lor pe lună, Lona îi spusese pe un ton hotărât:

— Hai să lăsăm totul baltă şi să plecăm chiar acum pe Titan.

— Mi se pare că, teoretic, am mai avea vreo cinci zile de petrecut aici.

— Chiar vrei să rămâi?

— Sincer? Nu.

Se temea vizibil ca răspunsul său să nu işte o nouă ceartă şi era gata-gata să izbucnească. Dar, în ziua aceea, Lona era dispusă la orice sacrificiu.

— Cred că ni s-a cam acrit la amândoi de situaţia asta. Nu mai e un secret pentru nimeni. Atunci la ce bun să mai rămânem? Titan va fi, probabil, un loc mult mai pasionant.

— Probabil.

— În plus, aici nu vom înceta să ne hărţuim. O schimbare de decor ar trebui să ne facă bine.

Nu era nici o îndoială asupra acestui fapt. Orice bădăran putea să-şi cumpere un bilet pentru Luna Tivoli, cu singura condiţie să aibă portofelul bine burduşit. Oriunde te răsuceai, nu dădeai decât peste ţărănoi nespălaţi, peste beţivi şi peste cei ce-şi făcuseră din distracţii singurul scop al vieţii. În mod evident, clientela potenţială a uriaşului parc de distracţii era departe de a fi limitată numai la cadrele superioare de pe Terra. Cea de pe Titan era mult mai selectă. Acolo nu mergeau decât cei de pe treptele cele mai de sus ale scării ierarhice, boşii pentru care preţul acestei călătorii, echivalând cu salariul anual al unui muncitor, era un mizilic. Şi poate că acei oameni vor avea cel puţin politeţea să-l trateze pe Burris ca pe un individ normal. Îndrăgostiţii din Antarctica, orbi la tot ceea ce i-ar fi putut deranja, se comportaseră şi aici de parcă ar fi fost invizibili. Dar obişnuiţii parcului le râseseră în nas şi-şi bătuseră joc de diformităţile lui. Cu siguranţă că pe Titan, oamenii fiind mai bine

educaţi, nu se vor arăta interesaţi de aspectul său fizic. Îl vor privi cu bunăvoinţă pe acest tip caraghios, îi vor surâde, îi vor vorbi cu amabilitate, fără să-i arate niciodată, nici prin vorbe nici prin gesturi, că îi remarcaseră aspectul particular. Asta însemna nimic altceva decât o comportare civilizată. Iar din cele trei atitudini, una mai crudă decât alta, Burris o prefera pe ultima.

Aşa că îl înghesui într-un colţ pe Aoudad când îl surprinse în zona aparatelor de tir şi sub cerul scânteietor de rachete îl puse în faţa faptului împlinit:

— Ştii, problema e că ni s-a cam acrit aici. Trece-ne pe listă pentru un zbor pe Titan.

— Dar mai aveţi încă...

— ...5 zile de petrecut în Tivoli. Ştiu. Dar imaginează-ţi că amănuntele de genul ăsta nu ne interesează. Descurcă-te şi fă-ne rost de locuri.

— O să văd ce pot face...

Aoudad fusese martor la unele din certurile lor şi asta îl deranja pe Burris, pentru că îi aducea înainte motive ce nu îi făceau plăcere. Aoudad şi Nikolaides jucaseră în perioada de început rolul lui Cupidon şi, din cauza asta, se simţea vag obligat să se comporte tot timpul ca un îndrăgostit nepreocupat de altceva decât de sentimentele sale. Uneori avea senzaţia că îşi depăşeşte rolul impus atunci când se certa cu Lona, dar tot nu vedea ce ar fi putut face aceştia. Mai ales că nu interveniseră niciodată, ca şi cum nu îşi propuseseră să facă pe mediatorii. Îi urmăriseră tot timpul în tăcere.

Şi, pentru că Burris reprezenta miezul problemei, iar dorinţa era a sa, Aoudad nu întâmpină nici o dificultate în obţinerea rezervărilor. Îi preveni pe cei de pe Titan că vor sosi mai devreme decât era prevăzut şi se îmbarcară.

Nu se putea face nici o comparaţie între o decolare terestră şi una selenară. La o gravitaţie de şase ori mai redusă, nu mai era nevoie decât de o răsuflare mai tare pentru a ridica nava de la sol. Spaţiodromul bâzâia ca un roi de albine: zilnic, erau curse către Marte, Venus, Titan, Ganimede şi Terra, la

fiecare trei zile către planetele exterioare şi săptămânal spre Mercur. Astronavele de cursă lungă nu plecau de pe Selena. Regulamentele şi tradiţia pretindeau ca ele să decoleze de pe Terra şi să nu fie încredinţate puterii propriilor motoare decât după ce vor fi depăşit un anumit punct, situat dincolo de orbita lui Pluton. Cea mai mare parte a navelor care se îndreptau spre Titan făceau o oprire pe Ganimede, care era un important centru minier şi, în mod original, itinerariul fixat pentru Burris şi Lona prevedea şi această etapă. Dar racheta la care rezervaseră locuri în grabă nu făcea escală pe traseu.

Lonei îi părea rău că nu poate să vadă lumea lui Ganimede, dar ştia că era numai din vina ei şi nu avea dreptul să se plângă: ea insistase să părăsească Tivoli înaintea datei prevăzute. Spera că se vor putea opri pe Ganimede la întoarcere.

În vreme ce pătrundeau în burta neagră a spaţiului, Lona deveni foarte vioaie, părând extrem de interesată să afle absolut tot ce se putea şti despre Titan, exact aşa cum se întâmplase şi la Polul Sud, îşi aminti astronautul cu o strângere de inimă, când dorise să ştie totul despre natura polului, despre succesiunea anotimpurilor, despre cactuşi şi despre o mulţime de alte lucruri. Înainte însă fusese vorba numai de o curiozitate naivă; acum era vorba de o strategie menită a reînnoda un contact cu el, ori în ce fel s-ar prezenta acesta.

Dar Burris intuise care îi era scopul încă de la primele cuvinte.

— În regulă, Lona. Titan este cel mai mare satelit din sistemul nostru solar. E chiar mai mare decât Mercur, care este o planetă.

— Dar Mercur se învârte în jurul Soarelui, în vreme ce Titan se învârteşte în jurul lui Saturn.

— Într-adevăr. Titan este cu mult mai mare decât Selena. Se găseşte la un milion două sute de mii de kilometri de Saturn. O să-i poţi vedea în curând inelele. Titan are şi atmosferă. Neindicată pentru plămânii oamenilor, fiind alcătuită din metan şi amoniac în stare îngheţată. La prima vedere, totul pare

atractiv şi pitoresc. Mărturisesc că nu am fost niciodată acolo.

— Cum se poate asta?

— Simplu: când eram adolescent, drumul costa prea mult pentru punga mea, iar mai târziu, când am crescut, am călătorit în cu totul alte zone ale Universului.

Astronava înghiţea milioane de kilometri fără a lăsa impresia că o face. Lona stătea ghemuită în fotoliu, privind pierdută prin hublou. O vreme executaseră tot felul de manevre de ocolire prin planul eliptic al centurii de asteroizi, apoi îl depăşiră într-un unghi foarte larg pe giganticul Jupiter şi se înscriseră pe o orbită alungită în jurul lui Saturn.

Coborâră pe Titan abia după ce executară un număr de trei revoluţii.

Primul lucru pe care îl zăriră a fost un dom, bineînţeles. Un spaţiu sinistru, instalat pe un platou la fel de sinistru. Era tot o lume îngheţată, dar complet diferită de aceea a Antarcticii. Pe Titan, totul era străin şi neobişnuit, în plus, în timp ce pe continentul antarctic, atmosfera lua cu rapiditate un aspect atât de familiar încât ajungea să fie de-a dreptul obsedantă, Titan nu era pur şi simplu o întindere albă şi îngheţată, lăsată pradă vânturilor.

Ceea ce îi asigura unicitatea absolută era Saturn. Planeta cu inele plutea în cer, la o distanţă redusă şi era cu mult mai mare decât Terra. Aşa cum se putea ea vedea de pe Selena. În atmosfera compusă din amoniac şi metan exista exact acel raport necesar care să-i asigure cerului lui Titan o nuanţă alb-albăstrie, o elegantă culoare de fond, pe care se detaşa luminosul glob auriu al lui Saturn, brăzdat de benzile sale atmosferice, late şi întunecoase, şi înconjurat de puzderia de fragmente de piatră ce formau celebrul inel.

— Ce subţire este inelul! se plânse Lona. Abia reuşesc să-l văd.

— Din cauza mărimii lui Saturn. Mâine o să-l vedem mai bine şi să constaţi că, de fapt, nu e vorba de unul singur, ci de mai multe. Inelele interioare se mişcă mai repede decât cele

exterioare.

Atâta vreme cât reuşeau să menţină conversaţia la acest nivel, totul era în regulă. Dar Burris se temea să se angajeze dincolo de domeniul abstracţiilor astronomice şi se părea că nici femeia nu dorea acest lucru. Şi unul şi altul aveau nervii prea încordaţi şi simţeau instinctiv că, după toate certurile din ultima vreme, se aflau mai aproape ca niciodată de marginea prăpastiei.

Li se repartizase una dintre cele mai bune camere ale luxosului hotel. Clientela aparţinea, în totalitate, clasei superioare, numai personalităţi care făcuseră avere în domeniul dezvoltării planetei, al transporturilor spaţiale sau al energiei. Toată lumea cunoştea pe toată lumea. Femeile, fără deosebire de vârstă, erau zvelte şi pline de energie. Majoritatea bărbaţilor aveau burtă, dar erau solizi şi plini de vigoare. O lume în care nimeni nu şi-ar fi permis să fie nepoliticos cu vreunul dintre ei, apreciase Burris încă din prima clipă. În care nimeni nu-i privea mai mult decât era necesar. În care toţi se comportau cu amabilitate şi indiferenţă.

În prima zi, în sala de mese, un industriaş cu afaceri solide pe Marte, îşi ceru permisiunea să se aşeze la masa lor. Se vedea că depăşise bine vârsta de 70 de ani. Avea o faţă bronzată, brăzdată de riduri adânci şi ochi negri, foarte apropiaţi. Soţia sa, în schimb, părea că abia trecuse de 30 de ani. Conversaţia se învârti tot timpul aproape numai în jurul ideii de exploatare comercială a planetelor exterioare.

— I-ai plăcut în mod evident, îi spuse Lona ceva mai târziu.

— Hm. Prima veste bună.

— Nu te mai preface: era cât se poate de limpede! Pariez că-ţi făcea semne cu piciorul pe sub masă.

Presimţind apropierea unei noi certe, bărbatul o împinse uşurel către unul din intrândurile practicate în peretele domului.

— Hai să facem un târg, vrei? Dacă ea încearcă să mă seducă, îţi dau voie să faci acelaşi lucru cu soţul ei. Ce zici?

— Vai, ce drăguţ eşti!

— Hei, nu înţeleg ce nu-ţi convine? E un tip simpatic.

— N-a trecut decât o zi de când am ajuns aici şi deja urăsc locul acesta.

— Lona, gata, ajunge! Ajunge! Ai o imaginaţie prea bogată. Pot să-ţi garantez că femeia asta nu mă va atinge niciodată. Cred că numai la gândul ăsta ar tremura de oroare o lună întreagă. Poţi să mă crezi! Mai bine să lăsăm baltă prostiile astea şi să privim peisajul.

Afară, vremea se pregătea de furtună. Rafale puternice izbeau domul, încercând să-l clintească din loc. Saturn ajunsese în crucea bolţii şi lumina sa puternică, care făcea să scânteieze zăpada, se suprapunea peste cea filtrată de protecţiile parafonice ale geamurilor. Cerul întunecat era punctat de lucirile acelor stele ce păreau atât de aproape de parcă s-ar fi găsit în spaţiu.

Începuse să ningă. Mai rămăseseră o clipă să privească fulgii dansându-şi sarabanda haotică în vijelie. Brusc, sunetele vioaie ale unei melodii le dădură de ştire că se pregătea ceva şi părăsiră intrândul îndreptându-se către sala spre care îi conduceau efluviile sonore. O mulţime de bărbaţi şi femei se apropiau în acelaşi timp.

— Vrei să dansăm? îl întrebă Lona.

Muzicanţii, în ţinută de seară, apăruseră de nu se ştie unde. Muzica îndrăcită câştiga în volum. Pretutindeni pe podium se zăreau instrumente cu coarde, instrumente de suflat, de percuţie, împrăştiate ici şi colo, care îşi arătau formele stridente de provenienţă nepământeană, atât de apreciate în cadrul orchestrelor moderne. Deja, numeroase perechi elegante se învârteau cu graţie pe platoul sclipitor.

Foarte încordat, astronautul îşi luă partenera în braţe şi se amestecară printre dansatori. Minner nu fusese niciodată prea pasionat de dans. În plus, nu dansase niciodată de la întoarcerea sa pe Terra. Cu numai câteva luni mai înainte, simpla idee de a se mişca astfel, încrucişându-şi mâinile şi picioarele pe un platou

de dans, i s-ar fi părut grotescă şi inacceptabilă. Acum însă, modul în care noul său corp se adapta cu rapiditate schimbărilor de ritm şi figurilor impuse de tipul de dans îl uluia cu desăvârşire. Se învârtea, pur şi simplu, cu o graţie pe care nu o avusese niciodată.

Lona nu îl scăpa din ochi. Nici măcar nu zâmbea. S-ar fi zis că se temea de ceva, dar nu ştia exact de ce anume.

Şi salonul în care se aflau acum avea forma unei rotonde transparente. Duncan Chalk trebuie că era un fanatic al acestei şcoli de arhitectură: voia ca oamenii să vadă stelele, dar, totuşi, să le fie cald: Rafalele furtunii îngrămădeau fulgii pe suprafaţa transparentă a domului, pentru ca în clipa, imediat următoare să-i spulbere care încotro. Mâna Lonei îngheţase în aceea a bărbatului. Ritmul muzicii devenea tot mai trepidant. Regulatoarele termice care ţineau locul glandelor sudoripare pe suprafaţa pielii astronautului erau puse la grea încercare. O să fie el în stare să susţină această cadenţă în continuă creştere? se întrebă Lona cu spaimă. Nu cumva o să cadă?

Într-un târziu, orchestra luă o pauză.

Cuplul cu care stătuseră la masă se apropie din nou de ei. Femeia surâdea şi îl privea atentă pe Burris. Prea atentă! blestemă Lona şi îi aruncă o privire veninoasă.

— Vrei să-mi acorzi dansul următor? îl întrebă ea pe Burris, cu siguranţa celui care ştie că orice ar cere devine posibil datorită munţilor de bani pe care-şi sprijină coatele.

Minner se străduise cât putuse până atunci să nu cadă în această cursă, dar acum, s-o refuze ar fi însemnat o impardonabilă lipsă de tact, iar asta nu ar fi făcut decât să arunce paie pe focul geloziei celeilalte. Sunetul uşor şi fluierat al cimpoiului îi avertiză pe dansatori că începea o nouă rundă. Burris se hotărî brusc, îi oferi braţul invitatei şi porniră spre platou, lăsând-o pe Lona, cu trăsăturile chipului încremenite de surpriză, în compania bătrânului industriaş.

Însoţitoarea sa se dovedea a fi o dansatoare de înaltă clasă. Ar fi putut să jure că picioarele-i nu atingeau podeaua.

Într-o mişcare prelungă, aproape respirabilă, îl conducea pe Burris cu o mână de fier, ascunsă într-o mănuşă delicată de mătase, plutind literalmente pe deasupra platoului de dans. Cadenţa impusă era atât de rapidă, încât, cu toate că viziunea nu ţinu decât o clipă Minner n-o mai văzu, pur şi simplu, pe Lona. Pe de-o parte, muzica îl asurzea, pe de alta, surâsul femeii era prea strălucitor.

— Sunteţi un excelent partener, îi şopti ca la ureche. Aveţi o putere şi un simt al ritmului cum n-am mai întâlnit...

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar înainte de experienţa de pe Manipool nu aveam nici o chemare pentru dans.

— Manipool?!

— Planeta unde am... unde m-au...

Nu ştia nimic. Şi, totuşi, Burris era convins că toată lumea din sală îi cunoştea povestea. Era însă posibil ca aceşti nababi să nu urmărească actualităţile video cu prea multă atenţie. Poate că, într-adevăr, nu aveau habar despre ce i se întâmplase. După toate aparenţele, femeia nu îşi pusese nici o întrebare văzându-l. Nu se mirase deloc de înfăţişarea sa. Cu siguranţă că nu era vorba de simpla politeţe: cazul său o interesase incredibil de puţin, asta era tot.

— N-are importanţă, mormăi el.

Şi, cum începuseră un nou tur de pistă, reuşi, în fine, s-o zărească pe Lona: era tocmai pe punctul de a părăsi salonul. Industriaşul părăsit avea aerul că tocmai primise o palmă.

Burris se opri din mişcare. Însoţitoarea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Vă rog să mă scuzaţi. Lona... Cred că i s-a făcut rău...

Lona se simţea perfect: atâta doar că furtuna din suflet i se întipărise pe faţă. Când Minner deschise uşa încăperii, stătea culcată pe pat, cu faţa în jos. Iar când îi pusese mâna pe spatele gol, se cutremură şi se smuci într-o parte. Minner nu reuşea să se adune, pentru a-i spune ceva, orice, numai să...

În noaptea aceea dormiră fiecare în patul lui şi, când

coşmarul cu Manipool năvăli peste el, ca de obicei, făcu un efort extraordinar să se trezească şi să-şi înăbuşe urletele ce se îmbulzeau să-i iasă pe gât. Apoi, ridicat în capul oaselor, aşteptă neclintit ca valul de groază să dispară.

În dimineaţa următoare, se comportară de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Hotărâră să facă o escapadă prin împrejurimi, la bordul unei sănii cu motor. Complexul hotel-spaţiodrom de pe Titan era amplasat în mijlocul unei depresiuni de mici dimensiuni, înconjurată din toate părţile de munţi înalţi. Ca şi pe Selena, şi aici existau numeroase vârfuri, faţă de care Everestul nu era decât un deal amărât.

La vreo sută cincizeci de kilometri spre est se înălţa gheţarul Martinelli, uriaşă prelingere de gheaţă pe faţa Himalayelor locale, sfârşindu-se într-o extraordinară cascadă încremenită în colţii gerului. O cascadă renumită în întreaga galaxie. Oricine ajungea pe Titan o vizita obligatoriu. Burris şi Lona se supuseră şi ei obiceiului.

Pe drum, avură parte de câteva peisaje, care îl umplură de admiraţie până şi pe astronaut. Norii învârtejiţi de metan şi superbele egrete albe de amoniac îngheţat care împodobeau crestele, dădeau munţilor aspectul unor rulouri Song. Fără a mai pomeni de lacul negru din metan, care se găsea la aproape o jumătate de oră de dom. Adâncimile sale moi erau locuite de animalculi tenaci, semănând mai mult sau mai puţin cu moluştele şi artropodele terestre – mai degrabă, mai puţin –, echipaţi cu organe speciale care să le permită să respire şi să bea metanul. Viaţa, sub orice forme s-ar fi prezentat, era un lucru excepţional în sistemul solar şi vederea acestor specimene, de o remarcabilă raritate, în chiar mediul lor natural, îl fascina pc Burris. Aceste creaturi se hrăneau cu „stuful” care creştea pe malul lacului, un fel de vegetaţie gelatinoasă, de o culoare cadaverică, care părea să prospere admirabil în mijlocul acestui climat infernal.

După mai multe ore de înfruntat vijelia, ajunseră la cascadă, torţă de lumină spartă în milioane de scântei, risipite

de-a lungul imensei jerbe de gheaţă plutind în vidul uriaş de dedesubt. Toţi cei prezenţi scoaseră exclamaţiile admirative de rigoare, dar nimeni nu coborî din sanie, deoarece vântul sufla cu furie şi nu puteai să fii absolut sigur că protecţiile respiratorii din costum aveau o eficienţă maximă în această atmosferă corozivă.

Grupul dădu ocol cascadei, sorbind din ochi scânteietoare arcade de gheaţă. Dar, când admiraţia era în plin proces de expansiune, ghidul le tăie orice avânt, anunţând în microfon: „Regretăm, dar suntem obligaţi să întrerupem circuitul şi să ne întoarcem la bază. Ni s-a anunţat apropierea unei furtuni”.

Într-adevăr, furtuna izbucni cu mult înainte ca sania să fi revenit la adăpostul sigur al domului. Mai întâi, începu să plouă – o bură subţire de amoniac, care bătea darabana pe acoperişul transparent. Apoi, o hulă aduse cu sine nori grei, încărcaţi cu cristale mari de amoniac. Vehiculul înainta din ce în ce mai greu. Era pentru prima oară, de când sosiseră aici, când Burris vedea zăpada căzând atât de vijelios şi de brutal. Vijelia o izbea, furioasă, în toate părţile, o transforma într-o spumă miraculoasă, din care construia catedrale, păduri. Cu chiu, cu vai, sania reuşea să ocolească obstacolele ivite din neant şi să evite să se angajeze pe coastele înşelătoare ale dunelor.

Cea mai mare parte a călătorilor părea să nu realizeze prin ce pericol treceau şi rămâneau calmi, scoţând strigăte de admiraţie în faţa spectacolului extraordinar al furtunii. Dar Burris, al cărui simţ ascuţit al pericolului rămăsese neadormit, ştia că exista un risc enorm să rămână înzăpeziţi şi se închinase într-o tăcere morocănoasă. Deja aerul începuse a se împrospăta din ce în ce mai greu şi avea o savoare acră, neplăcut acidă. Gazele de eşapament ale motoarelor obosite scăpau pe la supape şi se strângeau în trombe străvezii sub acoperiş.

Nu, hotărî Burris, nu poate să fie real! Asta e numai imaginaţia mea bolnăvicioasă, care îmi joacă feste. Şi încercă, la fel ca şi ceilalţi, să admire spectacolul din exterior.

Când sania reuşi, în cele din urmă, să parcheze sub acoperişul domului, scoase un oftat mare de uşurare: totul se

sfârşise cu bine.

Aproape îndată după ce se potoliră emoţiile întoarcerii, izbucni o nouă ceartă. O ceartă care avea încă şi mai puţine motive să se nască decât cele anterioare, şi care se învenină foarte repede.

— Nu mi-ai aruncat nici o privire tot timpul călătoriei!

— Normal. Am privit peisajul. Nu pentru asta am plecat în excursie?

— Ai fi putut să mă iei de mână. Ai fi putut să-mi zâmbeşti.

— Eu...

— Să înţeleg că te plictisesc atât de mult?

Burris se săturase să tot bată în retragere.

— Exact! Mă plictiseşti cu figura ta de fetiţă cicălitoare şi idioată! Toate aceste minuni din jur nu sunt decât perle aruncate la porci, în ce te priveşte. Nu apreciezi nimic: nici arta culinară, nici veşmintele frumoase, nici dragostea, nici călătoriile...

— Şi tu, tu nu eşti decât un monstru hidos!

— Ei bine, un monstru, asta sunt, da! Şi ce pereche potrivită facem împreună!

— Adică şi eu sunt tot un monstru? strigă ea cu o voce ascuţită. În tot cazul, nu se vede. Cel puţin, eu sunt o fiinţă umană. Dar tu, tu ce eşti?

În acea clipă, se aruncă asupra ei. Degetele sale, cu piele netedă şi lucioasă, se înnodară în jurul gâtului femeii. Lona se zbătu, îl izbi cu pumnii, îi brăzdă obrajii cu unghiile ascuţite, fără a reuşi însă să-i străpungă pielea. Asta nu făcu decât să-l înnebunească şi mai tare: o strângea cu sălbăticie în pumnul său de fier, zgâlţâind-o ca pe o păpuşă dezarticulată. Simţea cum toate sucurile mâniei se revarsă prin vine către creier.

Aş putea s-o ucid ca pe-un nimic, gândi. Dar numai simplul fapt de a fi numit acţiunea avu un efect calmant şi raţiunea îi reveni dintr-o dată. O lăsă pe pat şi îşi privi mâinile cu atenţie. Mâini aproape ucigaşe. Femeia îl privea, la rândul ei. Urmele vinete ce îi înconjurau gâtul deveniră vizibile aproape în acelaşi timp cu petele vinete de pe obrajii bărbatului.

Lona scoase un ţipăt strangulat şi se trase înapoi. Nu zicea nimic, doar amenința cu un deget tremurător. O prăbuşire... Îşi zise Minner. O cădere motorie. O imensă oboseală îi prinsese genunchii în cleştele ei necruţător, lăsându-l lipsit de puteri. Corpul i se îndoi din articulaţii, se închină periculos şi, neputându-se sluji de mâni, se prăbuşi la podea. O chemă, cu voce răguşită, rugând-o să-l ajute. Niciodată nu încercase o asemenea stare de slăbiciune, nici chiar după tratamentul suferit pe Manipool.

Iată ce înseamnă să-ţi stoarcă şi ultima picătură de sânge, gândi. Parcă au pus lipitori pe mine! Dumnezeule mare! O să mă pot ridica în picioare?

„Ajutor!”, urla, dar sunetele nu i se desprinseră de coardele vocale. „Unde eşti, Lona?”.

Când reuşi, în cele din urmă, să-şi ridice fruntea, descoperi că femeia nu se mai afla în cameră. Nu realiza nici măcar cât timp se scursese! Se ridică extrem de greu, târându-se centimetru cu centimetru de-a lungul zidului, ca o plantă agăţătoare şi se aşeză pe pat. Rămase nemişcat, cocoşat peste genunchi, până când reuşi să-şi mai vină în fire. Asta să fi fost pedeapsa pentru că o brutalizase? De fiecare dată când se certaseră, avusese această senzaţie de sfârşeală, care îl epuiza.

— Lona?

Ajunse pe hol, ţinându-se de pereţi. Persoanele cu care se încrucişa pe drum credeau, fără îndoială, că este beat. Se străduia să surâdă amabil, ca răspuns la surâsurile ce i se adresau.

Nu reuşi s-o descopere nicăieri pe Lona.

Câteva ore mai târziu, dădu, întâmplător, peste Aoudad, care i se păru ciudat de neliniştit.

— Ai văzut-o cumva? îl întrebă Burris, cu voce tremurătoare.

— La ora asta trebuie să fie cam la jumătatea drumului spre Ganimede. A plecat cu trenul de seară.

— A plecat?

Aoudad dădu din cap.

— O însoţeşte Nick. Se întorc pe Terra. Ce i-ai făcut? Ai bătut-o sau ce?

— Şi voi aţi lăsat-o să plece? se bâlbâi Burris. I-aţi permis, pur şi simplu, să-şi ia bagajele şi s-o şteargă? Ce va zice Chalk?

— Ştie tot. Doar nu te gândeai, totuşi, că nu l-am consultat? A spus că, dacă doreşte să plece, n-are decât. S-o urcăm pe prima astronavă gata de plecare şi s-o însoţim până acasă. Ceea ce am şi făcut. Dar ce se întâmplă cu dumneata, eşti cam palid! Nu credeam că pielea pe care o ai poate să pălească aşa...

— Când pleacă următoarea navă?

— Mâine seară. Doar nu ai de gând să te duci după ea?

— Ce-ai vrea să fac altceva?

— N-o să ajungi la nimic în felul acesta, i-o întoarse Aoudad surâzând. Las-o să plece. Sunt în hotelul ăsta o mulţime de femei care ar fi fericite să-i ia locul. O să fii surprins să afli cât de multe sunt. Unele s-au prins deja că ne cunoaştem, şi au venit să mă roage să le fac cunoştinţă cu tine. Ştii ce le înnebuneşte, Minner? N-o să-ţi vină să crezi: figura ta cu totul deosebită.

Burris întoarse capul.

— Hai-hai, nu mai tremura ca o frunză. Fii bărbat, ce dracu'! Îţi aduc ceva de băut.

— Sunt obosit, răspunse Burris, fără să se clintească din loc. Am nevoie să mă odihnesc.

— Crezi c-ar fi bine să-ţi trimit pe una din femeile alea acum?

— Asta-i imaginea pe care o ai tu despre repaos?

— Sincer? Chiar asta! – Aoudad râse jovial. – N-aş avea nimic împotrivă să mă ocup personal de ele, dar tu eşti persoana dorită, nu eu, înţelegi? Tu.

— N-aş putea să-i vorbesc prin staţie, în timpul escalei de pe Ganimede?

— A plecat definitiv, Burris. Acum, ai face mai bine s-o uiţi. În afară de grămada de necazuri pe care le târâia după ea, ca pe

un lanţ zornăitor, crezi că mai era ceva de capul ei? Nu e decât o puştoaică, slabă ca o pisică! Oricum, nu ar fi durat prea mult legătura asta. Ştiu, pentru că am ochi să văd. Aţi fi dus-o numai într-o ceartă. Ce naiba, de parcă, într-adevăr, ai fi avut nevoie de ea! Dă-mi voie să-ţi spun...

— Ai vreun calmant?

— Ştiu că nu au nici un efect asupra ta.

Burris întinse, totuşi, mâna. Aoudad ridică din umeri şi se execută. Minner apăsă tubul pe pielea braţului. Iluzia liniştii i-ar fi fost de acelaşi folos în acest moment ca şi efectul propriu-zis al calmantului. Îi mulţumi lui Aoudad şi se îndreptă cu pas vioi către camera sa. Singur.

Pe culoar, se întâlni cu o femeie al cărei păr liliachiu semăna cu nişte fire de sticlă foarte subţire, iar ochii aveau culoarea ametistului. Avea o îmbrăcăminte extrem de provocatoare şi vocea, aidoma unei pene, mângâie, caldă, obrajii lipsiţi de podoaba urechilor ai lui Burris. Acesta grăbi pasul şi se refugie, tremurând, în liniştea protectoare a apartamentului.

Paznicul Graalului

— Iată un fermecător roman de dragoste încheindu-se, concluzionă Tom Nikolaides.

Dar Lona nu renunţă la aerul său serios.

— Nu avea nimic fermecător şi sunt fericită că am plecat.

— Pentru c-a încercat să te strângă de gât?

— Asta a fost numai picătura care a umplut paharul. Lucrurile mergeau rău între noi de mai multă vreme. Nu trebuie să-l faci pe altul să sufere atât numai pentru plăcerea de a suferi tu însuţi.

Nikolaides o privi cu atenţie. O înţelegea – sau, cel puţin, se prefăcu că o înţelege.

— Perfect adevărat. Totul e foarte regretabil, dar noi ştiam de la început că nu o să dureze.

— Şi Chalk.

— Chalk, mai ales. A prevăzut de multă vreme ruptura asta. Primim o cantitate incredibilă de scrisori. S-ar zice că lumea întreagă nu mai are altceva mai bun de făcut decât să fie mişcată de despărţirea voastră.

Un zâmbet fără viaţă înflori preţ de o clipă pe buzele Lonei, care se ridică şi începu să se plimbe agitată. Tocurile metalice răsunau sacadat pe podeaua lucioasă.

— Când ai zis că vine Chalk? îl întrebă, brusc, pe Nikolaides, fără să se oprească din mişcarea-i pendulatorie.

— O să vină. Trebuie să ai în vedere că este un om foarte, foarte ocupat. Iar treburile care îl reţin au o mare importanţă. Dar, de îndată ce va sosi, o să fii anunţată.

— Nick, spune-mi, te rog, dacă e adevărat... dacă-mi va da copiii...

— Să sperăm.

I se agăţă cu sălbăticie de cot.

— Ce înseamnă asta – „să sperăm”? Mi-a promis, înţelegi? Mi-a promis!

— De acord, ţi-a promis. Numai că tu nu te-ai ţinut decât de jumătate de înţelegere: l-ai părăsit pe Burris.

— Dar ai spus chiar tu că însuşi Chalk a prezis că o să ne despărţim. Şi apoi, nimeni nu se putea aştepta ca idila asta să dureze toată viaţa. Întâmplarea a hotărât ca ea să se termine acum. Mi-am îndeplinit deci partea de contract şi trebuie ca Chalk să facă acelaşi lucru, în ceea ce-l priveşte.

Îşi simţi muşchii pulpelor fremătând: era greu să stai în picioare prea multă vreme cu aceşti pantofi-fantaisie. Îi suporta, deoarece o făceau să pară mai înaltă şi mai în vârstă: Şi i se părea extrem de important ca eul exterior să corespundă noului său eu interior, din cât mai multe puncte de vedere. Aceste cinci săptămâni în compania lui Burris o făcuseră să îmbătrânească nu cu 35 de zile, ci cu cinci ani. Starea de tensiune continuă...

izbucnirile lui... Şi, mai ales, extraordinara epuizare care urma fiecăreia dintre certurile lor...

Bărbatul acela gras şi de treabă... ei bine, o să-l privească drept în ochi şi numai să încerce să nu se ţină de promisiune... O să-i arate că nu şi-a găsit proasta! Tocmai pentru că e atât de puternic, precum se spune, nu o s-o păcălească! Şi apoi, ea se dovedise cinstită, jucase cu cărţile pe faţă, făcuse prea îndelung pe infirmiera pe lângă acel lasă-mă-să-te-las, ca să poată considera că şi-a câştigat cinstit dreptul să-şi crească propriii copii.

„Am fost necioplită, îşi luă seama brusc. N-ar fi trebuit să râd de el. Nu el şi-a dorit necazurile pe care le îndură şi am acceptat dintru început ideea de a le împărţi pe din două.”

Nikolaides rupse tăcerea:

— Şi acum, că te-ai întors pe Pământ, ce ai de gând să faci?

— Înainte de orice, să-mi recuperez copiii. După asta, să dispar o dată pentru totdeauna din viaţa publică. Mi-ajung cele două experienţe pe care le-am trăit sub luminile reflectoarelor: prima, atunci când mi-au luat copiii, a doua, când am plecat cu Burris. Mi-ajung chiar prea mult!

— Unde o să te duci? Te-ai gândit să părăseşti iar Terra?

— Nu cred. Mai degrabă, o să rămân. Poate o să scriu o carte – surâse gândului neaşteptat – nu, nu cred că ar fi o idee prea bună, ce zici? O să urmeze iar publicitatea. Vreau să trăiesc liniştită în umbra mediocrităţii. De ce nu chiar în Patagonia? – Pupilele i se micşorară. – Ştii cam pe unde este?

— Cine? Chalk?

— Nu. Minner.

— Din câte ştiu, tot pe Titan. Îi tine tovărăşie Aoudad.

— Sunt cam de trei săptămâni acolo. Îmi închipui că se distrează, nu glumă...

O grimasă răutăcioasă îi apăru pe buze.

— În ceea ce-l priveşte pe Aoudad, poţi să fii sigură de asta. Atât timp cât are suficient de multe femei la dispoziţie, va fi

fericit, ca un peşte în apă, oriunde s-ar găsi. În privinţa lui Burris, mă abţin încă să fac vreo presupunere. Tot ce ştiu sigur, în clipa de faţă, e faptul că nu au făcut comandă pentru reţinere de locuri, ca să se întoarcă. Ai rămas încă legată de el, nu-i aşa?

— NU!!!

Nikolaides se prefăcu că-şi astupă urechile.

— Bine... bine, te cred. Nu-i nevoie să ţipi. Numai că...

Uşa din spatele camerei se retrase în interior. Un pitic înspăimântător de urât, cu buze subţiri, atârnând, îşi făcu apariţia. Lona îl recunoscu: era d'Amore, unul dintre oamenii de încredere ai lui Chalk.

— A venit Chalk? sări ea îndată. Trebuie să-i vorbesc.

Pe gura vicleană a piticului înflori cel mai larg zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

— Ei bine, constat că ai devenit neaşteptat de obraznică, în ultima vreme, Înălţimea-Ta! Unde s-o fi rătăcit cuminţenia ta de odinioară? Nu, Chalk nu a sosit încă. Şi eu îl aştept.

Se apropie, cu paşi mici, şi abia atunci Lona îşi dădu seama că era însoţit, îndeaproape, de un bărbat între două vârste, foarte palid, cu privirea blândă şi un aer perfect liniştit, afişând un zâmbet de circumstanţă.

— Ţi-l prezint pe David Melangio, draga mea, făcu d'Amore. Are o grămadă de minunăţii în sac. Dacă-i spui data naşterii, o să-ţi indice imediat săptămâna în care ai venit pe lume.

Lona se supuse.

— Te-ai născut într-o zi de miercuri, răspunse pe loc Melangio.

— Cum face?

— Nimeni nu ştie. E un dar natural... Mai încearcă, înşiră-i cât mai multe cifre, cât de repede poţi, dar să ai grijă să le articuleze distinct.

Înşirui o duzină de cifre, cu ochii pe zâmbetul lui impasibil. Melangio le repetă exact în aceeaşi ordine.

— Ei, ce crezi? A fost corect? se împăuna d'Amore.

— Nu mai ştiu. Le-am uitat deja.

Femeia se apropie curioasă de savantul idiot, care îi aruncă o privire indiferentă. Lona îl privi fix în ochi şi îşi dădu seama că Melangio era, şi el, un monstru fără suflet şi se întrebă înspăimântată, dacă nu i se punea cumva la cale un nou roman de dragoste.

— De ce naiba l-ai mai adus? se strâmbă Nikolaides. Credeam că Chalk a renunţat la varianta cu Melangio.

— S-a gândit că domnişoara Kelvin ar fi mulţumită să aibă o mică întâlnire cu el, rânji piticul. Mi-a cerut să i-l prezint.

— Cam ce-ar trebui să-i spun?! se miră Lona.

D'Amore se eschivă.

— De unde să ştiu eu?

Lona îl trase deoparte pe omuleţul cu buzoaie despicate şi îi şopti la ureche:

— Nu e prea sănătos la cap, nu?

— Mărturisesc sincer că e cam ţicnit.

— Dacă înţeleg bine, Chalk are un nou proiect în ce mă priveşte? Mi se propune să-l supraveghez?

Ar fi putut, la fel de bine, să se adreseze pereţilor. D'Amore se mulţumi să spună:

— Spune-i să ia loc şi discutaţi un pic. Oricum, Chalk nu va sosi mai devreme de o jumătate de oră.

Alături, se afla o încăpere mobilată simplu, cu o măsuţă plutitoare şi fotolii confortabile. Îl apucă de braţ pe idiot şi se îndreptară într-acolo. Uşa se închise după ei, ca un grilaj de închisoare.

Tăcere. Şi un schimb fugar de priviri.

— Poţi să mă întrebi despre orice cifră doreşti, îi propuse, senin, Melangio. Se legăna uşor, urmând cadenţa unui ritm numai de el ştiut, cu eternul surâs lipit de buze. Trebuie că nu are mai mult de şapte ani, ca dezvoltare intelectuală, îşi spuse Lona.

— Poţi să mă întrebi când a murit George Washington. Sau oricare alt om celebru.

Femeia suspină.

— Fie. Abraham Lincoln.

— 15 aprilie 1865.

— Cam ce vârstă ar fi avut, dacă ar mai fi trăit?

Îi şi răspunse, fără a-i da măcar răgaz să răsufle. Părea corect.

— Ascultă, cum faci asta?

— Nu ştiu. Aşa, pur şi simplu. M-am născut cu proprietatea asta. Îmi amintesc starea vremii şi datele. Mă invidiezi? întrebă nerăbdător.

— Nu chiar.

— Sunt oameni care mă invidiază şi care ar vrea să deprindă chestia asta. Domnul Chalk în persoană a vrut să mă cunoască. Ştii că vrea să te măriţi cu mine?

Lona tresări surprinsă. Încercă să găsească acele cuvinte care să nu-l rănească pe bietul idiot.

— Ţi-a spus el asta?

— Oh, nu! Adică nu în cuvinte. Dar eu ştiu. Vrea să ne unească. Aşa cum a făcut cu tine şi cu bărbatul acela cu cap caraghios. Lucrurile astea îi fac plăcere lui Chalk. Îi plăcea, mai ales, când vă certaţi. O dată, eram împreună. S-a făcut roşu, ca un rac, şi m-a dat afară. M-a chemat mai târziu. Cred că v-aţi certat în timpul ăla.

Lona se străduia să înţeleagă ce se ascundea sub cuvintele lui.

— Eşti în stare să citeşti gândurile oamenilor, David?

— Nu.

— Dar Chalk?

— Nici el. În sfârşit, nu sub formă de cuvinte. El citeşte sentimentele. Mi-am dat singur seama. Şi îi place numai ce e trist. Ar vrea să fim nefericiţi împreună, pentru că asta l-ar face fericit pe el.

Uluită, Lona se aplecă peste Melangio.

— Îţi plac femeile, David?

— O iubesc pe mama. Uneori, o iubesc şi pe sora mea. Nu

prea des, totuşi: când eram mic, se purta rău cu mine.

— Ţi-ai dorit vreodată să te însori?

— Oh, nu! Căsătoria este pentru oamenii mari.

— Dar tu câţi ani ai?

— Patruzeci de ani, opt luni, trei săptămâni şi două zile. Nu ştiu câte ore, pentru că nu mi s-a spus niciodată exact la ce oră am fost născut.

— Sărman prieten!

— Îţi pare rău de mine, pentru că nu mi-au spus la ce oră m-am născut?

— Îmi pare rău de tine şi atât. Dar nu pot face nimic. Mi-am secătuit toată bunătatea şi cred că, acum, alţii ar trebui să înceapă să fie buni cu mine.

— Eu sunt bun cu tine.

— Da, foarte bun.

Cu un gest nestăpânit, Lona îi luă mâinile lui Melangio într-ale sale. Avea o piele netedă şi răcoroasă. Dar nu atât de netedă şi de răcoroasă ca a lui Burris. Bărbatul tresări la atingere, dar nu o respinse. După câteva clipe, i le lăsă în pace şi se ridică. Atinse peretele cu palma şi uşa se deschise. Ieşi. Nikolaides şi d'Amore erau acolo, vorbind cu voce joasă.

— Chalk vrea să te vadă, Lona, o anunţă cel dintâi. Cum ţi-a plăcut întâlnirea cu David ?

— E fermecător. Unde e Chalk?

Se afla în sala tronului. Lona prinse să urce treptele de cristal, trăgând cu coada ochiului către el. Pe măsură ce se apropia, timiditatea punea din nou stăpânire pe ea. Adevărat că în ultima perioadă învăţase să-i înfrunte pe ceilalţi din jurul ei, dar cu Chalk era o problemă diferită.

Obezul se legăna în fotoliul uriaş. Faţa sa rotundă, asemănătoare cu o lună plină, se umplu de cute şi Lona deduse că îi fusese adresat un surâs.

— Ce plăcere să te revăd! Călătoria a fost plăcută?

— A fost foarte interesantă. Dar nu despre asta voiam să vă vorbesc, ci despre copiii mei...

— Lona, te rog, avem tot timpul... Ai făcut cunoştinţă cu David?

— Da.

— Nefericitul! Are atâta nevoie de cineva care să-l ajute! Ce crezi despre însuşirea lui de a calcula şi de a reproduce?

— Domnule Chalk, noi doi am încheiat un târg. Trebuia să mă ocup de Minner, în schimb, dumneavoastră urma să aranjaţi să mi se înapoieze copiii. Nu am nici un chef să vorbesc despre Melangio!

— Te-ai despărţit de Burris mai repede decât socotisem. Nu am avut timp să trag toate sforile în ceea ce-i priveşte pe copilaşii tăi.

— Or să mi-i dea?

— Da, peste câtva timp. În nici un caz imediat. Negocierile sunt dificile, chiar şi pentru mine. Şi, pentru că tot trebuie să mai aştepţi, n-ai putea să-mi faci un serviciu? Aş dori să te ocupi puţin de David, aşa cum te-ai ocupat şi de Burris. Să încerci să aduci un strop de lumină în existenţa lui cenuşie. Aş fi foarte mulţumit să rămâneţi o vreme împreună. O altă persoană atât de tandră şi de maternă ca...

— Încercaţi să mă folosiţi, nu-i aşa? strigă femeia, nemaiputând să se stăpânească. Aţi încercat încă de la început să mă înşelaţi. După ce a trebuit să mă dau bine pe lângă un zombi, trebuie să mă port delicat şi cu un retardat! Mai întâi Burris, acum Melangio... Cine vine la rând? Nu, nu şi nu! Am făcut un târg. Îmi vreau copiii! Copiii mei!

Insonorizatoarele se declanşară cu un bâzâit supărat, străduindu-se să-i dizolve ţipetele. Chalk se oprise din legănare şi o privea cu un aer uimit. Părea, în acelaşi timp, şi satisfăcut şi supărat din cauza acestei explozii de mânie. Avea senzaţia că trupul i se umflă pe neaşteptate, că atârnă mai mult de cinci sute de kilograme, că...

— M-aţi înşelat, reluă Lona, cu o voce aproape normală. Nu aţi avut niciodată intenţia să-mi obţineţi copiii.

Apoi, fără nici un semn prealabil de avertisment, se

aruncă asupra lui Chalk, hotărâtă să-i jupoaie cu unghiile obrajii bucălaţi. Nu apucă să facă însă mai mult de un pas, că din tavan se prăvăli asupra ei o plasă uşoară, din fire aurite. Lona se împiedică şi căzu în genunchi, înfăşurându-se tot mai tare în plasă, se ridică şi încercă să sară din nou, căzu, se ridică disperată şi, spre distracţia lui Chalk, mai încercă o dată... Tot fără succes.

Nikolaides şi d'Amore intrară în încăpere şi o imobilizară, sucindu-i braţele la spate. Ea continuă să se împotrivească, folosindu-se de tocurile ascuţite, din metal, ca de nişte arme.

— E obosită, clătină Chalk din cap. Are nevoie de un calmant.

Ceva ascuţit i se înfipse în pulpă, o durere scurtă, senzaţia că o insectă i se plimbă pe sub piele, apoi femeia se lăsă moale în braţele lor, fără să se mai mişte.

Să plângi?
De ce să plângi?

Începuse să se sature de Titan. După plecarea Lonei, satelitul îngheţat fusese ca un drog puternic, de care profita din plin, dar acum nu mai avea chef de nimic. Putea să zică Aoudad orice dorea să zică, să-i satisfacă orice dorinţă năstruşnică, nimic nu mai putea să-l reţină aici nici măcar o singură zi.

Întinsă alături de el, goală, Eliza se bronza la razele cu ultraviolete ale lămpii fixată în tavanul transparent. Deasupra lor, se spărgea într-o spumă îngheţată Marea Cascadă. Dis-de-dimineaţă (noţiunea era strict terestră, gândi Burris), închiriaseră o sanie cu motor şi plecaseră în doi. Opriseră vehiculul chiar pe marginea cascadei şi făcuseră dragoste sub lumina albastră a lui Saturn.

— Îţi pare rău că am venit aici, Minner?

— Da.

Nimic nu-l putea împiedica să fie brutal de sincer cu ea. De fapt, nici n-o simţea ca pe o femeie, ci ca pe un obiect de care te foloseşti pentru a-ţi satisface plăcerile.

— Îţi lipseşte încă, nu?

— I-am făcut rău. Fără să fie nevoie.

— Dar ea, ea ce ţi-a făcut?

— Nu vreau să vorbesc cu tine despre Lona.

Când Burris se aşeză şi începu să manevreze comenzile saniei, Eliza se ridică din scoica fotoliului şi se lipi de spatele său. Sub strania lumină saturniană, pielea ei fină părea şi mai palidă decât de obicei. Oare ce fel de sânge va fi curgând prin venele acestui trup prea împlinit, aproape gras? se întrebă Minner, tresărind. Avea o lividitate de mort. Porni motorul şi, încet, de parcă încerca să se dezmorţească, vehiculul se puse în mişcare de-a lungul gheţarului, în direcţia domului. Mlaştini negre de metan apăreau din când în când, în partea dreaptă a direcţiei lor de mers.

— Ce-ai zice dac-aş deschide, chiar acum, hubloul tavanului?

— Eşti nebun? Am muri!

— Tu, evident, ai muri. În ce mă priveşte, nu sunt chiar atât de sigur. Nu pare chiar atât de imposibil ca acest trup cu care m-au înzestrat să poată respira într-o atmosferă din metan.

— Mi se pare puţin probabil, suspină femeia, întinzându-se cu voluptate. Încotro mergem?

— Nicăieri. Ne plimbăm, pur şi simplu.

— Cred că e puţin cam riscant. Oricând te poţi răsturna pe gheaţa asta.

— Ei şi?! O să murim şi gata. Îmi şi închipui ce odihnitor, o să fie...

Vehiculul se izbi de o cuşmă de gheaţă subţire, se răsuci în loc, zdrobind-o sub tălpi, apoi reveni pe direcţie. Eliza tresări speriată şi se agăţă de un suport de susţinere. Burris întoarse o clipă capul şi aruncă o privire indiferentă asupra cărnurilor

abundente şi tremurătoare ale însoţitoarei sale. Erau împreună de o săptămână. Venise chemată de Aoudad, care se străduia să-l reţină, cu orice preţ, pe Titan. Avea o senzualitate demnă de toată lauda, însă asta era o calitate numai pentru cineva care i se potrivea la caracter; în ceea ce-l privea... Oare Prolisse o fi ştiut cu ce fel de femeie se căsătorise? Burris rânji şi se concentră asupra peisajului: îşi pusese de nenumărate ori întrebarea.

Eliza îi mângâie umerii. Observase şi mai înainte faptul că încerca să se afle mai tot timpul în contact fizic cu el. Să-l atingă. De parcă singur acest fapt era suficient pentru a-i satisface anumite senzualităţi.

— Hai să mai facem o dată dragoste, îi murmură în ureche.

— Nu acum. De fapt, ce doreşti tu, exact, de la mine?

— Pe tine. În totalitate.

— Există în lumea asta o mulţime de bărbaţi, care ar putea să te facă fericită la pat. Ce am eu aşa de extraordinar?

— Transformările pe care le-ai suferit pe Manipool.

— Mă iubeşti din cauza noii mele înfăţişări...

— Te iubesc pentru că eşti neobişnuit.

— Dar orbii? Chiorii? Cocoşaţii? Cei fără nas?

— Nu prea mai există. Astăzi, toată lumea e protezată. Toată lumea este perfectă.

— Cu excepţia mea.

— Da, cu excepţia ta. – îşi înfipse unghiile în pielea lui Burris. – Uite, nu pot să te zgârii. Nu pot să te fac să transpiri. Nu pot nici măcar să te privesc, fără să încerc o greaţă uşoară. Iată pentru ce te doresc. Înţelegi?

— Îţi provoc greaţă?

— Eşti un prost.

— Iar tu, o masochistă. Încerci să te umileşti. Te-ai agăţat de cea mai bizară fiinţă din sistemul solar şi pretinzi că asta e dragoste. Nu, nu e! Nu e nici măcar nimfomanie. E numai o tortură pe care vrei s-o suporţi. Greşesc?

Femeia îi aruncă o privire ciudată.

— Îţi place ceea ce îţi face rău, reluă Burris.

Întinse mâna şi îi apucă unul din sâni, îndepărtând suficient degetele pentru ca palma să acopere în întregime globul cald şi moale. Când strânse, Eliza tresări, dar nu reacţionă: nările începură să freamăte şi ochii i se umplură de lacrimi.

Nici un sunet nu-i ieşi printre buzele întredeschise. Răsuflarea îi deveni precipitată şi Minner avea impresia că-i aude duduitul ameţitor al inimii. Ar fi fost capabilă să suporte o durere fără margini şi, chiar dacă i-ar fi smuls, pur şi simplu, un sân, n-ar fi gemut.

Când îi dădu drumul, pe piele îi rămăseseră imprimate şase semne vinete. Aproape imediat, îşi schimbară nuanţa, devenind violacee. Ai fi zis, după cum arăta că era o tigroaică gata să sară. Deasupra tavanului transparent, cascada continua să-şi plângă neclintirea veşnică. Urma să se lichefieze şi să se prăbuşească în bucăţi vreodată? Oare ce s-ar întâmpla dacă Saturn s-ar apropia brusc de Titan, scăldându-l în vârtejul sclipitoarelor şi mortalelor sale inele?

— Mâine plec spre Pământ, o anunţă Burris.

Eliza se întinse senzual în fotoliu, oferindu-şi corpul.

— Hai să facem dragoste, Minner!

— Mă întorc singur. Ca s-o caut pe Lona.

— Ştii bine că n-ai nevoie de ea, nu mă mai înţepa atât. Îl apucă de cot, trăgându-l peste ea. Hai, întinde-te lângă mine! Vreau să-l privesc pe Saturn, în vreme ce tu mă iubeşti.

Burris îşi strecură mâna pe sub trupul încordat! Ochii Elizei scânteiară.

— Să ieşim de aici, spuse el încet de tot. Să alergăm goi până la lacul de colo şi să ne scăldăm.

În jur, vârtejuri de metan se risipeau în explozii colorate. În comparaţie cu temperatura exterioară, iarna antarctică ar fi părut un climat tropical. Urmau să moară îngheţaţi sau mai întâi, otrăviţi? Bineînţeles că nu aveau să ajungă niciodată până la

malul lacului. Burris îşi închipuia corpurile lor întărite ca marmura, siluete albe surprinse în mişcare pe albul zăpezii. Posibil să-i supravieţuiască câteva clipe Elizei. O să-şi ţină respiraţia în timp ce ea o să se scufunde în zăpadă sub lovitura de ciocan a viforului de metan. Dar poate că n-ar fi decât încordarea dinaintea saltului care o va propulsa spre lac.

— Da, strigă femeia. Să mergem să înotăm! Apoi, vom face dragoste pe malul lacului.

Întinse mâna spre butonul care comanda glisarea acoperişului transparent. Ca într-o secvenţă de film proiectată cu încetinitorul, Burris îi admiră jocul muşchilor sub pielea întinsă, mişcarea precisă a mâinii. De la vârfurile degetelor până la călcâie, tendoanele şi ligamentele îi funcţionau admirabil sub pielea netedă. Una dintre gambe stătea strânsă sub ea, iar cealaltă, întinsă cu multă graţie, părea să prelungească mişcarea braţului. Sânii i se ridicaseră iar gâtul îşi pierduse orice tendinţă de moliciune. Una peste alta, se transformase dintr-o fiinţă umană într-o imagine picturală de o frumuseţe desăvârşită.

Era suficient să apese pe buton pentru ca tavanul să se retragă în depozitul-rulou, expunându-i atmosferei ucigătoare a lui Titan. Iar degetele Elizei se aşezaseră deja pe punctul de inserţie al comenzii.

În acea clipă, filmul se întrerupse şi realitatea năvăli, primejdioasă, în interiorul vehiculului. Burris ieşi din starea de contemplare, se agăţă cu putere de braţul încordat al femeii şi o trase înapoi, fără menajamente, aşezând-o pe un fotoliu-pat. Trupul masiv se rostogoli, rămânând într-o poziţie impudică. Când se ridică, bărbatul îi zgârie cu ură amândoi obrajii. Un pârâiaş de sânge i se adună pe bărbie, în timp ce ochii îi sclipeau de plăcere. O izbi din nou. Carnea moale fremăta sub lovituri. Eliza gâfâia, se agăţa de el şi un miros puternic de sex îi umplu nările lui Burris.

O lovi din nou dar dându-şi seama că exact asta îşi dorise ea se dădu doi paşi înapoi şi azvârli combinezonul cu filtru respirator, pe care-l dezbrăcase pe malul cascadei.

— Pune-ţi asta pe tine. Ne întoarcem.

Aşa cum stătea tremurând de poftă, cu pulpele uşor desfăcute şi cu sânii atârnând era însăşi încarnarea dorinţei în stare brută. Se clătina uşor, înainte şi înapoi, ca un drogat, pronunţând cu voce aspră numele lui Minner.

— Ne întoarcem, îi repetă acesta. Şi nu poate fi vorba să o facem în pielea goală.

Se îmbrăcă încet, cu un aer mohorât.

Ar fi deschis acoperişul, se gândi Minner. Căţeaua! Ar fi vrut să se scalde cu mine în balta aia de metal.

Porni motorul şi sania se îndrepta din nou în direcţia hotelului.

— Pleci, într-adevăr, mâine?

— Da. Mi-am luat deja bilet.

— Fără mine.

— Fără.

— Şi dacă m-aş întoarce şi eu cu tine?

— Fireşte că nu te-aş putea împiedica, dar asta n-ar servi la nimic.

Sania pătrunse în sasul domului. Burris o opri exact în faţa standului care o deservea. Îi aruncă o privire furişată: sub combinezonul umflat, femeia părea să fie toată udă de transpiraţie.

De îndată ce intră în camera sa, Burris se grăbi să învârtă cheia în broască. De cealaltă parte, Eliza izbi de mai multe ori cu pumnii în plastoidul gros; într-un târziu, văzând că nu răspunde, renunţă.

Minner se aşeză pe pat şi-şi prinse capul în mâini. Oboseala revenea cu o putere neobişnuită; nu era vorba de oboseala care te cuprinde după un efort fizic sau intelectual, ci de acea stare de prăbuşire pe care n-o mai încercase de la ultima sa confruntare cu Lona. De această dată, nu dură decât câteva minute.

O oră mai târziu primi vizita a trei reprezentanţi ai direcţiei hotelului. Afişau o morgă gravă şi nu erau deloc vorbăreţi. Burris

le ascultă indicaţiile sumare, îmbrăcă repede combinezonul pe care i-l aduseseră şi ieşi în urma lor.

— Este sub pătură. Am dori s-o identificaţi, mai înainte de a o transporta înăuntru.

Cristale diafane de zăpadă de amoniac înstelau pătura albastră. Când Burris îi ridică un colţ, se împrăştiară graţios în atmosferă. Întinsă pe targă, goliciunea Elizei nu mai avea nimic impudic, acum că gerul îi încremenise trupul într-o ultimă strânsoare. Urmele lăsate de degetele sale pe sâni deveniseră de un roşu întunecat. O atinse cu grijă. Ar fi putut jura că e de marmură.

— A murit pe loc, explică unul dintre cei trei.

Burris dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— A băut mult în după-amiaza asta. Poate că aceasta este explicaţia gestului ei.

După ce chestiunile oficiale se încheiară, Burris se închise în camera sa şi nu mai ieşi până a doua zi la prânz, când veniră să-l conducă la spaţiodrom.

Patru ore mai târziu, era în spaţiu, cu destinaţia Terra, via Ganimede. Pe toată durata traversării nu deschise gura nici măcar o dată.

Dona mobis pacem

Fluxul o azvârlise în zona turnurilor Martelet. Trăia într-o încăpere micuţă, ieşea foarte rar, îşi schimba şi mai rar hainele şi, mai ales, nu vorbea cu nimeni.

Aici o descoperi, când credea că nu mai exista nici un fel de speranţă şi se gândea să renunţe.

— Cine e?

După tonul vocii, părea o pasăre speriată, gata să-şi ia zborul.

— Minner.

— Ce doreşti?

— Dă-mi voie să intru, Lona, te rog!

— Cum de m-ai găsit?

— Chestie de fler şi de bani închişi unde trebuie. Lona, te rog să-mi deschizi!

Îi deschise. Trecuseră mai multe săptămâni de când n-o mai văzuse, dar nu se schimbase deloc. Trecu pe lângă ea şi intră. Fără să zâmbească în faţa zâmbetului ei fals. Nu o atinse şi nu o sărută. Afară se întuneca si Lona vru să aprindă lumina. Burris o opri cu un gest iute.

— Camera asta este mizerabilă... Îmi pare rău.

— Mie mi se pare normală. Seamănă exact cu aceea unde am trăit înainte de... Se afla la numai două blocuri depărtare.

— Când te-ai întors, Minner?

— Acum câteva săptămâni. Am făcut pe dracu, în patru ca să te găsesc.

— L-ai văzut pe Chalk?

Bărbatul ridică din umeri.

— Mda. N-am obţinut mare lucru de la el.

— Nici eu. – Lona se aproprie de distribuitorul alimentar. – Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc.

Se aşează, fără să aştepte să fie poftit. Maniera complicată în care îşi depunea trupul în fotoliu, asemenea unui şarpe – spiră cu spiră –, prudenţa cu care îşi plia şi deplia articulaţiile mai mult decât numeroase conţinea un ceva atât de minunat reconfortant, încât inima Lonei începu, fără de veste, să bată mai repede.

— Eliza e moartă, reluă el, cu voce uscată. S-a sinucis pe Titan.

Lona înghiţi saliva amară, dar continuă să tacă.

— Nu-i cerusem eu să vină acolo. Cred că ceva nu era tocmai în regulă cu ea. Acum... acum se odihneşte în pace.

— A reuşit s-o facă mai bine decât mine.

— Doar nu ai...

— Nu am mai încercat. Duc o existenţă prea cenuşie, pentru... Minner, vrei să-ţi spun adevărul? Mă rog, un adevăr? Te aşteptam.

— Nu aveai decât să-mi trimiţi adresa!

— Nu era chiar atât de simplu. Trebuia să evit publicitatea. Acum însă sunt fericită că ai ajuns aici. Am atâtea lucruri să-ţi povestesc!

— De exemplu?

— Chalk n-o să mă ajute să-mi recapăt copiii. M-am informat unde trebuie. Nu ar putea, nici dacă ar vrea – şi nu vrea. Era numai o simplă minciună ca să mă oblige să fac ceea ce am făcut.

Pleoapele lui Burris se zbătură insesizabil.

— Adică să-mi ţii companie? Asta ai vrut să zici, nu?

— Exact. Nu îţi voi mai ascunde nimic, zombi ce eşti. De altfel, cred că eşti la curent cu toate, într-o măsură mai mare sau mai mică. Dacă aş fi devenit amanta ta, mi-ar fi înapoiat copiii. Ăsta era târgul. Eu mi-am ţinut promisiunea. Chalk însă nu.

— Ştiam că fusesei cumpărată, Lona. Şi cu mine se întâmplase acelaşi lucru. Şi mie mi s-a oferit o recompensă, cu condiţia să revin la lumina zilei şi să încerc o aventură interplanetară cu o anumită fată.

— În schimb, urma să-ţi dea un trup nou?

— Da.

— O să ai parte de el, la fel cum am avut şi eu parte de copii mei, replică Lona pe un ton hotărât. Ce e, ţi-am sfărâmat vreo speranţă? Dar e evident că infamul acela de Chalk te-a înşelat şi pe tine, ca şi pe mine.

— Mi-am dat şi eu seama. Proiectul de transfer nu va putea fi realizat mai devreme de 20 de ani. Chalk mi-a spus că ar fi vorba doar de cinci ani. Şi poate că nu vor reuşi să rezolve niciodată problemele pe care le-ar putea ridica operaţia. E posibil să grefezi un creier într-un alt corp şi să îl menţii în viaţă, dar... cum să-ţi spun? Sufletul nu e acolo. Rezultatul e un zombi. Şi Chalk ştia asta când mi-a propus schimbul.

— Şi-a avut idila dorită, iar noi... n-am primit nimic.

Lona se ridică de pe pat şi începu să se plimbe prin cameră cu mâinile strânse la piept. Când ajunse înaintea micului cactus din căuşul de sticlă fumurie, cadoul pe care i-l făcuse pe vremuri lui Burris, se opri o clipă şi-i mângâie lobii spinoşi cu vârful degetelor. Abia atunci astronautul păru să-şi dea seama de prezenţa în încăpere a plantei şi încercă o stare de mulţumire asemănătoare cu aceea pe care o ai când regăseşti un vechi prieten.

— Ai idee de ce ne-a făcut cunoştinţă, Minner?

— Era vorba de un act publicitar care l-a făcut să câştige enorm. Să pretindă că a smuls disperării două suflete distruse, că le-a convins să revină la viaţă, chiar şi numai parţial, să-şi facă o reclamă zgomotoasă şi...

— Nu, Chalk e un tip mult prea bogat pentru a se mai putea preta la aşa ceva. Îşi râde în barbă de profitul material.

— Nu înţeleg. Atunci care era scopul?

— Un individ, pe care-l ţine în suita lui, Melangio, un sărman cu duhul, m-a făcut să întrevăd adevărul. Cred că îl cunoşti pe Melangio, omul-calculator, probabil că l-ai văzut la televizor. Chalk îl foloseşte la anumite spectacole.

— Nu l-am văzut.

— L-am cunoscut când am fugit de pe Titan. Era în palatul lui Chalk. Întâmplarea face uneori ca adevărul să ne vină de pe buzele unui idiot. Mi-a spus că Chalk se hrăneşte cu emoţii. Frica, durerea, gelozia, necazul îi sunt alimentele. Creează situaţii din care să rezulte aceste sentimente şi le exploatează ca un vampir. Cazul nostru, nu? A pus în legătură două persoane atât de distruse, încât fericirea le era pe veci distrusă, şi a asistat apoi la suferinţa pe care şi-au provocat-o. S-a hrănit din ea. I-a golit ca pe nişte recipiente.

Burris o privi uluit.

— Chiar şi de la distanţă? Putea să ne manipuleze astfel când eram pe Luna Tivoli? Sau pe Titan?

— Îţi aduci aminte? După fiecare din certuri, rămâneam

epuizaţi, extenuaţi complet. De parcă ne-am fi pierdut tot sângele. De parcă am fi îmbătrânit brusc mai multe secole.

— Adevărat, murmură Burris.

— Ei bine, Chalk era vinovatul. Lipitoarea sentimentală. Ştia că în clipele acelea ne uram şi exact asta îi şi trebuia.

— Aşa că toate promisiunile lui erau false. Minner oftă. Eram păpuşile, era păpuşarul. Asta, cu condiţia ca tot ceea ce ai fi spus să fie adevărat.

— Eu ştiu că e adevărat.

— Da, dar adevărul tău se întemeiază pe vorbele unui idiot.

— Un idiot foarte înţelept, Minner. Gândeşte-te, te rog. Gândeşte-te, la tot ce ţi-a spus Chalk şi la tot ce ni s-a întâmplat. De ce crezi că Eliza aştepta mereu în culise, gata pregătită să se repeadă la tine? Nu crezi că totul fusese pus la punct mai dinainte, că făcea parte dintr-un plan al cărui scop era să mă înfurie? Eram strâns legaţi unul de altul prin particularităţile noastre... prin ura noastră. Şi Chalk se adăpa cu înghiţituri mici, plescăind de plăcere.

Burris rămase un timp gânditor, privind-o impasibil. Brusc, fără să spună vreun cuvânt, se repezi la uşă, o deschise smucit, ieşi pe culoar şi se aruncă asupra cuiva. Lona nu pricepu despre ce era vorba decât atunci când reapăru cu Aoudad, care se zbătea ca un drac în cristelniţă.

— Eram sigur că nu poţi fi departe, şuieră Burris. Hai, dă-ţi osteneala şi intră. Ne-ar face plăcere să avem o mică discuţie împreună.

— Mai bine lasă-l, Minner, interveni Lona speriată. Nu e decât un instrument.

— O să ne răspundă la câteva întrebări. Nu, Bart?

Aoudad îşi umezi buzele cu limba. Privirea-i înfricoşată i se plimba de la unul la altul.

Lovitura pe care i-o trase Burris a fost atât de rapidă, încât nici Lona şi nici Aoudad nu o văzură venind. Numai capul acestuia din urmă porni spre înapoi, ca din puşcă, şi se izbi surd

de zid. Astronautul nu-i dădu ocazia să se apere. Sub grindina de izbituri care se abătu asupra sa, Aoudad se agăţă, ameţit, de zid. În cele din urmă, se prăbuşi cu ochii încă deschişi şi cu faţa plină de sânge.

— Acum, o să putem vorbi în linişte despre Duncan Chalk, zise Burris.

*
* *

Aoudad dormea uşor atunci când părăsiră încăperea. Maşina sa aştepta la scară. Burris se aşeză la comenzi şi porniră în direcţia sediului social al lui Duncan Chalk.

— Am făcut o greşeală încercând să redevenim ceea ce am fost înainte, îi zise el încet Lonei. Suntem de fapt propria noastră esenţă: eu – astronautul mutilat, tu – fata cu o sută de copii. Ne-am înşelat încercând să fugim de propria noastră condiţie.

— Chiar dacă scăparea se dovedise posibilă.

— Chiar dacă ea era posibilă. Într-o zi o să-mi dea altă lovitură şi nu voi spune nu. Cu ce voi fi mai fericit atunci? Voi pierde şi ceea ce am acum, fără să primesc nimic în schimb. Mă voi pierde pe mine însumi. Poate că-ţi va face doi copii cadou. Dar cum ar rămâne cu ceilalţi 98? Ceea ce s-a făcut, s-a făcut. Esenţa ta te-a absorbit şi a mea la fel. Ai înţeles sau ţi se pare puţin cam neclară explicaţia?

— Dacă înţeleg bine, vrei să spui că trebuie să încercăm să ne acceptăm exact aşa cum suntem?

— Exact. Adică să nu mai fugim unul de altul, să nu ne mai certăm.

— Dar ceilalţi... cei normali...?

— E vorba de un duel între ei şi noi. Ei ar vrea să ne stăpânească. Să facă din noi atracţii de bâlci. Trebuie să ne împotrivim, Lona.

Ajunseseră. Maşina luă o curbă, încetini şi se opri în faţa

clădirii scunde, cu faţada oarbă. Coborâră, se priviră o clipă în ochi şi intrară.

— Desigur, desigur, domnul Chalk o să-i primească. Dacă sunt amabili să aştepte câteva clipe în sală...

Se aşezară pe fotolii alăturate şi prinseră să aştepte, încercând să nu se privească. Lona ţinea între mâini vasul de sticlă cu micul cactus. Era singurul lucru personal pe care şi-l luase când părăsise locuinţa. Stăteau fără gânduri în obiectele gonflabile, mulţumiţi că li se îngăduia o clipă de odihnă.

— Să ne lăsăm spaima ca pe un glonţ... e singura noastră armă, murmură Burris. Nu avem altă soluţie.

Brusc, în celălalt capăt al sălii îşi făcu apariţia Leontes d'Amore.

— Domnul Chalk este gata să vă primească, anunţă.

Urmă căţărarea fără sfârşit pe treptele de cristal. Urcuşul către tronul din înalturi, pe care se lăfăia obezul.

— Tu, Lona? Şi Burris? Din nou împreună?

Chalk izbucni într-un râs tunător, bătându-se cu palmele peste burtă. Apoi mâinile i se încleştară pe coloanele zvelte care-i susţineau pulpele.

— Te-ai hrănit bine din nou, Chalk? întrebă Burris senin.

Hohotul de râs se întrerupse brusc. Se ridică, încordat până în vârful unghiilor. Ai fi putut zice, privindu-l din profil, că era chiar zvelt, pregătindu-se s-o ia la fugă.

— Începe să se facă târziu, reluă Lona firul discuţiei. Ţi-am adus cina, Duncan.

Erau chiar în faţa lui. Burris înlănţui cu braţul talia fină a însoţitoarei sale. Buzele lui Chalk se întredeschiseră, dar nici un sunet nu ieşi dintre ele, iar mâna încremeni mai înainte de a fi atins butonul de alarmă al biroului. Îşi privea degetele răsucite, depărtate unul de altul.

— Iată o mică mostră de prezent, împreună cu toate complimentele şi toată dragostea noastră, adăugă Burris.

Emoţiile lor împreunate se repeziră asupra sa, asemeni unei săbii scânteietoare. Chalk nu se putu opune forţei

torentului: începu să se clatine, de la stânga la dreapta, ca un copac în furtună. Colţurile gurii îi tremurau şi un fir subţire de salivă îi cobora încet pe bărbie. În trei rânduri capul îi fu aruncat cu brutalitate îndărăt. Îşi încrucişa şi îşi desfăcea braţele, aidoma unui robot defect.

Burris o strângea la piept pe Lona cu atâta forţă, încât aproape că îi zdrobea coastele.

Oare flăcări pârâitoare să fi fost sclipirile acelea care începuseră să joace pe biroul lui Chalk? Râuri de electroni, deveniţi dintr-o dată vizibili, să fi pornit uluitorul proces de combustie în faţa lui, împrăştiind jerbe verzui de lumină? Sub asaltul neîndurător al urii celor doi, Chalk, în imposibilitatea de a face vreo mişcare, se consuma pe el însuşi, aidoma unei lumânări. Absorbea prin toţi porii această dezlănţuire de energie emoţională, dar nu mai reuşea s-o digereze. Arăta încă şi mai gras ca de obicei, iar ochii-i luceau pe faţa plină de sudoare.

Nici măcar un cuvânt nu fu schimbat în cursul acestui dialog mut.

Înghite-mă, balenă albă! izbeşte apa cu coada ta puternică şi întunecată.

Piei, Satană!

Vino, Faust şi aprinde-mi rugul...

Iată ştirile cele bune din partea marelui Lucifer.

Brusc, Chalk se prăbuşi peste fotoliu. Ieşind din starea de paralizie, începu să izbească biroul cu braţele sale umflate. Se scălda în sângele Albatrosului. Tremura, tresărea şi din nou tremura. Strigătul pe care-l scoase în cele din urmă nu mai fu decât un slab suspin ieşind dintr-o gură rămasă căscată. Când înţepenea ca o statuie, când vibra asemenea unei corzi de chitară în chiar ritmul distrugerii sale.

Apoi, încetul cu încetul, uriaşul corp prinse să se liniştească. Ochii i se mai rostogoleau încă în orbite, dar buzele îi erau deja moi şi livide. Umerii masivi îi căzuseră, iar obrajii atârnau flasci.

Consummatum est. Conturile s-au încheiat!

Cei ce-şi folosiseră psihicul ca pe o armă şi cel care suferise atacul acesteia stăteau acum neclintiţi. Ultimul nu avea să se mai mişte niciodată. Burris îşi reveni cel dintâi. Simplul fapt de a respira i se părea un efort. Să-şi mişte buzele şi limba era o muncă sisifică. Se răsuci greoi. Încet-încet membrele îi reveneau la viaţă. Îşi puse palma pe umărul Lonei care aştepta încremenită, palidă ca o moartă. Dar, de îndată ce o atinse, îşi recăpătă întreaga energie de parcă un arc invizibil i-ar fi pus în mişcare resortul invizibil al sufletului.

— Ar fi bine să nu mai întârziem pe aici, spuse ea cu voce şoptită.

Ieşiră încet, abia târându-se ca doi bătrâni. Pe măsură ce coborau, treptele de cristal, tinereţea şi vigoarea puneau din nou stăpânire pe ei. Probabil că nu îşi vor regăsi în întregime puterile decât după trecerea mai multor zile, dar, în tot cazul, aveau certitudinea că nici un vampir nu o să-i secătuiască de emoţii de acum înainte.

În afara clădirii nu-i aştepta nimeni.

Venise noaptea. Iarna de-abia se petrecuse şi oraşul dormea cufundat sub bruma cenuşie a serii de primăvară. Aerul era încă rece, dar nici unul dintre ei nu tremura.

— Lumea asta nu-i făcută pentru noi, oftă Burris.

— O să ne devoreze până la urmă, aşa cum a mai încercat.

— L-am învins pe Chalk, dar nu o să putem învinge lumea întreagă...

— Încotro mergem?

Burris ridică ochii spre cer.

— Vino cu mine pe Manipool. Ca-n povestea cu vizita de politeţe făcută diavolilor...

— Chiar vorbeşti serios?

— Da. Vrei să vii?

— Da.

Se îndreptară spre maşină.

— Cum te simţi, acum, că ai luat această hotărâre, Lona?

— Foarte obosită. Atât de dărâmată, încât de-abia mă târăsc. Dar mă simt vie şi ăsta e lucrul cel mai important. Mai vie ca niciodată. Ştii, Minner, e pentru prima oară că mă simt atât de vie...

— Şi eu la fel.

— Corpul... te face să suferi, nu?

— Acum cred că-l iubesc.

— În ciuda suferinţei?

— Din cauza ei. Este singura dovadă că sunt viu. Că încerc senzaţii. Ca orice fiinţă vie.

Se răsuci către ea şi-i luă cactusul din mâini. Chiar în acea clipă printr-o spărtură în norii aleşi se iviră câteva stele îndepărtate. Razele lor slabe se încurcară printre spini, poleindu-i cu argint.

— Să fii viu... să încerci senzaţii, fie ele şi dureroase... ăsta e cel mai important lucru din lume, Lona!

Smulse o bucată dintr-un braţ al plantei şi o îndesă în palma femeii. Spinii se înfipseră adânc în came şi ea tresări violent. Imediat, pe pielea lucioasă luciră câteva minuscule picături de sânge. La rândul său, Lona rupse o altă bucată din partea opusă şi îl supuse pe Burris aceluiaşi tratament. Nu fără să se chinuie puţin, deoarece pielea lui Minner era rezistentă, dar, în cele din urmă rezultatul se dovedi identic. Când picurii de sânge îşi făcură apariţia, Minner surâse larg. Apucă palma însângerată a femeii şi o duse la buze. Ea făcu acelaşi lucru cu a lui.

— Sângerăm, murmură ea. Sângerăm, adică avem senzaţii. Adică trăim.

— Durerea este cel mai bun învăţător. Şi cel de pe urmă, răspunse Burris.

Lăsară cactusul pe pavajul de sticlă şi se îndreptară, mână, în mână către maşină.

Sfârşit